

СЪДЪРЖАНИЕ НА ОФИЦИАЛНИЯ РАЗДЕЛ

Народно събрание

- ✓ [Закон](#) за изменение на Закона за здравето 3
- ✓ [Закон](#) за изменение на Закона за ганък върху добавената стойност 4
- ✓ [Закон](#) за ратифициране на Меморандума за разбирателство между правителството на Република България и Европейската банка за възстановяване и развитие относно подкрепа за изпълнение на проекти, финансирани чрез Европейските фондове за периода 2021 – 2027 г., включително Плана за възстановяване и устойчивост 4
- ✓ [Решение](#) за преобразуване на факултета със седище в гр. Велико Търново на Национален военен университет „Васил Левски“ и за изменение на Решението на Народното събрание за преобразуване на Висшето военно общовойсково училище „Васил Левски“, Висшето военно училище за артилерия и противовъздушна отбрана „Панайот Волов“ и Висшето военновъздушно училище „Георги Бенковски“ в Национален военен университет „Васил Левски“ 5

Конституционен съд

- ✓ [Решение № 8](#) от 21 юли 2022 г. по конституционно дело № 4 от 2022 г. 5

Министерски съвет

- ✓ [Постановление № 181](#) от 21 юли 2022 г. за изменение и допълнение на Устройствения правилник на Изпълнителната агенция по горите, приет с Постановление № 173 на Министерския съвет от 2011 г. 14
- ✓ [Постановление № 182](#) от 21 юли 2022 г. за одобряване на допълнителни разходи по бюджета на Министерството на финансите за 2022 г. 15
- ✓ [Постановление № 183](#) от 21 юли 2022 г. за одобряване на допълнителни разходи/трансфери за 2022 г. за изплащане на стипендии и еднократно финансово подпомагане по Програмата на мерките за закрила на деца с

изявени гарби от държавни, общински и частни училища през 2022 г., приета с Постановление № 94 на Министерския съвет от 2022 г. 15

- ✓ [Постановление № 184](#) от 21 юли 2022 г. за одобряване на допълнителни разходи/трансфери по бюджета на Министерството на образованието и науката за 2022 г. за изплащане на минимални диференцирани размери на паричните средства за физическа активност, физическо възпитание, спорт и спортно-туристическа дейност 18
- ✓ [Постановление № 185](#) от 21 юли 2022 г. за възстановяване на средства по бюджета на Министерството на труда и социалната политика за 2022 г. 19
- ✓ [Постановление № 186](#) от 21 юли 2022 г. за одобряване на допълнителни разходи за персонал по бюджета на Министерството на труда и социалната политика за 2022 г. 20
- ✓ [Постановление № 187](#) от 21 юли 2022 г. за изменение и допълнение на нормативни актове на Министерския съвет 21
- ✓ [Постановление № 188](#) от 21 юли 2022 г. за одобряване на допълнителни разходи/трансфери от резерва по чл. 1, ал. 2, раздел II, т. 5.1 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2022 г. за непрегвидени и/или неотложни разходи за предотвратяване, овладяване и преодоляване на последиците от бедствия 22
- ✓ [Постановление № 189](#) от 21 юли 2022 г. за одобряване на допълнителни разходи по бюджета на Министерството на здравеопазването за 2022 г. 26
- ✓ [Постановление № 190](#) от 21 юли 2022 г. за одобряване на допълнителни трансфери за държавните висши училища чрез бюджета на Министерството на образованието и науката за 2022 г. 26

✓ Постановление № 191 от 21 юли 2022 г. за възлагане на „Хели Мед Сървиз“ – ЕАД, да извършва услуга от общ икономически интерес – полети за осигуряване на въздушен транспорт за нуждите на спешната медицинска помощ, организирана от държавата при условията и по реда на Регламент (ЕС) № 965/2012 на Комисията от 5 октомври 2012 г. за определяне на технически изисквания и административни процедури във връзка с въздушните операции в съответствие с Регламент (ЕО) № 216/2008 на Европейския парламент и на Съвета от авиационен оператор със свидетелство за авиационен оператор и SPA.HEMS одобрение, издадено от главния директор на Главна дирекция „Гражданска въздухоплавателна администрация“, на територията на Република България 27 ✓ Постановление № 192 от 21 юли 2022 г. за одобряване на промени по бюджета на Министерството на транспорта и съобщенията за 2022 г. във връзка с образуване на търговско дружество 30 ✓ Постановление № 193 от 21 юли 2022 г. за одобряване на допълнителни разходи по бюджета на Министерството на туризма за 2022 г. за авансово финансиране на разходи по Програмата за ползване на хуманитарна помощ за лица, търсещи временна закрила в Република България вследствие на военните действия в Украйна 30	<p style="text-align: center;">Министерство
на финансите</p> <ul style="list-style-type: none"> ✓ Споразумение за извършване на Икономически преглед на Република България между Република България, от една страна, и Организацията за икономическо сътрудничество и развитие, от друга страна 31 <p style="text-align: center;">Министерство
на труда и социалната
политика</p> <ul style="list-style-type: none"> ✓ Правилник за устройството и дейността на Националния институт за помирение и арбитраж 32 <p style="text-align: center;">Министерство
на образованието и науката</p> <p style="text-align: center;">Министерство
на младежта и спорта</p> <ul style="list-style-type: none"> ✓ Наредба за изменение на Наредба № 24 от 5.11.2019 г. за условията и реда за организиране и провеждане на тренировъчна и състезателна дейност на децата и учениците извън учебния план 35 <p style="text-align: center;">Върховен
административен съд</p> <ul style="list-style-type: none"> ✓ Решение № 5435 от 8 май 2020 г. по административно дело № 14272 от 2018 г. 36 ✓ Решение № 7164 от 14 юли 2022 г. по административно дело № 2874 от 2022 г. 40 |
|---|--|

ОФИЦИАЛЕН РАЗДЕЛ**НАРОДНО СЪБРАНИЕ****УКАЗ № 189**

На основание чл. 98, т. 4 от Конституцията на Република България

ПОСТАНОВЯВАМ:

Да се обнародва в „Държавен вестник“ Законът за изменение на Закона за здравето, приет от 47-ото Народно събрание на 14 юли 2022 г.

Издаден в София на 20 юли 2022 г.

Президент на Републиката:

Румен Радев

Подпечатан с държавния печат.

Министър на правосъдието:

Надежда Йорданова

ЗАКОН

за изменение на Закона за здравето (обн., ДВ, бр. 70 от 2004 г.; изм., бр. 46, 76, 85, 88, 94 и 103 от 2005 г., бр. 18, 30, 34, 59, 71, 75, 80, 81, 95 и 102 от 2006 г., бр. 31, 41, 46, 53, 59, 82 и 95 от 2007 г., бр. 13, 102 и 110 от 2008 г., бр. 36, 41, 74, 82, 93, 99 и 101 от 2009 г., бр. 41, 42, 50, 59, 62, 98 и 100 от 2010 г., бр. 8, 9, 45 и 60 от 2011 г., бр. 38, 40, 54, 60, 82, 101 и 102 от 2012 г., бр. 15, 30, 66, 68, 99, 104 и 106 от 2013 г., бр. 1, 98 и 107 от 2014 г., бр. 9, 72, 80 и 102 от 2015 г., бр. 17, 27, 98 и 103 от 2016 г., бр. 58, 85 и 102 от 2017 г., бр. 18, 77, 91, 98 и 102 от 2018 г., бр. 24, 58, 99 и 101 от 2019 г., бр. 23, 28, 34, 44, 67, 103, 105 и 110 от 2020 г., бр. 21 от 2021 г. и бр. 8, 17, 18, 32 и 41 от 2022 г.)

§ 1. В § 1, т. 34 от допълнителните разпоредби думите „върнато от детско заведение поради карантина в заведението“ се заменят с „до 12-годишна възраст, върнато от детско заведение или училище, поради карантина на заведението или на училището, или на отделна група или клас в него, или поради карантина на детето“.

Заключителни разпоредби

§ 2. В Кодекса на труда (обн., ДВ, бр. 26 и 27 от 1986 г.; изм., бр. 6 от 1988 г., бр. 21, 30 и 94 от 1990 г., бр. 27, 32 и 104 от 1991 г., бр. 23, 26, 88 и 100 от 1992 г.; Решение № 12 на Конституционния съд от 1995 г. – бр. 69 от 1995 г.; изм., бр. 87 от 1995 г., бр. 2, 12 и 28 от 1996 г., бр. 124 от 1997 г., бр. 22 от 1998 г.; Решение № 11 на Конституционния съд от 1998 г. – бр. 52 от 1998 г.; изм., бр. 56, 83, 108 и 133 от 1998 г., бр. 51, 67 и 110 от 1999 г., бр. 25 от 2001 г., бр. 1, 105 и 120 от 2002 г., бр. 18, 86 и 95 от 2003 г., бр. 52 от 2004 г., бр. 19, 27, 46, 76, 83 и 105 от 2005 г., бр. 24, 30, 48, 57,

68, 75, 102 и 105 от 2006 г., бр. 40, 46, 59, 64 и 104 от 2007 г., бр. 43, 94, 108 и 109 от 2008 г., бр. 35, 41 и 103 от 2009 г., бр. 15, 46, 58 и 77 от 2010 г.; Решение № 12 на Конституционния съд от 2010 г. – бр. 91 от 2010 г.; изм., бр. 100 и 101 от 2010 г., бр. 18, 33, 61 и 82 от 2011 г., бр. 7, 15, 20 и 38 от 2012 г.; Решение № 7 на Конституционния съд от 2012 г. – бр. 49 от 2012 г.; изм., бр. 77 и 82 от 2012 г., бр. 15 и 104 от 2013 г., бр. 1, 27 и 61 от 2014 г., бр. 54, 61, 79 и 98 от 2015 г., бр. 8, 57, 59, 98 и 105 от 2016 г., бр. 85, 86, 96 и 102 от 2017 г., бр. 7, 15, 30, 42, 59, 77, 91 и 92 от 2018 г., бр. 79 от 2019 г., бр. 13, 28, 44, 64, 104, 107 и 109 от 2020 г. и бр. 25 и 51 от 2022 г.) в чл. 162, ал. 1 думите „върнато от детско заведение поради карантина в заведението или на детето“ се заменят с „до 12-годишна възраст, върнато от детско заведение или училище, поради карантина на заведението или на училището, или на отделна група или клас в него, или поради карантина на детето“.

§ 3. В Кодекса за социално осигуряване (обн., ДВ, бр. 110 от 1999 г.; Решение № 5 на Конституционния съд от 2000 г. – бр. 55 от 2000 г.; изм., бр. 64 от 2000 г., бр. 1, 35 и 41 от 2001 г., бр. 1, 10, 45, 74, 112, 119 и 120 от 2002 г., бр. 8, 42, 67, 95, 112 и 114 от 2003 г., бр. 12, 21, 38, 52, 53, 69, 70, 112 и 115 от 2004 г., бр. 38, 39, 76, 102, 103, 104 и 105 от 2005 г., бр. 17, 30, 34, 56, 57, 59 и 68 от 2006 г.; попр., бр. 76 от 2006 г.; изм., бр. 80, 82, 95, 102 и 105 от 2006 г., бр. 41, 52, 53, 64, 77, 97, 100, 109 и 113 от 2007 г., бр. 33, 43, 67, 69, 89, 102 и 109 от 2008 г., бр. 23, 25, 35, 41, 42, 93, 95, 99 и 103 от 2009 г., бр. 16, 19, 43, 49, 58, 59, 88, 97, 98 и 100 от 2010 г.; Решение № 7 на Конституционния съд от 2011 г. – бр. 45 от 2011 г.; изм., бр. 60, 77 и 100 от 2011 г., бр. 7, 21, 38, 40, 44, 58, 81, 89, 94 и 99 от 2012 г., бр. 15, 20, 70, 98, 104, 106, 109 и 111 от 2013 г., бр. 1, 18, 27, 35, 53 и 107 от 2014 г., бр. 12, 14, 22, 54, 61, 79, 95, 98 и 102 от 2015 г., бр. 62, 95, 98 и 105 от 2016 г., бр. 62, 92, 99 и 103 от 2017 г., бр. 7 и 15 от 2018 г.; попр., бр. 16 от 2018 г.; изм., бр. 17, 30, 46, 53, 64, 77, 88, 98, 102 и 105 от 2018 г., бр. 12, 35, 83, 94 и 99 от 2019 г., бр. 26, 28, 51, 64, 69, 103 и 109 от 2020 г., бр. 12, 19, 21 и 77 от 2021 г. и бр. 16, 18, 25 и 51 от 2022 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 11, ал. 1, т. 1, буква „а“ думите „здрavo дете, върнато от детско заведение поради карантина в заведението или на детето“ се заменят със „здрavo дете до 12-годишна възраст, върнато от детско заведение или училище, поради карантина на заведението или на училището, или на отделна група или клас в него, или поради карантина на детето“.

2. В чл. 13а, т. 1, буква „а“ думите „здрavo дете, върнато от детско заведение поради карантинa в заведението или на детето“ се заменят със „здрavo дете до 12-годишна възраст, върнато от детско заведение или училище, поради карантинa на заведението или на училището, или на отделна група или клас в него, или поради карантинa на детето“.

3. В чл. 45, ал. 1 т. 5 се изменя така:

„5. гледане на здравo дете до 12-годишна възраст, върнато от детско заведение или училище, поради карантинa на заведението или на училището, или на отделна група или клас в него, или поради карантинa на детето – до изтичането на срока на карантината.“

§ 4. Законът влиза в сила от 1 януари 2023 г.

Законът е приет от 47-ото Народно събрание на 14 юли 2022 г. и е подпечатан с официалния печат на Народното събрание.

За председател на Народното събрание:
Мирослав Иванов

4446

УКАЗ № 191

На основание чл. 98, т. 4 от Конституцията на Република България

ПОСТАНОВЯВАМ:

Да се обнародва в „Държавен вестник“ Законът за изменение на Закона за данък върху добавената стойност, приет от 47-ото Народно събрание на 14 юли 2022 г.

Издаден в София на 21 юли 2022 г.

Президент на Републиката:
Румен Радев

Подпечатан с държавния печат.
Министър на правосъдието:
Надежда Йорданова

ЗАКОН

за изменение на Закона за данък върху добавената стойност (обн., ДВ, бр. 63 от 2006 г.; изм., бр. 86, 105 и 108 от 2006 г.; Решение № 7 на Конституционния съд от 2007 г. – бр. 37 от 2007 г.; изм., бр. 41, 52, 59, 108 и 113 от 2007 г., бр. 106 от 2008 г., бр. 12, 23, 74 и 95 от 2009 г., бр. 94 и 100 от 2010 г., бр. 19, 77 и 99 от 2011 г., бр. 54, 94 и 103 от 2012 г., бр. 23, 30, 68, 98, 101, 104 и 109 от 2013 г., бр. 1, 105 и 107 от 2014 г., бр. 41, 79, 94 и 95 от 2015 г., бр. 58, 60, 74, 88, 95 и 97 от 2016 г., бр. 85, 92, 96, 97 от 2017 г., бр. 24, 65 и 98 от 2018 г., бр. 24, 33, 96, 100, 101 и 102 от 2019 г., бр. 14, 18, 52, 55, 71, 104 и 107 от 2020 г., бр. 17 и 111 от 2021 г. и бр. 14, 18 и 52 от 2022 г.)

§ 1. В чл. 96, ал. 1 думите „50 000 лв.“ се заменят със „100 000 лв.“.

§ 2. В чл. 102, ал. 4 думите „50 000 лв.“ се заменят със „100 000 лв.“.

Заклучителна разпоредба

§ 3. Този закон влиза в сила от първо число на месеца, следващ месеца на влизането в сила на решение на Съвета на Европейския съюз за предоставяне на разрешение на Република България да въведе специална мярка за дерогация от чл. 287 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност, но не преди 1 януари 2023 г.

Законът е приет от 47-ото Народно събрание на 14 юли 2022 г. и е подпечатан с официалния печат на Народното събрание.

За председател на Народното събрание:
Мирослав Иванов

4447

УКАЗ № 192

На основание чл. 98, т. 4 от Конституцията на Република България

ПОСТАНОВЯВАМ:

Да се обнародва в „Държавен вестник“ Законът за ратифициране на Меморандума за разбирателство между правителството на Република България и Европейската банка за възстановяване и развитие относно подкрепа за изпълнение на проекти, финансирани чрез Европейските фондове за периода 2021 – 2027 г., включително Плана за възстановяване и устойчивост, приет от 47-ото Народно събрание на 13 юли 2022 г.

Издаден в София на 21 юли 2022 г.

Президент на Републиката:
Румен Радев

Подпечатан с държавния печат.
Министър на правосъдието:
Надежда Йорданова

ЗАКОН

за ратифициране на Меморандума за разбирателство между правителството на Република България и Европейската банка за възстановяване и развитие относно подкрепа за изпълнение на проекти, финансирани чрез Европейските фондове за периода 2021 – 2027 г., включително Плана за възстановяване и устойчивост

Член единствен. Ратифицира Меморандума за разбирателство между правителството на Република България и Европейската банка за възстановяване и развитие относно подкрепа за изпълнение на проекти, финансирани чрез Европейските фондове за периода 2021 – 2027 г., включително Плана за възстановяване и устойчивост, подписан на 30 май 2022 г.

Заклучителна разпоредба

Параграф единствен. Законът влиза в сила от деня на обнародването му в „Държавен вестник“.

Законът е приет от 47-ото Народно събрание на 13 юли 2022 г. и е подпечатан с официалния печат на Народното събрание.

За председател на Народното събрание:
Мирослав Иванов
4382

РЕШЕНИЕ

за преобразуване на факултета със седалище в гр. Велико Търново на Национален военен университет „Васил Левски“ и за изменение на Решението на Народното събрание за преобразуване на Висшето военно общовойсково училище „Васил Левски“, Висшето военно училище за артилерия и противовъздушна отбрана „Панайот Волов“ и Висшето военновъздушно училище „Георги Бенковски“ в Национален военен университет „Васил Левски“ (обн., ДВ, бр. 62 от 2002 г.; изм., бр. 37 от 2018 г.)

Народното събрание на основание чл. 86, ал. 1 от Конституцията на Република България, чл. 9, ал. 2, т. 1 от Закона за висшето образование и чл. 16, т. 8 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България

РЕШИ:

1. Преобразува факултета със седалище в гр. Велико Търново на Национален военен университет „Васил Левски“ във факултет „Сигурност и отбрана“ и факултет „Логистика и технологии“ със седалища в гр. Велико Търново.

2. Курсантите и студентите от преобразувания факултет продължават обучението си по специалностите, по които са приети, във факултет „Сигурност и отбрана“ или във факултет „Логистика и технологии“.

3. В Решението на Народното събрание за преобразуване на Висшето военно общовойсково училище „Васил Левски“, Висшето военно училище за артилерия и противовъздушна отбрана „Панайот Волов“ и Висшето военновъздушно училище „Георги Бенковски“ в Национален военен университет „Васил Левски“ (обн., ДВ, бр. 62 от 2002 г.; изм., бр. 37 от 2018 г.):

а) в т. 7 думите „три факултета със седалища в гр. Велико Търново, гр. Шумен и гр. Долна Митрополия“ се заменят с „факултет „Сигурност и отбрана“ и факултет „Логистика и технологии“ със седалища в гр. Велико Търново, и факултет със седалище в гр. Шумен“;

б) в приложението към т. 4 т. 4 се отменя.

Решението е прието от 47-ото Народно събрание на 20 юли 2022 г. и е подпечатано с официалния печат на Народното събрание.

За председател на Народното събрание:
Мирослав Иванов

4575

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

РЕШЕНИЕ № 8

от 21 юли 2022 г.

по конституционно дело № 4 от 2022 г.

Конституционният съд в състав: председател: Павлина Панова, членове: Мариана Карагьозова-Финкова, Константин Пенчев, Филип Димитров, Тая Райковска, Надежда Джелепова, Атанас Семов, Красимир Влахов, Янаки Стоилов, Соня Янкулова, при участието на секретар-протоколита Мариана Малканова разгледа в закрито заседание на 21.07.2022 г. конституционно дело № 4/2022 г., докладвано от съдия Павлина Панова.

Производството е по чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията на Република България (Конституцията) във фазата за решаване на делото по същество.

Конституционно дело № 4/2022 г. е образувано на 7.03.2022 г. по искане на петдесет и девет народни представители от 47-ото Народно събрание за установяване на противоконституционност на Решение на Народното събрание от 9 февруари 2022 г. за избиране на председател на Комисията за енергийно и водно регулиране (ДВ, бр. 13 от 2022 г.).

Според вносителя изборът не е извършен в съответствие с процедурните правила, приети от Народното събрание, и избраният председател на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) не отговаря на изискването за професионален стаж за заемане на длъжността, предвидено в чл. 12, ал. 1, т. 2, буква „д“ във връзка с § 1, т. 59 от допълнителните разпоредби на Закона за енергетиката (ЗЕ). Народните представители намират за конституционно недопустима промяната на изискванията за стаж в сферата на енергетиката, направена със Закона за изменение и допълнение на Закона за енергетиката (ДВ, бр. 9 от 2022 г., ЗИДЗЕ), който е влязъл в сила след изтичане на срока за предлагане на кандидати за председател на КЕВР, но преди извършване на окончателния избор. Твърди се, че подобен подход на законодателя при вземане на решения нарушава принципа на правовата държава, прогласен в чл. 4, ал. 1 от Конституцията, по отношение на неговите компоненти правна сигурност и предвидимост. Освен това той нарушава и принципа на политическия плюрализъм и равеност, прогласен в чл. 11, ал. 1 от Конституцията, тъй като не е осигурена възможност на народните представители от всички парламентарни групи в рамките на процедурата да предложат кандидати, отговарящи на нововъведените изисквания за заемане на длъжността. Проведената процедура за избор на председател на КЕВР нарушава и задължението на България да участва в изграждането и

развитието на Европейския съюз, прогласено в ал. 3 на чл. 4 от Конституцията, доколкото се твърди, че държавата не е успяла да обезпечи процедура за независим, прозрачен и безпристрастен избор на висш ръководен служител на регулаторен орган, каквато е КЕВР.

С Определение от 22.03.2022 г. Конституционният съд е допуснал искането до разглеждане по същество и е конституирал като заинтересувани страни Народното събрание, президента на Република България, Министерския съвет, министъра на енергетиката, председателя на Комисията за енергийно и водно регулиране, Съюза на юристите в България, Асоциацията на българските енергийни агенции, Асоциация свободен енергиен пазар, Асоциацията на търговците на енергия в България, Асоциацията за производство, съхранение и търговия с електроенергия. Със същото определение съдът е дал възможност на проф. д.ю.н. Васил Мръчков, проф. д.ю.н. Цветан Сивков, проф. д-р Даниел Вълчев, проф. д-р Дарина Зиновиева, проф. д-р Димитър Костов, проф. д-р Екатерина Михайлова, проф. д-р Емилия Друмева, проф. д-р Емилия Панайотова, проф. д-р Пенчо Пенев, проф. д-р Пламен Киров, проф. д-р Снежана Начева, доц. д-р Богдан Йорданов, доц. д-р Мартин Белов, доц. д-р Наталия Киселова, доц. д-р Христо Паунов да представят правно мнение по предмета на делото.

Съдът е изискал от Народното събрание да представи заверено копие от цялата документация, относима към процедурата за избор на кандидата Станислав Боянов Тодоров за председател на КЕВР.

На 8.04.2022 г. по делото е постъпило писмо с вх. № 98/08.04.2022 г. от Народното събрание, придружено от заверени копия на поисканите документи.

На 18.04.2022 г. в деловодството на Конституционния съд е постъпило писмено искане от Станислав Боянов Тодоров да бъде конституиран в лично качество като заинтересувана страна и да му се даде разумен срок да предостави становище по предмета на делото.

С Определение от 20.04.2022 г. съдът е приел като доказателства по делото документите, изпратени от Народното събрание.

Със същото определение съдът е конституирал в лично качество Станислав Боянов Тодоров като заинтересувана страна и му е предоставил срок да представи становище по предмета на делото.

С Определение от 9.05.2022 г. Конституционният съд е оставил без уважение искането на председателя на КЕВР, като е отказал да приобщи приложените от него към становището му документи като писмени доказателства по делото.

В изпълнение на предоставената им от съда възможност по к. д. № 4/2022 г. становища и правни мнения са представили: Министерският

съвет, проф. Васил Мръчков, проф. Екатерина Михайлова, проф. Дарина Зиновиева и доц. Наталия Киселова. Станислав Боянов Тодоров е представил становище както в лично качество, така и в качеството му на председател на КЕВР.

В представените становища и правни мнения по делото поканените институции и специалисти приемат, че атакуваното решение на Народното събрание не е противоконституционно. Според тях то е взето при съблюдаване на всички приложими процедурни правила, като на всеки етап от процедурата действията на участниците в нея са осъществени изцяло в рамките на конституционно установените им правомощия и съобразно приложимата законова уредба.

Министерският съвет заема позицията, че Народното събрание е свободно съобразно конкретната фактическа и правна обстановка с оглед постигането на бързина и ефективност да определи какви ще са елементите на процедурата по избор, както и значението и тежестта на всеки един от тях в цялостния процес до осъществяване на решаващия акт. Според правителството преценката на Конституционния съд не бива да обхваща тези елементи, а само конституционността на крайното решение за избор. Упражнявайки контрола за конституционност, съдът не може да излезе извън обстоятелствата, мотивирали Народното събрание да приеме оспореното решение, или да подменя суверенната воля на Народното събрание по отношение на избора.

В становищата си като председател на КЕВР и в лично качество Станислав Боянов Тодоров отстоява тезата, че съдът следва да осъществи контрол за конституционност и контрол за законност на решението на Народното събрание. Контролът за законност според него представлява проверка дали Народното събрание е спазило своите вътрешни правила и процедури при приемане на решението и дали в хода на процедурата е съобразило материалноправните изисквания на закона, но без да се осъществява контрол върху това как парламентът тълкува и прилага собствените си закони, какви доказателства събира и приема като достатъчни при вземане на кадрови решения по реда на чл. 84, т. 8 от Конституцията.

Проф. Васил Мръчков в своето правно мнение заема позицията, че обхватът на контрола за конституционност следва да се концентрира само и единствено върху акта на избора и съответствието му с правилата, уредени в самата Конституция, относно: кворума и мнозинството, с които е прието решението, неговото обсъждане и гласуване на едно четене, обнародването му по надлежния ред в „Държавен вестник“, както и задължителността на самото решение за всички държавни органи, включително за самото Народно събрание. Отклонението от този подход при преценката

на съда би представлявало натоварване на принципа на правовата държава с неписъщи основания за оспорване на конституционността на актовете на парламента.

Проф. Екатерина Михайлова смята, че оспорваното решение е взето в съответствие с Конституцията, Правилника за организацията на дейността на Народното събрание и правилата, приети от Народното събрание, за избор на председател на КЕВР. Според нея осъществяването на правомощието по чл. 84, т. 8 от Конституцията е израз на политическата воля и преценката по целесъобразност на парламента, затова при контрола за конституционност съдът следва да съблюдава дали са нарушени само и единствено конституционни разпоредби.

Проф. Дарина Зиновиева счита, че оспорваното решение не е противоконституционно, защото при приемането му Народното събрание е действало изцяло в рамките на конституционно предоставената му компетентност, като е съобразило приложимите процесуални норми и материалноправни изисквания, предвидени в Конституцията, законите и Правилника за организацията и дейността на Народното събрание (ПОДНС).

Доц. Наталия Киселова застъпва позицията, че при осъществяване на контрола за конституционност върху атакуваното решение Конституционният съд трябва да съобрази както съответствието му с приложимите конституционни норми и принципи, така и съответствието му с нормативния режим, установен в Закона за енергетиката. Съдът обаче не следва да навлиза в конституционноустановеното правомощие на Народното събрание да преценява по целесъобразност самия акт на избор или оценката на нуждата от законодателни изменения в конкретна правнорегулирана област.

Съдът, като обсъди доводите в искането, представените и приети по делото писмени доказателства, постъпилите по делото писмени становища и правни мнения, както и относимата правна уредба, за да се произнесе по същество, взе предвид следното:

I. Относно твърдяното противоречие с принципа на правовата държава

Аргументите за противоконституционност на атакуваното решение на Народното събрание са свързани с нарушение на принципа на правовата държава в неговия формален компонент – изискването за правна сигурност и предвидимост, от една страна, поради твърдяно обратното действие на нормите от ЗЕ, уреждащи изискванията за професионален „стаж в енергетиката“ (§ 1, т. 59 ДР на ЗЕ) на председателя на КЕВР, а от друга – поради противоречие с принципа на законност, приложим към всички актове на Народното събрание.

Основният закон в чл. 4, ал.1 постановява, че Република България е правова държава, която

се управлява според Конституцията и законите на страната. Трайно установена в практиката на Конституционния съд е позицията, че принципът за правовата държава детерминира и пряко засяга упражняването на публичната власт от всички държавни органи, включително и от законодателя при осъществяването на неговата дейност, в т.ч. и с оглед решенията, които взема (Решение № 10 от 2009 г. по к. д. № 12 от 2009 г.). В този смисъл е безспорно, че преценката за съответствие на акт на Народното събрание с принципа на правовата държава не може да бъде ограничена единствено и само до съобразяването му с Конституцията, като се пренебрегне съответствието му с общата законова рамка. Решенията на парламента трябва да бъдат съобразени и с приетите от него закони, защото правова държава означава упражняване на държавна власт на основата на Конституцията и в рамките на закони, които материално и формално ѝ съответстват (Решение № 9 от 2016 г. по к. д. № 8 от 2016 г.). Съдът винаги е поддържал, че законсъобразното осъществяване на държавното управление е важен конституционен принцип, съобразяването с който го прави предвидимо за всички останали правни субекти, а това е важна предпоставка за реализиране на правната сигурност като основен компонент на принципа на правовата държава (Решение № 3 от 2017 г. по к. д. № 11 от 2016 г.).

Във връзка с това оценката на настоящото производство изисква идентифициране на евентуално противоречие с принципа на правовата държава. Това предпоставя анализ на процесуалноправната и материалноправната нормативна уредба, приложима към избора на председател на КЕВР.

Изборът на председател на КЕВР се извършва чрез парламентарна процедура, която е предназначена да даде правна рамка на реализирането на правомощието на Народното събрание по чл. 84, т. 8 от Конституцията – избор или освобождаване на ръководителите на Българската народна банка и на други институции, определени със закон. Тя започва на 21.01.2022 г., когато парламентът приема Решение на Народното събрание за приемане на Процедурни правила за условията и реда за предлагане на председател и един член на Комисията за енергийно и водно регулиране, представяне, публично оповестяване на документите и изслушване в Комисията по енергетика, с петдневен срок, в който народни представители и парламентарни групи могат да предлагат кандидатури за председател и един член на КЕВР. Този срок според приетите правила завършва на 26.01.2022 г. В рамките му е внесена една кандидатура за председател на КЕВР от парламентарната група на „Продължаваме промяната“ – кандидатурата на Станислав Тодоров. След изтичането на срока

за номинации процедурата е преминала в своя втори етап, свързан с оценка и селекция на номинираните кандидати в парламентарната Комисия по енергетика, която е проверила представените документи и съответствието на кандидата с изискванията за заемане на длъжността, след което пред нея на 2.02.2022 г. е проведено публично изслушване на единствения кандидат за длъжността „председател на КЕВР“. След изслушването на 3.02.2022 г. парламентарната Комисия по енергетика е внесла в парламента доклад с констатациите си, както и проекторешение за избор на председател на КЕВР. За такъв, отговарящ според комисията за заемане на тази длъжност, е предложен Станислав Тодоров. Последният етап от избора е проведен на 9.02.2022 г., когато Народното събрание е провело гласуване и е приело решение, с което е избрало Станислав Боянов Тодоров за председател на КЕВР. Именно това решение на Народното събрание е предмет на конституционен контрол в настоящото дело.

Правната уредба, приложима към избора, е многостепенна. Общите правила в нея се съдържат в Конституцията и Правилника за организацията и дейността на Народното събрание (ПОДНС), а специалните – в Закона за енергетиката, както и в Решението на Народното събрание за приемане на Процедурни правила за условията и реда за предлагане на председател и един член на Комисията за енергийно и водно регулиране, представяне, публично оповестяване на документите и изслушване в Комисията по енергетика от 21.01.2022 г. На конституционно ниво уредбата съдържа правила относно правомощията на Народното събрание във връзка с избора (чл. 84, т. 8 във връзка с чл. 86, ал. 1 от Конституцията), правилата относно обсъждането и гласуването в пленарна зала (чл. 81, ал. 2 и 3 от Конституцията), както и за обнародването на приетия акт в „Държавен вестник“ (чл. 5, ал. 5 и чл. 88, ал. 2 и 3 от Конституцията). Специалните правила по отношение на проведения избор са уредени в ЗЕ – чл. 11, ал. 5 и чл. 12 във връзка с § 1, т. 59 и 59а ДР, съдържащи условията, на които трябва да отговарят предложените кандидати, както и в Решение на Народното събрание от 21.01.2022 г. за приемане на Процедурни правила за условията и реда за предлагане на председател и един член на Комисията за енергийно и водно регулиране, представяне, публично оповестяване на документите и изслушване в Комисията по енергетика (ДВ, бр. 7 от 25.01.2022 г.), което съдържа вътрешната процедура в парламентарната Комисия по енергетика, пред която се развива първият етап от избора, свързан с процеса на номиниране на кандидати, оценка и селекция на кандидатурите, които следва да бъдат предложени за гласуване от пленарния състав на Народното събрание.

Спорният въпрос по делото е свързан с приложението на материалноправната рамка, предвидена в Закона за енергетиката, и по-конкретно изискванията за стаж в сферата на енергетиката по смисъла на § 1, т. 59 ДР на ЗЕ за заемане на длъжността „председател на КЕВР“ след изменението им със ЗИДЗЕ (обн., ДВ, бр. 9 от 2022 г., в сила от 1.02.2022 г.). Според искането фактът, че процедурата за изменение на ЗЕ и процедурата за избор на председател на КЕВР, протичат паралелно, опорочава крайния акт на избора. По данни от публичния регистър на Народното събрание Законопроект със сигнатура № 47-254-01-3 за Закон за изменение и допълнение на Закона за енергетиката, съдържащ визираната промяна на т. 59 от допълнителните разпоредби, на 21.01.2022 г. е гласуван на първо четене в Народното събрание. На 27.01.2022 г. законът е приет на второ четене в парламента. Изменението е обнародвано по надлежния ред и е влязло в сила от деня на обнародване в „Държавен вестник“, бр. 9 от 2022 г. от 1.02.2022 г. Във връзка с това вносителят застъпва тезата, че промяната на изискванията за стаж на председателя на КЕВР в сферата на енергетиката със ЗИДЗЕ, която влиза в сила след края на срока за номиниране на кандидатури, но преди извършване на окончателния избор, представлява хипотеза на същинско обратно действие на закон (ретроактивност *stricto sensu*), което е приложено към започнала вече процедура без наличието на изрична норма, позволяваща това. Поради това идентифицирането на липсата или наличие на обратно действие на закона, както и вида обратно действие, в рамките на процедурата за избор на председател на КЕВР е от значение за преценката за конституционосъобразност, тъй като предопределя дали подходът на Народното събрание при вземане на решението е съобразен с принципа на правната сигурност като компонент на правовата държава.

Обратното действие (реетроактивност) на правните норми е проблем, разискван и анализиран подробно в практиката на Конституционния съд (Решение № 9 от 1992 г. по к. д. № 4 от 1992 г., Решение № 9 от 1996 г. по к. д. № 9 от 1996 г., Решение № 8 от 1999 г. по к. д. № 4 от 1999 г., Решение № 12 от 2010 г. по к. д. № 15 от 2010 г., Решение № 10 от 2011 г. по к. д. № 6 от 2011 г., Решение № 10 от 2013 г. по к. д. № 8 от 2013 г., Решение № 5 от 2017 г. по к. д. № 12 от 2016 г., Решение № 8 от 2017 г. по к. д. № 1 от 2017 г. и много други). В това отношение правната теория и практика ясно разграничават два вида обратно действие на правните норми – същинско и несъщинско. Характерно за несъщинското обратно действие е, че чрез него се преуреждат заварени правоотношения, но без да се ревизират вече настъпилите последици, а само се променя

съдържанието на правата и задълженията на правните субекти за в бъдеще. В теорията и практиката този подход се нарича още „незабавно прилагане на закона“. За разлика от него същинското обратно действие на правните норми има значително по-сериозно въздействие върху засегнатите от него правоотношения, защото позволява да бъдат ревизирани настъпили преди влизането им в сила правни последици. То е налице, когато правна норма променя правните последици от факти, които са реализирани преди нейното влизане в сила. Това може да означава, че правно релевантен факт губи своите правни последици, че правно ирелевантен факт придобива правни последици или че правните последици на даден факт биват променени. Конституционособразността на подобен законодателен подход е обвързана най-вече с вида ретроактивност на правната норма и степента, в която засяга правоотношенията, които регулира. Принципът при приложение на обратното действие е, че преуреждането на засегнатите правоотношения трябва да стане по начин, който да не ограничава вече придобити права (Решение № 10 от 2009 г. по к. д. № 12 от 2009 г., Решение № 11 от 2010 г. по к. д. № 13 от 2010 г., Решение № 8 от 2017 г. по к. д. № 1 от 2017 г. и др.) и че трябва да се прилага по изключение, като е необходимо да е предвидено с изрична законова разпоредба (чл. 14, ал. 1 от Закона за нормативните актове).

За да се обоснове наличие на същинско обратно действие, трябва да е налице промяна в правните последици на осъществили се вече юридически факти (завършен фактически състав) вследствие на новоприетата правна норма, която се прилага по отношение на минал период от време. В конкретния атакуван пред съда случай с избора на председател на КЕВР към момента на влизане в сила на ЗИДЗЕ процедурата по избора не е била завършена, тъй като нито парламентарната Комисия по енергетика, нито Народното събрание са взели решения за избор. Конституционният съд приема, че е налице хипотеза на несъщинско обратно действие, защото „нововъведеният правен режим преурежда за в бъдеще заварени правоотношения, които не са приключили“, което правната теория и практиката на съда определят като „несъщинска ретроактивност“ или „незабавно прилагане на закона“ (Решение № 5 от 2017 г. по к. д. № 12 от 2016 г.).

В искането наличието на обратно действие е приведено като аргумент за нарушение на принципа на правовата държава, защото според вносителите в ЗИДЗЕ липсва изрична норма в преходните и заключителните му разпоредби, която да разпростира действието на новия материален закон, уреждащ изискванията за заемане на длъжността „председател на КЕВР“, към вече започналата процедура. Въпреки че съдът не приема твърдението на вносителя

относно вида обратно действие, приложимо към обсъжданите разпоредби, той е съгласен, че резултатът от този подход на законодателя в конкретния случай е противоконституционен, макар и по различни причини.

Процедурата по избор на председател на КЕВР е динамичен фактически състав. В конкретния случай той е започнал и част от юридическите факти от него (приемане на правила за избор и извършване на номинации) са се осъществили при действието на един материален закон, дефиниращ предпоставките за заемане на тази длъжност, които са по-рескриптивни от тези, приети със ЗИДЗЕ. Друга част от юридическите факти (изслушването на номинирания, обсъждане на номинацията в Комисията по енергетика, изготвянето на доклад и на проект за решение на парламента) и целият фактически състав са завършени при действието на друг материален закон, който предвижда по-облекчени условия за заемането на длъжността „председател на КЕВР“. Промяната на изискванията за заемане на длъжността в хипотезата на процедура за избор, която вече е започнала към момента на влизане в сила на ЗИДЗЕ (обн., ДВ, бр. 9 от 2022 г., в сила от 1.02.2022 г.), но не е била завършена, без да е предвидена изрична правна норма, която да укаже кой е приложимият материален закон в периода на развитие на тази процедура, води до неяснота и несигурност в правоприлагането. Липсата на яснота по отношение на приложимата правна уредба в конкретния случай не позволява на участниците в процедурата по избор (народни представители и парламентарни групи) да формират ясна представа за нормативните рамки, в които могат да реализират своите конституционни правомощия. Те са лишени от възможността да съобразят действията си във всеки един момент от процедурата така, че да съответстват на приложимата правна рамка. Този подход на законодателя в конкретната хипотеза не отговаря на техните легитимни правни очаквания по отношение на конституционособразното и законосъобразното развитие на процедурата по избор на председател на КЕВР.

„Легитимни правни очаквания“ или „конституционнооправдани правни очаквания“ в практиката на Конституционния съд са понятия, анализирани най-често във връзка с правната сигурност като компонент на принципа на правовата държава във формален смисъл. Те отразяват очакванията на правните субекти за стабилност и неизменност на законодателната уредба, ограниченията в ретроактивността на правните норми и правно гарантираната им възможност да реализират в пълнота своите субективни права, необезпокоявани от чужда намеса (най-вече на държавата) – Решение № 12 от 2016 г. по к. д. № 13 от 2015 г., Решение № 5 от 2017 г. по к. д. № 12 от 2016 г.,

Решение № 8 от 2017 г. по к. д. № 1 от 2017 г., Решение № 1 от 2018 г. по к. д. № 3 от 2017 г., Решение № 5 от 2018 г. по к. д. № 11 от 2017 г., Решение № 14 от 2020 г. по к. д. № 2 от 2020 г., Решение № 8 от 2021 г. по к. д. № 9 от 2020 г. Във връзка с това отговорът на въпроса дали изборът на председател на КЕВР е извършен в противоречие с принципа на правовата държава зависи и от преценката за наличието на конституционно защитими правни очаквания на правните субекти.

Конституционният съд е имал възможност да се произнесе, че „Конституцията, като предоставя на Народното събрание законодателната власт..., му признава правото да преценява целесъобразността от приемането, изменението, допълнението или отмяната на един или друг закон или негова разпоредба. ... Единствено Народното събрание има власт да решава дали и как да регулира обществените отношения, които се поддават на трайна уредба...“ (Решение № 10 от 2009 г. по к. д. № 12 от 2009 г.). В същото, а и в други свои решения (Решение № 5 от 2000 г. по к. д. № 4 от 2000 г., Решение № 10 от 2012 г. по к. д. № 15 от 2011 г., Решение № 3 от 2016 г. по к. д. № 6 от 2015 г.) Конституционният съд се придържа към тезата, че единствените възможни ограничения по отношение на това правомощие са само тези, които се съдържат в самата Конституция, закрепени като права на гражданите или нейни основни принципи.

Според константната практика на съда нито надеждата, че ще се съхрани благоприятен правен режим, нито надеждата за ненастъпване на неблагоприятен такъв са оправдани правни очаквания (Решение № 5 от 2017 г. по к. д. № 12 от 2016 г.). В контекста на настоящото дело не може да се твърди, че правните субекти имат легитимно правно очакване законодателят да им гарантира, че съдържанието на установените в закона права и условията за тяхното придобиване и упражняване не подлежат на промяна (Решение № 8 от 2017 г. по к. д. № 1 от 2017 г.), тъй като принципът на правна сигурност не може да се идентифицира с абсолютно недопускане на промяна в действващата законодателна рамка на дадена сфера на обществени отношения (Решение № 5 от 2018 г. по к. д. № 11 от 2017 г.).

Същевременно обаче по отношение на законодателя несъмнено важи задължението да приема правна уредба, която е ясна, точна и непротиворечива, за да бъде годна да регулира обществените отношения. Правовата държава „във формален смисъл“ е държава на правната сигурност, където съдържанието на правния ред е ясно и недвусмислено определено и функционират механизми и институции, които гарантират спазването на правните предписания. В тази рамка класически компонент на правовата държава е

принципът на законността: всички носители на държавна власт в държавата трябва да се подчиняват на действащото право. Спазването му гарантира недопускането на произвол в държавата. Свързано със законосъобразността на държавните дейности е изискването за тяхната предвидимост, последица от което е правната сигурност. Правовата държава означава еднакво подчиняване на всички правни субекти на правото. Следователно законът трябва да е в състояние да ръководи поведението на всеки (Решение № 9 от 1994 г. по к. д. № 11 от 1994 г., Решение № 5 от 2000 г. по к. д. № 4 от 2000 г., Решение № 5 от 2002 г. по к. д. № 5 от 2002 г., Решение № 1 от 2005 г. по к. д. № 8 от 2004 г., Решение № 8 от 2012 г. по к. д. № 16 от 2011 г., Решение № 13 от 2012 г. по к. д. № 6 от 2012 г., Решение № 3 от 2014 г. по к. д. № 10 от 2013 г., Решение № 12 от 2016 г. по к. д. № 13 от 2015 г., Решение № 8 от 2017 г. по к. д. № 1 от 2017 г., Решение № 8 от 2020 г. по к. д. № 14 от 2019 г. и др.). В противен случай възниква рискът сериозно да се затрудни правоприлагането и изпълнението на закона (Решение № 13 от 2021 г. по к. д. № 12 от 2021 г.). Парламентът изглежда се е ръководил от промяната, която е приел по отношение на кандидата за председател на КЕВР, с което е проявил недопустима непоследователност, въвеждайки изисквания, които към момента на предлагане на кандидатури не са могли да бъдат изпълнени. В случая липсата на изрична правна норма в преходните и заключителните разпоредби на ЗИДЗЕ, която да указва кои материалноправни изисквания за заемане на длъжността „председател на КЕВР“ са приложими към започналата и неприключила процедура за избор, създава предпоставки за неяснота у правните субекти, на които принадлежи инициативата да предлагат кандидатури за тази длъжност. Безспорна е принципната позиция, че при липса на конкретна законова разпоредба, указваща друго, всеки правен субект е длъжен да съобразява поведението си само със закона, който е в сила към момента на извършване на конкретно действие или упражняването на конкретно право. При това положение, от една страна, с оглед законосъобразното протичане на процедурата по избор правните субекти са били длъжни да съобразят при номинирането на кандидати изискванията за заемане на длъжността „председател на КЕВР“, предвидени в действащата нормативна уредба в рамките на периода на предлагане на кандидатури (21.01.2022 г. – 2 6.01.2022 г.), която е редакцията на § 1, т. 59 ДР на ЗЕ – обн., ДВ, бр. 17 от 2015 г., в сила от 6.03.2015 г. От друга страна, към момента на оценка на кандидатурите и извършване на финален избор са приложени различни, нови критерии (§ 1, т. 59 ДР на ЗЕ – обн., ДВ, бр. 9 от 2022 г., в сила от 1.02.2022 г.), които не са

могли да бъдат известни на правните субекти в началото на процедурата, защото са влезли в сила на 1.02.2022 г. и действат за в бъдеще. Но дори и да са били известни, те биха били ирелевантни, защото за правните субекти не съществува задължение да съобразяват поведението си с правна уредба, която не е в сила. Конституционният съд не споделя тезата, че тъй като процедурата за избор и процедурата за изменение на ЗЕ протичат паралелно, то участниците в тях могат да формират адекватна представа за съдържанието на предстоящите промени в § 1, т. 59 ДР на ЗИДЗЕ. С оглед развитието на двете процедури във времето е видно, че ЗИДЗЕ е приет на второ четене на 27.01.2022 г., която дата е денят, следващ крайната дата на срока за предлагане на кандидатури за председател на КЕВР (26.01.2022 г.). Правните субекти не биха могли да знаят дали и какви изменения би могъл да претърпи текстът на разпоредбата по време на обсъжданията му на второ четене, както и дали той ще влезе в сила в рамките на процедурата за избор на председател на КЕВР.

Вследствие на това в участниците в процедурата по избор при нейното започване са формирани легитимни правни очаквания, почиращи на действателна правна уредба, че процедурата ще завърши в съответствие с правния режим, съобразно който е започнала. Те са „формирани добросъвестно, с дължимото внимание“ (Решение № 5 от 2017 г. по к. д. № 12 от 2016 г.) и обвързват законодателя да ги съобрази при осъществяване на дейността си. Това ще рече, че той или може да предвиди норма в преходните и заключителните разпоредби на ЗИДЗЕ, която изрично да позволи започналата процедура да се проведе в съответствие с преходните изисквания за заемане на длъжността, или, отчитайки факта, че нови материалноправни изисквания за заемане на длъжността влизат в сила в хода на процедурата, да прекрати вече започналата процедура по избор и да започне друга, която да се развие изцяло в обхвата на променената правна рамка. Пренебрегвайки това свое задължение, законодателят е засегнал по конституционно недопустим начин правните очаквания на субектите процедурата по избор да протече предвидимо и законосъобразно.

Да се ограничи Конституционният съд само в преценката дали Народното събрание упражнява свое конституционно правомощие по предвидения процедурен ред, би означавало да се пренебрегне принципът на законност като необходим елемент на правовата държава.

Конституционният съд отстоява позицията, че всеки държавен орган, включително и Народното събрание, със своите актове трябва да зачита правните принципи и правила и така да създава очаквания, въз основа на които

адресатите на правната уредба да могат да взимат решения за своето поведение.

Съдът потвърждава, че никое производство пред държавен орган не може да се провежда самоцелно, без да се спазват конституционните принципи. Производството не може да се развива на всяка цена, особено ако цената за това е пренебрегване на принципа на правовата държава. В този контекст производството по избор на председател на независим държавен орган се нуждае от ефективна гаранция за спазването на правната сигурност, прозрачност, предвидимост и надеждност на процеса. В конкретния случай приемането на атакуваното решение е в нарушение на тези изисквания.

На основание на гореизложеното съдът намира, че оспореното Решение на Народното събрание от 9 февруари 2022 г. за избиране на председател на Комисията за енергийно и водно регулиране (ДВ, бр. 13 от 2022 г.) съществено засяга правната сигурност като основен компонент на принципа на правовата държава, прогласен в чл. 4, ал. 1 от Конституцията, и следователно е противоконституционно.

II. Относно противоречието с принципа на политическия плурализъм

Според чл. 11, ал. 1 и 2 от Конституцията политическият живот в Република България се основава на принципа на политическия плурализъм и нито една политическа партия или идеология не може да се обявява или утвърждава за държавна. В своята практика Конституционният съд застава на позицията, че в Конституцията политическият плурализъм има смисъл на множество на участниците при формирането и свободното изразяване на политическата воля съгласно условия и ред, установени със закон (Решение № 13 от 2010 г. по к. д. № 12 от 2010 г., Решение № 6 от 2011 г. по к. д. № 3 от 2011 г., Решение № 12 от 2011 г. по к. д. № 11 от 2011 г.). Политическият плурализъм е свързан с осъществяването на държавната власт съобразно свободно изразената политическа воля и затова той е основна категория на демократичната държава (Решение № 13 от 2010 г. по к. д. № 12 от 2010 г.).

Възможността за свободно и равно изразяване на политическата воля се отнася и до механизмите за приемане на актове в общо-представителния държавен орган – Народното събрание.

В искането е застъпено разбирането, че паралелното развитие на процедурата за избор на председател на КЕВР и на законодателната процедура по приемането на ЗИДЗЕ ограничава възможността на част от народните представители да представят своя кандидатура, съответстваща на променените изисквания в § 1, т. 59 ДР на ЗЕ (обн., ДВ, бр. 9 от 2022 г., в сила от 1.02.2022 г.). Съдът приема това твърдение за основателно, тъй като, както вече беше установено, в периода за номинации на кандидатури

за председател на КЕВР е съществувала правна несигурност у парламентарно представените партии на опозицията, от една страна, както точно ще бъде съдържанието на променената разпоредба, и от друга – кой е моментът, в който новоприетата разпоредба на § 1, т. 59 ДР на ЗЕ влиза в сила и става приложимо право, годно да регулира правоотношението по избор на председател на КЕВР – въпроси, решавани по волята на парламентарното мнозинство. В контекста на настоящото конституционно дело съответствието с принципа на политическия плурализъм следва да се разбира като осигуряване на равни правни възможности за участие на всички парламентарно представени партии във формирането и изразяването на политическата воля. В конкретния случай вследствие на промяната на правилата на процедурата, приета по волята на мнозинството в парламента, без отдаване на дължимото на доводите на политическото малцинство в него, се нарушава принципът на политическия плурализъм по начин, който поставя под съмнение демократичния процес в парламента, което е конституционно нетърпимо. Следователно оспорваното решение на Народното събрание е прието в противоречие с принципа на политическия плурализъм. За част от парламентарно представените политически партии не са създадени равни правни възможности да упражняват правата си при формиране и реализиране на държавната политика в областта на енергетиката по същия начин, по който са могли партиите на мнозинството.

Когато се изменя законът, с който се определят условията за избираемост, това не трябва да води до ограничаване на плурализма на мненията и на възможностите в Народното събрание – всеки народен представител и парламентарна група да имат равна възможност да формират и изразят своята политическа воля. Правото на народните представители и парламентарни групи да внасят предложения за кандидатури за ръководител на държавен орган, каквато е КЕВР, не може да бъде засягано с процедурни правила, опорочаващи конституционноустановени основополагащи принципи на дейност на представителното учреждение.

По изложените съображения Конституционният съд намира, че при приемането на Решение на Народното събрание от 9 февруари 2022 г. за избиране на председател на Комисията за енергийно и водно регулиране (ДВ, бр. 13 от 2022 г.), тълкувано в контекста на цялата правна рамка, регламентираща процедурата по избор, народните представители, участващи в процедурата, са били лишени от възможността при равни правни условия да внасят предложения за кандидатури за ръководител на КЕВР. Поради това оспорваното решение на Народното събрание за избор на

председател на КЕВР следва да бъде обявено за противоконституционно и на основание противоречие с принципа на политическия плурализъм, прогласен в чл. 11, ал. 1 от Конституцията.

Въз основа на изложеното и на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията Конституционният съд

РЕШИ:

Обявява за противоконституционно Решение на Народното събрание от 9 февруари 2022 г. за избиране на председател на Комисията за енергийно и водно регулиране (ДВ, бр. 13 от 2022 г.).

Решението е подписано с особено мнение от съдия Соня Янкулова.

Председател:
Павлина Панова

ОСОБЕНО МНЕНИЕ **на съдия Соня Янкулова** **по конституционно дело № 4 от 2022 г.**

Не споделям извода на съда за противоконституционност на оспореното решение на Народното събрание от 9 февруари 2022 г. за избиране на председател на Комисията за енергийно и водно регулиране поради нарушение на чл. 4, ал. 1 и на чл. 11, ал. 1 и 2 от Конституцията.

За да приеме противоконституционност на оспореното решение на основание чл. 4, ал. 1 от Конституцията, установяващ принципа на правовата държава, съдът прие за нарушени принципа на законност и принципа на правната сигурност.

Нарушението на принципа на законност съдът обоснова с „липсата на изрична правна норма в преходните и заключителните разпоредби на ЗИДЗЕ, която да указва кои материалноправни изисквания за заемане на длъжността „председател на КЕВР“ са приложими към започналата и неприключила процедура на избор“. Счита, че по този начин съдът извърши преценка за конституционност на времето измерение на действието на § 1, т. 59 от Закона за енергетиката (ЗЕ, ДВ, бр. 9 от 2022 г.), без да е сезиран с искане за това, вместо само да тълкува закона, за да прецени спазени ли са неговите изисквания от Народното събрание при приемането на оспореното решение.

Всеки държавен орган, в т.ч. и Народното събрание, чрез спазването на изискванията на закона при упражняване на правомощията си осъществява принципа на законност („всички носители на държавната власт в държавата трябва да се подчиняват на действащото право“). Дали законодателят ще приеме, или не правна норма, която изрично и специфично урежда времето измерение на действието

на приета от него правна норма, е въпрос не на „подчиняване на действащото право“, а на конституционността на приетата правна норма, доколкото регламентацията или липсата на регламентация по отношение на осъществени преди влизане на закона в сила факти би могла да наруши по недопустим от Конституцията начин права и законни интереси на правни субекти.

Когато Народното събрание упражнява в рамките на един и същ период от време (паралелно) компетентността си по чл. 84, т. 1 и 8 от Конституцията, т.е. законодателната и конститутивната, и когато правоотношенията, предмет на законодателната, са свързани с конститутивната, той е свободен да прецени възможните взаимодействия между резултата от упражняването на двете компетентности. Но при упражняването на тази свобода трябва да отчита факта, че упражняването на законодателната компетентност е предпоставка за упражняване на конститутивната, както изрично е посочено в чл. 84, т. 8 от Конституцията. В случай като настоящия, когато упражняването на законодателната компетентност води до промяна на материалноправните предпоставки за избор при упражняване на конститутивната компетентност, Народното събрание следва да даде приоритет на законодателната си компетентност и едва когато я упражни, да упражни в съответствие с установеното чрез нея конститутивната си компетентност. Това е пряк резултат от обвързаността на конститутивната функция от закона, т. е. от законодателната функция.

Ако Народното събрание прецени, че дадени правоотношения се нуждаят от нова нормативна уредба, трябва да я създаде, да изчака нейното влизане в сила и с оглед на приетата от самия него уредба на заварените правоотношения да пристъпи към реализиране на конститутивната си компетентност. Противното би създавало предпоставки за използване на допустими от Конституцията правни средства за постигане на резултат, който не съответства на целите, за които е упражнена законодателната компетентност – установена необходимост от промяна на уредбата на съществуващи правоотношения. В такава хипотеза обективният факт на формално съответствие на акта, чрез който е упражнена конститутивната компетентност, със закона на всеки етап от процедурата, чрез която органът упражнява тази компетентност, лишава упражнената от органа конститутивна власт от най-важния ѝ елемент – моралната легитимност, но оценката за това не е в правомощията на Конституционния съд.

Поради това не считам, че оспореното решение е в нарушение на принципа на законност.

За да обоснове нарушение на правовата държава, и в частност на принципа на правната сигурност (оправданите правни очаквания),

съдът прие, че релевантен в случая е резултатът от подхода на Народното събрание при вземане на оспореното решение и установи, че „резултатът от този подход на законодателя в конкретния случай е противоконституционен“. Подходът се изразява отново в „липсата на изрична правна норма в преходните и заключителните разпоредби на ЗИДЗЕ, която да указва кои материалноправни изисквания за заемане на длъжността „председател на КЕВР“ са приложими към започналата и неприключила процедура за избор“. Резултатът от този подход съдът прие, че „създава предпоставки за неяснота у правните субекти, на които принадлежи инициативата да предлагат кандидатури за тази длъжност“.

Дали „подходът“ на законодателя при уреждане на правоотношенията, предмет на регламентацията в § 1, т. 59 ЗЕ и относими към процесната процедура, е противоконституционен, или не съдът може да установи само в производство по чл. 149, ал. 1, т. 2, пр. 1 от Конституцията, а не в настоящото производство. Налице е разлика между тълкуване на приложим в производството по чл. 149, ал. 1, пр. 2 от Конституцията закон и преценка на същия за противоконституционност.

Що се отнася до приетата „неяснота у правните субекти“, съответно „липсата на яснота по отношение на приложимата правна уредба“, и в резултат на това лишаването на народни представители и на парламентарни групи от „възможността да съобразят действията си във всеки един момент от процедурата така, че да съответстват на приложимата правна рамка“, както и непозволяването „да формират адекватна представа за нормативните рамки, в които да реализират своите конституционни правомощия“, което обосновава нарушение на принципа на правната сигурност, обективно – с оглед на хронологията на процедурата за избора и на приемане на Закона за изменение и допълнение на Закона за енергетиката, не би могло да се случи. Към датата на изтичане на срока за подаване на предложения Законът за изменение и допълнение на Закона за енергетиката – променящ § 1, т. 59, не е действащо право и поради това никой не би могъл да бъде лишен от „яснота“ за изискванията към потенциалния кандидат. Към датата на провеждане на избора приложима е новата редакция на разпоредбата на § 1, т. 59 ЗЕ и този факт също е ясен. Това значи, че във всеки един момент от провеждане на процедурата е имало ясна приложима нормативна уредба, която не би могла да създаде неяснота у имащите право на номинация и на избор.

Въпросът не е в яснотата на нормативната уредба, а в нежеланието на Народното събрание да проведе всички етапи на процесната процедура в съответствие с приетата от самото него нова уредба на относимите правоотношения.

Но това, според мен, не обосновава нарушение на принципа на правната сигурност в аспекта на оправданите правни очаквания.

Поради горното считам, че оспореното решение на Народното събрание не е в нарушение на чл. 4, ал. 1 от Конституцията.

Съдът прие за нарушен и принципа на плурализма. Доколкото това нарушение съдът обоснова със „съществуваща правна несигурност у парламентарно представените партии на опозицията“ относно съдържанието и влизането в сила на § 1, т. 59 ЗЕ, която според мен не е налице, не считам за нарушен и този принцип. Не считам, че в случая нарушението на принципа на политическия плурализъм е осъществено чрез „промяна на правилата на процедурата, приета по волята на мнозинството в парламента, без отдаване на дължимото на доводите на политическото малцинство“. Правилата на процедурата не са променени. Процедурата е проведена съобразно приетите от Народното събрание правила. Доказателствата сочат, че необходимият при провеждане на избора парламентарен дебат се е състоял, при това с активното участие на представители на опозиционните партии. Променено е съдържанието на материалноправно изискване към кандидата за председател на комисията, но това само по себе си не поставя „под съмнение демократичния процес в парламента“, защото е резултат на взето от самото Народно събрание законодателно решение.

Горчивият вкус, който оспореното решение на Народното събрание оставя, е в резултат на използването от мнозинството в Народното събрание на допустими правни средства за цели, различни от декларираните. Трудно може да намери логично обяснение фактът, че Народното събрание приема изменение на изискванията за заемане на длъжността председател на Комисията за енергийно и водно регулиране, които обоснова с възникнала необходимост от широкоспектърна експертиза, и в същото време същото това Народно събрание провежда процедура за избор на председател на комисията, по отношение на който за целите на допустимостта на кандидатите прилага дефиницията за професионален опит („стаж в енергетиката“), която не отговаря на тази установена нова необходимост. Фактът, че избраният за председател отговаря на новите изисквания, не променя основния факт – несинхронизацията в упражняването на двете компетентности на Народното събрание – законодателната и конститутивната. Това обаче, според мен, в конкретния случай само по себе си не може да обоснове нарушение на принципа на правната държава и на принципа на плурализма.

Конституционен съдия:
Соня Янкулова

МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ

ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 181 ОТ 21 ЮЛИ 2022 Г.

за изменение и допълнение на Устройствения правилник на Изпълнителната агенция по горите, приет с Постановление № 173 на Министерския съвет от 2011 г. (обн., ДВ, бр. 49 от 2011 г.; изм. и доп., бр. 48 от 2012 г., бр. 91 от 2013 г., бр. 29 от 2015 г., бр. 66 от 2018 г. и бр. 92 от 2019 г.)

МИНИСТЕРСКИЯТ СЪВЕТ ПОСТАНОВИ:

§ 1. В чл. 2 ал. 1 се изменя така:

„(1) Изпълнителната агенция по горите е юридическо лице на бюджетна издръжка със седалище София. Изпълнителният директор на агенцията е второстепенен разпоредител с бюджет към министъра на земеделието.“

§ 2. В чл. 14 се правят следните изменения:

1. Точка 26 се изменя така:

„26. контролира плащанията по договорите за възлагане на обществени поръчки, които се извършват в предвидените в тях срокове, след представяне и проверка на необходимите документи.“

2. Точки 27 и 28 се отменят.

§ 3. В чл. 15 се правят следните изменения и допълнения:

1. В т. 40 думите „Министерството на земеделието, храните и горите“ се заменят с „Министерството на земеделието“.

2. Създават се нови т. 44 и 45:

„44. организира, подпомага и изпълнява дейности по обществени поръчки на агенцията;

45. изготвя договори за учредяване на вещни права в горски територии, продажба, замяна, наем и др.“

§ 4. В приложението към чл. 6, ал. 2 се правят следните изменения:

1. На ред „дирекция „Финанси и управление на собствеността“ число 19“ се заменя с „16“.

2. На ред „дирекция „Правно-административни дейности“ число 28“ се заменя с „31“.

§ 5. Навсякъде в устройствения правилник думите „Министерството на земеделието, храните и горите“ и „министъра на земеделието, храните и горите“ се заменят съответно с „Министерството на земеделието“ и „министъра на земеделието“.

Заключителна разпоредба

§ 6. Постановлението влиза в сила от първо число на месеца, следващ месеца на обнародването му в „Държавен вестник“.

Министър-председател:
Кирил Петков

Главен секретар на Министерския съвет:
Красимир Божанов

**ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 182
ОТ 21 ЮЛИ 2022 Г.**

за одобряване на допълнителни разходи по бюджета на Министерството на финансите за 2022 г.

**МИНИСТЕРСКИЯТ СЪВЕТ
ПОСТАНОВИ:**

Чл. 1. (1) Одобрява допълнителни разходи по бюджета на Министерството на финансите за 2022 г. в размер 12 125 100 лв. за ефективно управление и за увеличение на възнагражденията на персонала въз основа на извършен анализ за оптимизиране и извършване на структурни промени в системата на министерството, както следва:

1. „Политика в областта на устойчивите и прозрачни публични финанси“, бюджетна програма „Бюджет и финансово управление“, с 259 100 лв., в т.ч. показател „Персонал“ с 259 100 лв., и бюджетна програма „Защита на публичните финансови интереси“ с 47 800 лв., в т.ч. показател „Персонал“ с 47 800 лв.;

2. „Политика в областта на ефективното събиране на всички държавни приходи“, бюджетна програма „Администриране на държавните приходи“ с 10 249 600 лв., в т.ч. показател „Персонал“ с 10 249 600 лв.;

3. „Политика в областта на защитата на обществото и икономиката от финансови измами, контрабанда на стоки, изпиране на пари и финансиране на тероризма“, бюджетна програма „Интегриране на финансовата система във финансовата система на ЕС“ с 14 300 лв., в т.ч. показател „Персонал“ с 14 300 лв., и бюджетна програма „Митнически контрол и надзор (нефискален)“ с 1 366 300 лв., в т.ч. показател „Персонал“ с 1 366 300 лв.;

4. „Политика в областта на управлението на дълга“, бюджетна програма „Управление на ликвидността“ с 35 600 лв., в т.ч. показател „Персонал“ с 35 600 лв.;

5. Бюджетна програма „Администрация“ със 152 400 лв., в т.ч. показател „Персонал“ със 152 400 лв.

(2) Средствата по ал. 1 да се осигурят за сметка на реструктуриране на разходите и/или трансферите по централния бюджет за 2022 г.

Чл. 2. Министърът на финансите да извърши съответните промени по бюджета на Министерството на финансите за 2022 г. и по централния бюджет за 2022 г.

Заключителни разпоредби

§ 1. Постановлението се приема на основание чл. 109, ал. 2 и 3 от Закона за публичните финанси и чл. 77, ал. 2 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2022 г.

§ 2. Изпълнението на постановлението се възлага на министъра на финансите.

§ 3. Постановлението влиза в сила от 1 септември 2022 г.

Министър-председател:
Кирил Петков

Главен секретар на Министерския съвет:
Красимир Божанов

4600

**ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 183
ОТ 21 ЮЛИ 2022 Г.**

за одобряване на допълнителни разходи/трансфери за 2022 г. за изплащане на стипендии и еднократно финансово подпомагане по Програмата на мерките за закрила на деца с изявени дарби от държавни, общински и частни училища през 2022 г., приета с Постановление № 94 на Министерския съвет от 2022 г. (ДВ, бр. 41 от 2022 г.)

**МИНИСТЕРСКИЯТ СЪВЕТ
ПОСТАНОВИ:**

Чл. 1. (1) Одобрява допълнителни разходи/трансфери в размер 279 375 лв. за изплащане на стипендии и на еднократно финансово подпомагане на ученици от общинските и частните училища и на ученици от държавните спортни училища, финансирани от Министерството на младежта и спорта, разпределени, както следва:

1. допълнителни трансфери в размер 215 520 лв. по бюджетите на общините, разпределени съгласно приложение № 1 и приложение № 2;

2. допълнителни разходи в размер 63 855 лв. по бюджета на Министерството на младежта и спорта съгласно приложение № 3.

(2) Допълнителните трансфери по ал. 1, т. 1 се предоставят по бюджетите на общините от централния бюджет под формата на обща субсидия за делегираните от държавата дейности.

Чл. 2. Сумата по чл. 1, ал. 1 да се осигури за сметка на предвидените средства по централния бюджет за 2022 г.

Чл. 3. (1) Със сумата по чл. 1, ал. 1, т. 2 да се увеличат разходите по „Политика в областта на спорта за учащи и спорта в свободното време“, бюджетна програма „Спорт за учащи“, по бюджета на Министерството на младежта и спорта за 2022 г.

(2) Със сумата 18 765 лв. да се увеличи показателят по чл. 27, ал. 3, т. 1 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2022 г.

(3) Със сумата по чл. 1, ал. 1, т. 2 да се увеличи показателят по чл. 27, ал. 3, т. 2 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2022 г.

Чл. 4. Министърът на младежта и спорта да извърши съответните промени по бюджета

на Министерството на младежта и спорта за 2022 г. и да уведоми министъра на финансите.

Чл. 5. Министърът на финансите да извърши налагащите се промени по централния бюджет, включително по бюджетните взаимоотношения на общините с централния бюджет за 2022 г.

Заключителни разпоредби

§ 1. Постановлението се приема на основание чл. 109, ал. 3 във връзка с чл. 55а от Закона за публичните финанси и чл. 2 от Постановление № 94 на Министерския съвет от 2022 г. за приемане на Програма на

мерките за закрила на деца с изявени дарби от държавни, общински и частни училища през 2022 г.

§ 2. Изпълнението на постановлението се възлага на министъра на младежта и спорта и на кметовете на съответните общини.

§ 3. Постановлението влиза в сила от датата на обнародването му в „Държавен вестник“.

Министър-председател:

Кирил Петков

Главен секретар на Министерския съвет:

Красимир Божанов

Приложение № 1
към чл. 1, ал. 1, т. 1

№ по ред	Община	Област	Доизплащане на стипендии от 2021 г.	
			Брой стипендии	Сума (в лв.)
1.	Банско	Благоевград	1	540
2.	Благоевград	Благоевград	2	2 160
3.	Разлог	Благоевград	1	405
4.	Сандански	Благоевград	5	3 780
5.	Бургас	Бургас	8	6 885
6.	Варна	Варна	10	9 180
7.	Велико Търново	Велико Търново	1	675
8.	Елена	Велико Търново	1	270
9.	Видин	Видин	2	1 620
10.	Враца	Враца	2	1 215
11.	Габрово	Габрово	1	1 080
12.	Балчик	Добрич	2	2 160
13.	Добрич	Добрич	6	3 375
14.	Ардино	Кърджали	1	540
15.	Дупница	Кюстендил	2	675
16.	Кюстендил	Кюстендил	5	3 510
17.	Сапарева баня	Кюстендил	2	810
18.	Ловеч	Ловеч	2	810
19.	Троян	Ловеч	5	2 025
20.	Пазарджик	Пазарджик	6	4 185
21.	Панагюрище	Пазарджик	2	1 350
22.	Перник	Перник	1	405
23.	Плевен	Плевен	1	675
24.	Пловдив	Пловдив	11	8 910
25.	Разград	Разград	2	1 350
26.	Русе	Русе	1	945
27.	Сливен	Сливен	11	6 480
28.	Столична община	София-град	55	40 905
29.	Божурище	Софийска област	2	2 025
30.	Ботевград	Софийска област	1	945
31.	Самоков	Софийска област	5	2 025
32.	Стара Загора	Стара Загора	6	3 105
33.	Търговище	Търговище	1	810
34.	Свиленград	Хасково	1	810
35.	Харманли	Хасково	4	2 970
36.	Хасково	Хасково	2	945
37.	Шумен	Шумен	2	810
38.	Ямбол	Ямбол	1	945
		ОБЩО	174	122 310

Приложение № 2
към чл. 1, ал. 1, т. 1

№ по ред	Община	Област	4-то тримесечие 2021 г.		
			Брой стипендии	Еднократно финансово подпомагане	Сума (в лв.)
1.	Карнобат	Бургас	1		1 620
2.	Велико Търново	Велико Търново	1		1 620
3.	Добрич	Добрич	1	1	1 815
4.	Кърджали	Кърджали	1		1 620
5.	Дупница	Кюстендил	4		6 480
6.	Пазарджик	Пазарджик	1		1 620
7.	Перник	Перник	1		945
8.	Плевен	Плевен	2		3 240
9.	Червен бряг	Плевен	1		810
10.	Пловдив	Пловдив	2		3 240
11.	Русе	Русе	1		1 620
12.	Силистра	Силистра	2		3 240
13.	Нова Загора	Сливен	1		1 620
14.	Сливен	Сливен	5		6 480
15.	Столична община	София-град	25		37 530
16.	Казанлък	Стара Загора	1		1 620
17.	Стара Загора	Стара Загора	2		3 240
18.	Търговище	Търговище	1		1 620
19.	Свиленград	Хасково	1		1 620
20.	Хасково	Хасково	1		1 620
21.	Шумен	Шумен	1		1 620
22.	Ямбол	Ямбол	1		1 620
Общо			57	1	86 460

№ по ред	Община	Област	1-во тримесечие 2022 г.	
			Брой стипендии	Сума (в лв.)
1.	Благоевград	Благоевград	1	1 620
2.	Сапарева баня	Кюстендил	2	2 565
3.	Ихтиман	Софийска област	1	1 350
4.	Столична община	София-град	1	1 215
Общо			5	6 750

Приложение № 3
към чл. 1, ал. 1, т. 2

№ по ред	Спортно училище	Брой стипендии 2021 г. и финансови средства (в лв.) за доизплащане през 2022 г.	Брой стипендии 4-то тримесечие 2021 г. и финансови средства (в лв.)	Брой стипендии 1-во тримесечие 2022 г. и финансови средства (в лв.)	Общо брой стипендии и финансови средства (в лв.)
1.	„Ген. Вл. Стойчев“ – гр. София	24 стипендии – 19 440 лв.	1 стипендия – 1 485 лв.	2 стипендии – 2 430 лв.	27 стипендии – 23 355 лв.
2.	„Георги Бенковски“ – гр. Варна	6 стипендии – 3 645 лв.	0	0	6 стипендии – 3 645 лв.
3.	„Васил Левски“ – гр. Пловдив	20 стипендии – 14 715 лв.	2 стипендии – 3 240 лв.	2 стипендии – 2 700 лв.	24 стипендии – 20 655 лв.
4.	„Юрий Гагарин“ – гр. Бургас	6 стипендии – 2 970 лв.	0	0	6 стипендии – 2 970 лв.
5.	„Георги Бенковски“ – гр. Плевен	2 стипендии – 1 215 лв.	1 стипендия – 1 620 лв.	1 стипендия – 1 215 лв.	4 стипендии – 4 050 лв.
6.	„М-р Ат. Узунов“ – гр. Русе	7 стипендии – 4 860 лв.	3 стипендии – 4 320 лв.	0	10 стипендии – 9 180 лв.
Общо		65 стипендии – 46 845 лв.	7 стипендии – 10 665 лв.	5 стипендии – 6 345 лв.	77 стипендии – 63 855 лв.

ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 184 ОТ 21 ЮЛИ 2022 Г.

за одобряване на допълнителни разходи/ трансфери по бюджета на Министерството на образованието и науката за 2022 г. за изплащане на минимални диференцирани размери на паричните средства за физическа активност, физическо възпитание, спорт и спортно-туристическа дейност

МИНИСТЕРСКИЯТ СЪВЕТ ПОСТАНОВИ:

Чл. 1. (1) Одобрява допълнителни разходи/ трансфери по бюджета на Министерството на образованието и науката за 2022 г. за изплащане на минимални диференцирани размери на паричните средства за физическа активност, физическо възпитание, спорт и спортно-туристическа дейност на студентите в редовна форма на обучение във висшите училища в размер 757 290 лв.

(2) Средствата по ал. 1 се разпределят по бюджета на Министерството на образованието и науката, както следва:

1. 673 475 лв. трансфери за държавните висши училища – за студентите в редовна форма на обучение в държавните висши училища, съгласно приложение № 1;

2. 83 815 лв. – за студентите в редовна форма на обучение в частните висши училища, съгласно приложение № 2.

Чл. 2. Сумата по чл. 1, ал. 1 да се осигури за сметка на предвидените разходи по централния бюджет за 2022 г.

Чл. 3. (1) Със сумата 83 815 лв. да се увеличат разходите по бюджета на Министерството на образованието и науката за 2022 г. по „Политика в областта на равен достъп до качествено висше образование и развитие на научния потенциал“, бюджетна програма „Студентско подпомагане“.

(2) Със сумата 83 815 лв. да се увеличат показателите по чл. 16, ал. 3 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2022 г.

(3) По бюджета на Министерството на образованието и науката за 2022 г., по „Политика в областта на равен достъп до качествено висше образование и развитие на научния потенциал“, бюджетна програма „Студентско подпомагане“, се създава администриран разходен параграф „Средства за изплащане на минимални диференцирани размери на паричните средства за физическо възпитание и спорт на студентите в редовна форма на обучение в частните висши училища“ в размер на сумата по чл. 1, ал. 2, т. 2.

Чл. 4. Министърът на образованието и науката да извърши съответните промени по бюджета си за 2022 г. и да уведоми министъра на финансите.

Чл. 5. Министърът на финансите да извърши налагащите се промени по централния бюджет за 2022 г.

Заключителни разпоредби

§ 1. Постановлението се приема на основание чл. 109, ал. 3 от Закона за публичните финанси във връзка с чл. 1 и чл. 2, ал. 1 от Постановление № 46 на Министерския съвет от 2020 г. за определяне на минимални диференцирани размери на паричните средства за физическа активност, физическо възпитание, спорт и спортно-туристическа дейност на деца и учаци в институции в системата на предучилищното и училищното образование и във висшите училища (обн., ДВ, бр. 26 от 2020 г.; изм. и доп., бр. 18 от 2021 г.) и чл. 74, ал. 1 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2022 г.

§ 2. Изпълнението на постановлението се възлага на министъра на образованието и науката.

§ 3. Постановлението влиза в сила от датата на обнародването му в „Държавен вестник“.

Министър-председател:

Кирил Петков

Главен секретар на Министерския съвет:

Красимир Божанов

Приложение № 1
към чл. 1, ал. 2, т. 1

Трансфери за държавните висши училища

№ по ред	Държавно висше училище	Сума (в лв.)
1.	Аграрен университет – Пловдив	6 450
2.	Академия за музикално, танцово и изобразително изкуство „Проф. Асен Диамандиев“ – Пловдив	2 910
3.	Великотърновски университет „Св. св. Кирил и Методий“	23 360
4.	Висше строително училище „Любен Каравелов“ – София	930
5.	Висше транспортно училище „Тодор Каблешков“ – София	2 350
6.	Висше училище по телекомуникации и пощи – София	7 585
7.	Икономически университет – Варна	24 125
8.	Лесотехнически университет – София	9 450
9.	Медицински университет – Плевен	15 160

№ по ред	Държавно висше училище	Сума (в лв.)
10.	Медицински университет – Пловдив	29 720
11.	Медицински университет – София	41 440
12.	Медицински университет „Проф. д-р П. Стоянов“ – Варна	24 125
13.	Минно-геоложки университет „Св. Иван Рилски“ – София	7 065
14.	Национална академия за театрално и филмово изкуство „Кръстьо Сарафов“ – София	3 050
15.	Национална музикална академия „Панчо Владигеров“ – София	5 675
16.	Национална художествена академия – София	4 460
17.	Национална спортна академия „Васил Левски“ – София	26 375
18.	Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“	63 110
19.	Русенски университет „Ангел Кънчев“	20 890
20.	Софийски университет „Св. Климент Охридски“	80 220
21.	Стопанска академия „Димитър Ценов“ – Свищов	8 360
22.	Технически университет – Варна	16 495
23.	Технически университет – Габрово	9 260
24.	Технически университет – София	49 200
25.	Тракийски университет – Стара Загора	23 365
26.	Университет „Проф. д-р Асен Златаров“ – Бургас	10 635
27.	Университет по архитектура, строителство и геодезия – София	13 945
28.	Университет за национално и световно стопанство – София	69 835
29.	Университет по библиотекознание и информационни технологии – София	6 255
30.	Университет по хранителни технологии – Пловдив	11 810
31.	Химикотехнологичен и металургичен университет – София	6 515
32.	Шуменски университет „Еп. Константин Преславски“	18 895
33.	Югозападен университет „Неофит Рилски“ – Благоевград	30 455
	ОБЩО	673 475

Приложение № 2
към чл. 1, ал. 2, т. 2

Трансфери за частните висши училища

№ по ред	Частно висше училище	Сума (в лв.)
1.	Американски университет – Благоевград	5 820
2.	Бургаски свободен университет	2 215
3.	Варненски свободен университет „Черноризец Храбър“	13 435
4.	Висше училище по застраховане и финанси – София	1 940
5.	Висше училище по мениджмънт – Варна	2 000
6.	Колеж по мениджмънт, търговия и маркетинг – София	1 545
7.	Колеж по туризъм – Благоевград	200
8.	Нов български университет – София	53 060
9.	Висше училище по сигурност и икономика – Пловдив	3 600
	ОБЩО	83 815

4602

ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 185 ОТ 21 ЮЛИ 2022 Г.

за възстановяване на средства по бюджета на Министерството на труда и социалната политика за 2022 г.

МИНИСТЕРСКИЯТ СЪВЕТ
ПОСТАНОВИ:

Чл. 1. С възстановените средства поради отпаднала необходимост в размер 98 250 000 лв. по бюджета на Министерството на труда и социалната политика за 2022 г. от сметката

за чужди средства по чл. 3 от Постановление № 422 на Министерския съвет от 2021 г. за одобряване на допълнителни разходи по бюджета на Министерството на труда и социалната политика за 2021 г. за финансиране на мярката „Запази ме плюс“ (ДВ, бр. 102 от 2021 г.) министърът на труда и социалната политика да извърши по бюджета на Министерството на труда и социалната политика за 2022 г. произтичащите промени в разходите и бюджетното взаимоотношение с централния бюджет и да уведоми министъра на финансите.

Чл. 2. С размера на средствата по чл. 1 министърът на финансите да извърши съответната промяна по централния бюджет за 2022 г., включително на бюджетното взаимоотношение с бюджета на Министерството на труда и социалната политика.

Чл. 3. Със сумата по чл. 1 да се намалят утвърдените показатели по чл. 14, ал. 3 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2022 г.

Заклучителни разпоредби

§ 1. Постановлението се приема на основание чл. 7, ал. 1 във връзка с чл. 15 от Закона за публичните финанси.

§ 2. Изпълнението на постановлението се възлага на министъра на труда и социалната политика.

§ 3. Постановлението влиза в сила от деня на обнародването му в „Държавен вестник“.

Министър-председател:

Кирил Петков

Главен секретар на Министерския съвет:

Красимир Божанов

4603

ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 186

ОТ 21 ЮЛИ 2022 Г.

за одобряване на допълнителни разходи за персонал по бюджета на Министерството на труда и социалната политика за 2022 г.

МИНИСТЕРСКИЯТ СЪВЕТ ПОСТАНОВИ:

Чл. 1. (1) Одобрява допълнителни разходи за персонал по бюджета на Министерството на труда и социалната политика за 2022 г. в размер 20 326 300 лв. за увеличаване възнагражденията на персонала, както и за изплащане на обезщетенията при освобождаване на служители във връзка с извършен анализ за структурни промени в системата на Министерството на труда и социалната политика.

(2) Средствата по ал. 1 да се осигурят за сметка на реструктуриране на разходите и/или трансферите по централния бюджет на 2022 г.

Чл. 2. Със средствата по чл. 1, ал. 1 да се увеличат разходите за персонал по бюджета на Министерството на труда и социалната политика за 2022 г. по политики и програми, както следва:

1. увеличава утвърдените разходи по „Политика в областта на пазара на труда, свободното движение на работници и трудовата миграция“ по бюджета на Министерството на труда и социалната политика за 2022 г. в размер 4 829 100 лв., в т. ч.:

а) бюджетна програма „Активна политика на пазара на труда“ – в размер 4 799 600 лв.;

б) бюджетна програма „Свободно движение на работници и трудова миграция“ – в размер 29 500 лв.;

2. увеличава утвърдените разходи по „Политика в областта на трудовите отношения“, бюджетна програма „Осигуряване на подходящи условия на труд“, по бюджета на Министерството на труда и социалната политика за 2022 г. в размер 1 549 800 лв.;

3. увеличава утвърдените разходи по „Политика в областта на социалното подпомагане и равнопоставеността на жените и мъжете“ по бюджета на Министерството на труда и социалната политика за 2022 г. в размер 4 811 200 лв., в т. ч.:

а) бюджетна програма „Социални помощи“ – в размер 4 796 500 лв.;

б) бюджетна програма „Равнопоставеност на жените и мъжете“ – в размер 14 700 лв.;

4. увеличава утвърдените разходи по „Политика в областта на хората с увреждания“, бюджетна програма „Подкрепа на и за хората с увреждания“, по бюджета на Министерството на труда и социалната политика за 2022 г. в размер 2 099 700 лв.;

5. увеличава утвърдените разходи по „Политика в областта на социалното включване“, бюджетна програма „Подкрепа за децата и семействата“, по бюджета на Министерството на труда и социалната политика за 2022 г. в размер 6 370 000 лв.;

6. увеличава утвърдените разходи по „Политика в областта на жизненото равнище, демографското развитие и социалните инвестиции“ по бюджета на Министерството на труда и социалната политика за 2022 г. в размер 69 000 лв., в т.ч.:

а) бюджетна програма „Насърчаване, координация и мониторинг на демографското развитие, жизненото равнище и доходите от труд“ – в размер 34 500 лв.;

б) бюджетна програма „Насърчаване, развитие и мониторинг на социалната икономика и корпоративната социална отговорност“ – в размер 34 500 лв.;

7. увеличава утвърдените разходи по бюджетна програма „Администрация“ по бюджета на Министерството на труда и социалната политика за 2022 г. в размер 597 500 лв.

Чл. 3. Министърът на труда и социалната политика да извърши съответните промени по бюджета на Министерството на труда и социалната политика за 2022 г. и да уведоми министъра на финансите.

Чл. 4. Министърът на финансите да извърши произтичащата от чл. 1 промяна по централния бюджет за 2022 г.

Преходни и заключителни разпоредби

§ 1. (1) В рамките на разходите по чл. 1, ал. 1 министърът на труда и социалната политика и ръководителите на второстепенните разпоредители с бюджет в системата на Министерството на труда и социалната политика определят еднократно нов размер на индивидуалните основни месечни заплати на служителите.

(2) Еднократно увеличение на индивидуалните основни месечни заплати на служителите от системата на Министерството на труда и социалната политика се извършва въз основа на акт на съответния ръководител, издаден в срок до 31 август 2022 г., считано от 1 юли 2022 г.

§ 2. Постановлението се приема на основание чл. 109, ал. 2 и 3 от Закона за публичните финанси във връзка с чл. 77, ал. 2 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2022 г.

§ 3. Изпълнението на постановлението се възлага на министъра на труда и социалната политика.

§ 4. Постановлението влиза в сила от 1 юли 2022 г.

Министър-председател:
Кирил Петков

Главен секретар на Министерския съвет:
Красимир Божанов

4604

ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 187 ОТ 21 ЮЛИ 2022 Г.

за изменение и допълнение на нормативни актове на Министерския съвет

МИНИСТЕРСКИЯТ СЪВЕТ
ПОСТАНОВИ:

§ 1. В Постановление № 277 на Министерския съвет от 2013 г. за създаване на Център за развитие на човешките ресурси и за приемане на Правилник за устройството и дейността на Центъра за развитие на човешките ресурси (обн., ДВ, бр. 107 от 2013 г.; изм. и доп., бр. 50 от 2014 г., бр. 61 от 2016 г., бр. 51 от 2019 г. и бр. 67 от 2021 г.), в чл. 5 числото „53“ се заменя с „58“.

§ 2. В Правилника за устройството и дейността на Центъра за развитие на човешките ресурси, приет с Постановление № 277 на Министерския съвет от 2013 г. (обн., ДВ, бр. 107 от 2013 г.; изм. и доп., бр. 50 от 2014 г., бр. 61 от 2016 г., бр. 51 от 2019 г. и бр. 67 от 2021 г.), се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 9, ал. 5 числото „53“ се заменя с „58“.

2. В чл. 12 се създават ал. 3 и 4:

„(3) Осъществяването на функциите по ал. 2 се подпомага от служители, които заемат по трудово правоотношение длъжността „сътрудник по управление на европейски проекти и програми“ и са назначени за срок до приключването на съответната програма – Програма „Еразъм +“ и Програма „Европейски корпус за солидарност“.

(4) Възнагражденията на служителите по ал. 3, включително разходите за задължителни осигурителни вноски за сметка на осигурителя, се финансират изцяло от разходите за управление по Програма „Еразъм +“ и по Програма „Европейски корпус за солидарност“.

3. В чл. 14 се правят следните изменения и допълнения:

а) досегашният текст става ал. 1;

б) създават се ал. 2 и 3:

„(2) Осъществяването на функциите по ал. 1 се подпомага от служители, които заемат по трудово правоотношение длъжността „сътрудник по управление на европейски проекти и програми“ и са назначени за срок до приключването на съответната програма – Програма „Еразъм +“ и Програма „Европейски корпус за солидарност“.

(3) Възнагражденията на служителите по ал. 2, включително разходите за задължителни осигурителни вноски за сметка на осигурителя, се финансират изцяло от разходите за управление по Програма „Еразъм +“ и по Програма „Европейски корпус за солидарност“.

4. Приложението към чл. 9, ал. 6 се изменя така:

„Приложение
към чл. 9, ал. 6

Численост на персонала в организационните структури на Центъра за развитие на човешките ресурси – 58 щатни бройки

Изпълнителен директор	1
Заместник изпълнителен директор	1
Главен секретар	1
Финансов контролър	1
звено „Вътрешен одит“	2
дирекция „Проверки на място и мониторинг“	
в т. ч.	
сътрудник по управление на европейски проекти и програми	6
Обща администрация	12
в т.ч.	
дирекция „Административно-правни и финансово-счетоводни дейности“	12
Специализирана администрация	34
в т.ч.	
дирекция „Селекция, договориране и отчитане“	34
в т. ч.	
сътрудници по управление на европейски проекти и програми	4“

§ 3. В Постановление № 13 на Министерския съвет от 2018 г. за определяне на второстепенните разпоредители с бюджет към министъра на образованието и науката (обн., ДВ, бр. 12 от 2018 г.; изм. и доп., бр. 24 от 2018 г., бр. 6 и 24 от 2019 г., бр. 12 от 2020 г. и бр. 20 и 67 от 2021 г.), в приложение № 1 към чл. 1, ал. 2 в т. 5 числото „53“ се заменя с „58“.

Заключителна разпоредба

§ 4. Постановлението влиза в сила от деня на обнародването му в „Държавен вестник“.

Министър-председател:
Кирил Петков

Главен секретар на Министерския съвет:
Красимир Божанов

4605

**ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 188
ОТ 21 ЮЛИ 2022 Г.**

за одобряване на допълнителни разходи/трансфери от резерва по чл. 1, ал. 2, раздел II, т. 5.1 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2022 г. за непредвидени и/или неотложни разходи за предотвратяване, овладяване и преодоляване на последиците от бедствия

**МИНИСТЕРСКИЯТ СЪВЕТ
ПОСТАНОВИ:**

Чл. 1. (1) Одобрява допълнителни разходи/трансфери за 2022 г. за предотвратяване, овладяване и преодоляване на последиците от бедствия в общ размер 24 089 326 лв., разпределени, както следва:

1. разходи по бюджета на Министерския съвет в общ размер 1 464 144 лв., от които:

а) на областния управител на област Велико Търново за почистване на участък от р. Росица в землището на с. Росица, започващ на около 200 м преди стоманобетонен мост – 109 870 лв.;

б) на областния управител на област Кюстендил за почистване на р. Банщица в участък от 400 м, в землището на с. Ябълково – 43 933 лв.;

в) на областния управител на област Ловеч за спешни и неотложни възстановителни работи, свързани с осигуряване на проводимостта на р. Вит в района на с. Торос и с. Дерманци, община Луковит – 100 800 лв.;

г) на областния управител на област Пазарджик за възстановяване на разрушени подпорни стени и укрепване на десния бряг на р. Марица срещу устието на р. Тополница за защита на сондажите на вододайната зона на гр. Пазарджик – 1 036 146 лв.;

д) на областния управител на област Перник за подобряване на хидравличната проводимост и почистване на речното легло на р. Струма в участък с дължина 1200 м по течението, от моста в кв. „Бела вода“, гр. Перник, до гр. Батановци – 86 450 лв.;

е) на областния управител на област Разград за почистване на участък от р. Малки Лом извън урбанизираната територия в областта – 53 450 лв.;

ж) на областния управител на област Смолян за осигуряване на хидравличната проводимост и почистване на речното легло на р. Доспатска в участък с дължина 500 м, от края на регулацията на с. Барутин по течението на реката, обхващащ и моста на общински път за с. Църнча – 33 495 лв.;

2. разходи по бюджета на Министерството на вътрешните работи в общ размер 193 764 лв., в т.ч. по показател „Издържка“ – 124 922 лв., и по показател „Персонал“ – 68 842 лв., от които:

а) за разплащане на извършени непредвидени разходи от структурите на ГДПБЗН за участието им в овладяването и потушаването на

пожар в дом за стари хора „Топъл дом“, с. Рояк, община Дългопол, област Варна – 3726 лв.;

б) за възстановяване на извършени непредвидени разходи от структури на ГДПБЗН при участието им в овладяването на възникнали бедствия и извънредни ситуации – 190 038 лв.;

3. разходи по бюджета на Министерството на отбраната за неутрализиране на невзривени бойни припаси на територията на страната през февруари, март и април 2022 г. в общ размер 7001 лв., от които:

а) за Министерството на отбраната – 6060 лв., в т.ч. 2819 лв. за „Персонал“ и 3241 лв. за „Издържка“;

б) трансфер за НВУ „В. Левски“ – 941 лв., в т.ч. 645 лв. за „Персонал“ и 296 лв. за „Издържка“;

4. разходи по бюджета на Министерството на образованието и науката в общ размер 782 587 лв., от които:

а) за възстановяване на покрива на сградата на Регионалното управление на образованието – Хасково – 44 173 лв.;

б) за неотложни ремонтни работи и трайно възстановяване на ограда на ПГМЕТ „Юрий Гагарин“, гр. Петрич – 94 048 лв.;

в) за възстановяване покрива на Варненската морска гимназия „Св. Николай Чудотворец“ – гр. Варна – 644 366 лв.;

5. разходи по бюджета на Министерството на транспорта и съобщенията в общ размер 13 594 лв., от които:

а) за неотложни аварийно-възстановителни работи на ел. съоръжения, увредени след наводнение от проливен дъжд в жп гара Мездра – 4170 лв.;

б) за възстановяване на счупен стълб СБСМ 3,7 107/15 на км 107+310, път № 1 в междугарията Стара Загора – Калитиново – 9424 лв.;

6. трансфер по бюджета на Община Гърмен за разплащане на разходи за изпълнен неотложен аварийен ремонт на довеждащ водопровод за водоснабдяване на 8 населени места в община Гърмен и община Хаджидимово, при преминаването през р. Места – 377 062 лв.;

7. трансфер по бюджета на Община Айтос за аварийен ремонт на читалище „Кирил и Методий“ в УПИ XXIII, кв. 23 по плана на с. Пещерско – 374 941 лв.;

8. трансфер по бюджета на Община Бургас в общ размер 90 826 лв., от които:

а) за частичен ремонт на стаи и коридор в ОУ „Антон Страшимиров“, к-с „Славейков“, гр. Бургас – 2647 лв.;

б) за аварийен ремонт на покривна фасада юг-север ПГРЕ „Георги Раковски“, ППМГ „Никола Обрешков“, гр. Бургас – 20 189 лв.;

в) за възстановяване на къща музей „Петя Дубарова“, ж.к. „Възраждане“, ул. „Гладстон“ № 68, кв. 26, УПИ IX-2, гр. Бургас – 4504 лв.;

г) за аварийен ремонт на ПГЕЕ „Константин Фотинов“, гр. Бургас – 13 896 лв.;

д) за възстановяване на НЧ „Възраждане 1927“, УПИ VI, кв. 36 по плана на кв. „Рудник“, гр. Бургас – 3246 лв.;

е) за възстановяване на НЧ „Пробуда – 1880“, ж.к. „Братя Миладинови“, гр. Бургас – 4475 лв.;

ж) за възстановяване на НЧ „Антон Страшимиров 1980“, гр. Бургас, кв. „Черно море“ – 7016 лв.;

з) за аварийен ремонт на покрив на ДГ „Райна Княгиня“, гр. Бургас, к-с „Славейков“ – 12 416 лв.;

и) за аварийен ремонт на покрив на „Център за подкрепа на личностното развитие на деца“, гр. Бургас – 17 027 лв.;

к) за възстановяване на НЧ „П. Хилендарски 1928“, ул. „Въстаническа“ № 40, кв. 59, к-с „Меден рудник“, гр. Бургас – 5410 лв.;

9. трансфер по бюджета на Община Камено за почистване коритото на Маладжиско дере в рамките на урбанизираната територия в с. Полски извор – 483 845 лв.;

10. трансфер по бюджета на Община Созопол за реконструкция на мост над р. Равадиновска на път BGS 1211 /II-99, Черноморец, Созопол/ – Равадиново – 235 714 лв.;

11. трансфер по бюджета на Община Аврен за аварийно възстановяване на покрива на НЧ „Пробуда – 1927“, с. Казашка река – 66 316 лв.;

12. трансфер по бюджета на Община Бяла (област Варна) за укрепване на местността „Шергурна“, гр. Бяла – 470 553 лв.;

13. трансфер по бюджета на Община Дългопол за ремонт на покрива на сградата на Народно читалище „Иван Вазов“, гр. Дългопол – 166 980 лв.;

14. трансфер по бюджета на Община Суворово за аварийно-възстановителни работи на сградата на читалище в УПИ-V, кв. 26 по плана на с. Изгрев – 315 181 лв.;

15. трансфер по бюджета на Община Велико Търново в общ размер 518 875 лв., от които:

а) за възстановяване сграда на Народно читалище „Народна просвета – 1874“ в УПИ VIII, кв. 22-А, с. Ресен – 87 734 лв.;

б) за възстановяване сградата на читалище „Надежда 1869“ – исторически паметник на културата, гр. Велико Търново – 431 141 лв.;

16. трансфер по бюджета на Община Горна Оряховица за заплащане на непредвидени разходи за възстановяване на улици в гр. Горна Оряховица, гр. Долна Оряховица, с. Правда и с. Писарево – 396 081 лв.;

17. трансфер по бюджета на Община Свищов за изграждане на подпорна стена в УПИ VI, кв. 206 по ПУП на гр. Свищов – II етап – 698 000 лв.;

18. трансфер по бюджета на Община Стражица за аварийен ремонт на читалището в с. Камен – 117 973 лв.;

19. трансфер по бюджета на Община Козлодуй в общ размер 1 016 057 лв., от които:

а) за възстановяване на сградата на читалище „Будител – 1926“, с. Крива бара – 353 854 лв.;

б) за възстановяване на сградата на читалище (кино) „Заря – 1911“, с. Бутан – 377 034 лв.;

в) за възстановяване на сградата на читалище „Никола Й. Вапцаров 1927“, с. Хърлец – 285 169 лв.;

20. трансфер по бюджета на Община Дряново за аварийно почистване коритото на дере в участъка, преминаващ през с. Ганчовец – 493 850 лв.;

21. трансфер по бюджета на Община Трявна за заплащане на разходи за извършени аварийно-възстановителни работи за преодоляване на последици от наводнение на територията на община Трявна – 99 310 лв.;

22. трансфер по бюджета на Община Тервел в общ размер 486 988 лв., от които:

а) за аварийно възстановяване сградата на ОУ „Отец Паисий“ – УПИ-I (училище), в кв. 43, с. Нова Камена, община Тервел – 108 318 лв.;

б) за аварийно-възстановителни работи на покрива на учебна сграда на СОУ „Йордан Йовков“ в ПИ-72271.501.1479 по КК на гр. Тервел – 378 670 лв.;

23. трансфер по бюджета на Община Кърджали за възстановяване на водосток на път KRZ 2297 /III-865/ Бойно – Велишани при км 5+697 – 306 797 лв.;

24. трансфер по бюджета на Община Дупница за реконструкция на помпена станция „Таушаница“, гр. Дупница, и изграждане на напорен водопровод от помпена станция „Таушаница“ до разпределителна шахта „Дренски рид“ – 585 810 лв.;

25. трансфер по бюджета на Община Вършец в общ размер 150 048 лв., от които:

а) за възстановяване на разходи за неотложни спасителни и аварийни работи – почистване на речни легла, направа на бродове в р. Барбаращица и р. Ботуня на територията на общината – 6048 лв.;

б) за проучвателни и проектни работи по възстановяването на двуотворен стоманобетонен мост при път MON 3096 над р. Ботуня, гр. Вършец – 42 000 лв.;

в) за проучвателни и проектни работи по възстановяването на пешеходен мост над р. Ботуня, при пазара, гр. Вършец – 42 000 лв.;

г) за проучвателни и проектни работи за възстановяване корекцията на р. Ботуня и на прилежащата ѝ инфраструктура, гр. Вършец – 60 000 лв.;

26. трансфер по бюджета на Община Медковец за аварийно почистване на речното корито на р. Турловица в регулационните граници на с. Медковец – 435 457 лв.;

27. трансфер по бюджета на Община Брацигово в общ размер 762 538 лв., от които:

а) за аварийно възстановяване на свлачищен участък на ул. 7-а в кв. 63 по ЗРП на с. Козарско – 424 040 лв.;

б) за възстановяване на мостово съоръжение на р. Луда чрез изграждане на плочест водосток в кв. 26 по ЗРП на с. Козарско – 338 498 лв.;

28. трансфер по бюджета на Община Белене за възстановяване на мост на ул. „Васил Левски“, с. Бяла вода – 344 050 лв.;

29. трансфер по бюджета на Община Гулянци за реконструкция и укрепване на ул. „Тодор Каблешков“, с. Долни Вит – 623 941 лв.;

30. трансфер по бюджета на Община Долни Дъбник за възстановяване и реконструкция на участък от поземлен имот (ПИ) № 00191 – полски път, продължение на ул. „Георги Кирков“, с. Петърница – 143 077 лв.;

31. трансфер по бюджета на Община Левски в общ размер 393 286 лв. за възстановяване сградата на читалище „Г. С. Раковски“, с. Изгрев;

32. трансфер по бюджета на Община Плевен в общ размер 570 275 лв., от които:

а) за укрепване на периодично-активно свлачище № PVN 24.567222.13, прекъсващо общински път PVN 2141 при км 4+000 – 455 275 лв.;

б) за ремонт на ул. „Петко Д. Петков“, с. Бохот – 43 000 лв.;

в) за ремонт на ул. „Трайчо Костов“, с. Бохот – 72 000 лв.;

33. трансфер по бюджета на Община Куклен за аварийно възстановяване на свлачищен участък – отклонение от общински път /III-8604/ Гълъбово – Косово за Цар Калоян – II етап – 661 038 лв.;

34. трансфер по бюджета на Община „Марица“ за отводнителни мероприятия за преодоляване на наводнения на прилежащи имоти по ул. 5-а, ул. 6-а, ул. 8-а, ул. 9-а, ул. 28-а, ул. 29-а, ул. 30-а, ул. 31-ва, ул. 33-та, ул. 34-та, ул. 35-а, ул. 36-а, с. Костиево – 600 000 лв.;

35. трансфер по бюджета на Община Садово за аварийно-възстановителни работи, реконструкция на общински път от с. Богданица до с. Ахматово – 1 148 221 лв.;

36. трансфер по бюджета на Община Ветово за укрепване на свлачище № RSE05.10803.01 – склонов участък и деформации на ул. „Драва“, гр. Ветово – 1 166 245 лв.;

37. трансфер по бюджета на Община Котел за възстановяване на водосток на IV кл. път 48-022 Зелена моравя – Остра могила – 139 604 лв.;

38. трансфер по бюджета на Община Баните за изграждане на подпорна стена за укрепване на ул. „Цар Симеон“, от о.т. 789Д до о.т. 789Е по ПУП на с. Баните – 263 163 лв.;

39. трансфер по бюджета на Община Девин в общ размер 1 973 148 лв., от които:

а) за възстановяване на мост, имот 506413, УПИ-VIII, кв. 131, кв. Настан, ул. „Малина“ от о.т. 888 до о.т. 890, гр. Девин – 609 494 лв.;

б) за изграждане на подпорна стена за укрепване на левия бряг на р. Въча и ул. „Старо село“, о.т. 1192 през о.т. 1193 до о.т. 1195, гр. Девин – 1 355 869 лв.;

в) за заплащане на разходи за извършени неотложни аварийно-възстановителни работи по общинската пътна мрежа в гр. Девин, с. Триград и с. Брези – 7785 лв.;

40. трансфер по бюджета на Община Доспат в общ размер 463 102 лв., от които:

а) за изграждане на подпорни стени за възстановяване и укрепване на левия бряг на р. Караджа дере в кв. 1 по ЗРП на с. Барутин – 451 507 лв.;

б) за възстановяване на разходи за разчистване на улици и дерета от наноси вследствие на градушка и интензивни валежи на територията на общината – 11 595 лв.;

41. трансфер по бюджета на Община Мадан в общ размер 681 707 лв., от които:

а) за заплащане на разходи за аварийно-възстановителни дейности на път SML 2133/III-867, Мадан – Цацаровци/ – Буково – Букова поляна – III-865/ и общински път KRZ 3033/KRZ 2003, Седларци – Жълтуша/ Граница община (Ардино – Мадан) – Галище – Буково/ SML 2133/, в района на с. Буково, общ. Мадан, в участъка от км 1+445 до км 1+465 – 73 591 лв.;

б) за заплащане на разходи за възстановяване на участък от улица с разрушена асфалтова настилка към комплекс „Извор“, с. Средногорци – 58 597 лв.;

в) за заплащане на разходи за възстановяване проходимостта на общинската пътна и улична мрежа на територията на община Мадан – 48 138 лв.;

г) за укрепване на свлачище-срутище над главен път за с. Букова поляна – Буково – Галище – 501 381 лв.;

42. трансфер по бюджета на Община Неделино за реконструкция и ремонт на сграда с културно значение – читалище „Светлина – 1938“, гр. Неделино – 473 200 лв., частично;

43. трансфер по бюджета на Община Рудозем за изграждане на подпорна стена на ул. „Атанас Буров“, гр. Рудозем – 432 979 лв.;

44. трансфер по бюджета на Община Своге в общ размер 650 966 лв., от които:

а) за възстановяване на транспортен въжен мост за с. Желен, гр. Своге – 340 926 лв.;

б) за неотложни възстановителни работи на въжен мост над р. Искър, свързващ махала Клисуря с махала Голяма лъка и махала Ромча, с. Владо Тричков – 71 018 лв.;

в) за възстановяване на външен довеждащ водопровод, подаващ питейна вода за гр. Своге, с. Свидня и част от с. Искрец, сп. Желен и с. Церово в участъка под мост над р. Искреца, в землището на с. Искрец – 239 022 лв.;

45. трансфер по бюджета на Община Ивайловград за възстановяване на мост над р. Вриш по ул. „България“ преди гробищен парк в гр. Ивайловград – 15 121 лв.;

46. трансфер по бюджета на Община Маджарово за аварийно-възстановителни работи

на път НКВ 2101 гр. Маджарово – с. Брятовец – 109 440 лв.;

47. трансфер по бюджета на Община Велики Преслав за аварийно-възстановителни работи на читалище „Надежда“, с. Имренчево – 239 953 лв.;

48. трансфер по бюджета на Община Венец за аварийно-възстановителни работи на сградата на НЧ „Г. С. Раковски“ в УПИ-VIII, кв. 30, с. Ясенково – 264 496 лв.;

49. трансфер по бюджета на Община Ямбол за почистване и възстановяване на р. Тунджа от км 25+712 до 26+816 в регулацията на гр. Ямбол – почистване и облицоване на коритото, подравняване на берми, надзиждане и укрепване на предпазни диги – 1 622 022 лв.

(2) Допълнителните трансфери по ал. 1, т. 6 – 49, общо в размер 21 628 236 лв., се предоставят от централния бюджет по бюджетите на общините като трансфер за други целеви разходи.

(3) Средствата по ал. 1 да се осигурят за сметка на резерва за непредвидени и/или неотложни разходи за 2022 г. в частта за предотвратяване, овладяване и преодоляване на последиците от бедствия по чл. 1, ал. 2, раздел II, т. 5.1 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2022 г.

Чл. 2. Със сумата по чл. 1, ал. 1, т. 1 да се увеличат разходите по бюджета на Министерския съвет за 2022 г. по „Политика в областта на осъществяването на държавните функции на територията на областите в България“, бюджетна програма „Осъществяване на държавната политика на областно ниво“, и показателите по чл. 6, ал. 3 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2022 г.

Чл. 3. (1) Със сумата по чл. 1, ал. 1, т. 2, в размер 193 764 лв., в т.ч. 68 842 лв. по показател „Персонал“, да се увеличат разходите по бюджета на Министерството на вътрешните работи за 2022 г. по „Политика в областта на пожарната безопасност и защитата на населението при извънредни ситуации“, бюджетна програма „Пожарна безопасност и защита на населението при пожари, бедствия и извънредни ситуации“.

(2) Със сумата за „Издръжка“ по чл. 1, ал. 1, т. 2 в размер 124 922 лв. да се увеличат показателите по чл. 12, ал. 3 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2022 г.

Чл. 4. (1) Със сумата по чл. 1, ал. 1, т. 3, буква „а“ в размер 6060 лв., в т.ч. 2819 лв. за „Персонал“ и 3241 лв. за „Издръжка“, да се увеличат разходите по бюджета на Министерството на отбраната за 2022 г. по „Политика в областта на отбранителните способности“, бюджетна програма „Подготовка и използване на въоръжените сили“.

(2) Със сумата за „Издръжка“ по чл. 1, ал. 1, т. 3, буква „а“ в размер 3241 лв. да се увеличат показателите по чл. 11, ал. 3 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2022 г.

Чл. 5. Със сумата по чл. 1, ал. 1, т. 4 да се увеличат разходите по бюджета на Министерството на образованието и науката за 2022 г. по „Политика в областта на всеобхватното, достъпно и качествено предучилищно и училищно образование. Учене през целия живот“, бюджетна програма „Осигуряване на качеството в системата на предучилищното и училищното образование“ с 44 173 лв. и бюджетна програма „Училищно образование“ със 738 414 лв., и показателите по чл. 16, ал. 3 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2022 г.

Чл. 6. Със сумата по чл. 1, ал. 1, т. 5 да се увеличат разходите по бюджета на Министерството на транспорта и съобщенията за 2022 г. по „Политика в областта на транспорта“, бюджетна програма „Организация, управление на транспорта, осигуряване на безопасност, сигурност и екологосъобразност“, и показателите по чл. 25, ал. 3 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2022 г.

Чл. 7. Главният секретар на Министерския съвет, министърът на вътрешните работи, министърът на отбраната, министърът на образованието и науката и министърът на транспорта и съобщенията да извършат съответните промени по бюджетите си за 2022 г. и да уведомят министъра на финансите.

Чл. 8. Министърът на финансите да извърши съответните промени по централния бюджет за 2022 г., включително по бюджетните взаимоотношения на общините с централния бюджет за 2022 г.

Заклучителни разпоредби

§ 1. Постановлението се приема на основание чл. 43, ал. 3, чл. 55а и чл. 109, ал. 3 от Закона за публичните финанси и чл. 77, ал. 5, т. 9 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2022 г.

§ 2. Изпълнението на постановлението се възлага на главния секретар на Министерския съвет, на министъра на вътрешните работи, на министъра на отбраната, на министъра на образованието и науката, на министъра на транспорта и съобщенията, на областните управители на областите Велико Търново, Кюстендил, Ловеч, Пазарджик, Перник, Разград и Смолян и на кметовете на съответните общини.

§ 3. Постановлението влиза в сила от деня на обнародването му в „Държавен вестник“.

Министър-председател:

Кирил Петков

Главен секретар на Министерския съвет:

Красимир Божанов

**ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 189
ОТ 21 ЮЛИ 2022 Г.**

за одобряване на допълнителни разходи по бюджета на Министерството на здравеопазването за 2022 г.

**МИНИСТЕРСКИЯТ СЪВЕТ
ПОСТАНОВИ:**

Чл. 1. (1) Одобрява допълнителни разходи по бюджета на Министерството на здравеопазването за 2022 г. в размер 35 025 000 лв. за осигуряване на лекарствени продукти за лечение на COVID-19.

(2) Средствата по ал. 1 да се осигурят за сметка на предвидените разходи по централния бюджет за 2022 г. за изпълнение на политики в област „Здравеопазване“ за осигуряване на лекарствени продукти за лечение на COVID-19 по чл. 1, ал. 5, т. 3.4 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2022 г.

Чл. 2. (1) Със сумата по чл. 1, ал. 1 да се увеличат утвърдените разходи по бюджета на Министерството на здравеопазването за 2022 г. по „Политика в областта на промоцията, превенцията и контрола на общественото здраве“, бюджетна програма „Профилактика и надзор на заразните болести“.

(2) Със сумата по чл. 1, ал. 1 да се увеличат утвърдените показатели по чл. 15, ал. 3 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2022 г.

Чл. 3. (1) Министърът на здравеопазването да извърши съответните промени по бюджета на Министерството на здравеопазването за 2022 г. и да уведоми министъра на финансите.

(2) Министърът на финансите да извърши произтичащите от чл. 1 промени по централния бюджет за 2022 г.

Заклучителни разпоредби

§ 1. Постановлението се приема на основание чл. 109, ал. 3 от Закона за публичните финанси и чл. 1, ал. 5, т. 3.4 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2022 г.

§ 2. Изпълнението на постановлението се възлага на министъра на здравеопазването.

§ 3. Постановлението влиза в сила от деня на обнародването му в „Държавен вестник“.

Министър-председател:
Кирил Петков

Главен секретар на Министерския съвет:
Красимир Божанов

4607

**ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 190
ОТ 21 ЮЛИ 2022 Г.**

за одобряване на допълнителни трансфери за държавните висши училища чрез бюджета на Министерството на образованието и науката за 2022 г.

**МИНИСТЕРСКИЯТ СЪВЕТ
ПОСТАНОВИ:**

Чл. 1. (1) Одобрява допълнителни трансфери в размер на 20 000 000 лв. чрез бюджета на Министерството на образованието и науката за 2022 г. за издръжка на обучението на държавните висши училища по реда на чл. 91, ал. 2 от Закона за висшето образование чрез повишаване на тежестта на разпределението въз основа на комплексна оценка за качество на обучението и съответствието му с потребностите на пазара на труда съгласно приложението.

(2) Средствата по ал. 1 да се осигурят за сметка на предвидените разходи по чл. 1, ал. 5, т. 2.10 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2022 г.

Чл. 2. Министърът на образованието и науката да извърши съответните промени по бюджета на Министерството на образованието и науката за 2022 г. и бюджетите на държавните висши училища и да уведоми министъра на финансите.

Чл. 3. Министърът на финансите да извърши произтичащите от чл. 1 промени по централния бюджет за 2022 г.

Заклучителни разпоредби

§ 1. Постановлението се приема на основание чл. 109, ал. 3 от Закона за публичните финанси и чл. 1, ал. 5, т. 2.10 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2022 г.

§ 2. Изпълнението на постановлението се възлага на министъра на образованието и науката.

§ 3. Постановлението влиза в сила от деня на обнародването му в „Държавен вестник“.

Министър-председател:
Кирил Петков

Главен секретар на Министерския съвет:
Красимир Божанов

Приложение
към чл. 1, ал. 1

№ по ред	Държавно висше училище	Сума (в лв.)
1.	Софийски университет „Св. Климент Охридски“	3 386 557
2.	Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“	750 868
3.	Университет „Проф. д-р А. Златаров“ – Бургас	102 200
4.	Великотърновски университет „Св. св. Кирил и Методий“	271 688
5.	Югозападен университет „Неофит Рилски“ – Благоевград	341 022
6.	Шуменски университет „Епископ Константин Преславски“	239 355

№ по ред	Държавно висше училище	Сума (в лв.)
7.	Русенски университет „Ангел Кънчев“	322 641
8.	Технически университет – София	2 497 565
9.	Технически университет – Варна	361 360
10.	Технически университет – Габрово	134 948
11.	Университет по архитектура, строителство и геодезия – София	1 020 503
12.	Минно-геоложки университет „Св. Иван Рилски“ – София	155 532
13.	Лесотехнически университет – София	405 885
14.	Химикотехнологичен и металургичен университет – София	440 624
15.	Университет по хранителни технологии – Пловдив	209 240
16.	Аграрен университет – Пловдив	386 066
17.	Тракийски университет – Ректорат – Стара Загора	1 008 954
18.	Медицински университет – София	1 810 052
19.	Медицински университет – Пловдив	1 170 967
20.	Медицински университет „Проф. д-р Параскев Стоянов“ – Варна	1 277 136
21.	Медицински университет – Плевен	333 165
22.	Университет за национално и световно стопанство – София	984 816
23.	Икономически университет – Варна	173 266
24.	Стопанска академия „Д. А. Ценов“ – Свищов	163 146
25.	Национална музикална академия „Проф. Панчо Владигеров“ – София	307 135
26.	Национална академия за театрално и филмово изкуство „Кр. Сарафов“ – София	210 682
27.	Национална художествена академия – София	261 821
28.	Академия за музикално, танцово и изобразително изкуство „Проф. Асен Диамандиев“ – Пловдив	79 135
29.	Национална спортна академия „Васил Левски“ – София	972 235
30.	Висше строително училище „Л. Каравелов“ – София	35 071
31.	Висше транспортно училище „Тодор Каблешков“ – София	53 962
32.	Университет по библиотекознание и информационни технологии – София	102 495
33.	Висше училище по телекомуникации и пощи – София	29 908
	ОБЩО	20 000 000

4608

ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 191 ОТ 21 ЮЛИ 2022 Г.

за възлагане на „Хели Мед Сървиз“ – ЕАД, да извършва услуга от общ икономически интерес – полети за осигуряване на въздушен транспорт за нуждите на спешната медицинска помощ, организирана от държавата при условията и по реда на Регламент (ЕС) № 965/2012 на Комисията от 5 октомври 2012 г. за определяне на технически изисквания и административни процедури във връзка с въздушните операции в съответствие с Регламент (ЕО) № 216/2008 на Европейския парламент и на Съвета от авиационен оператор със свидетелство за авиационен оператор и SPA.HEMS одобрение, издадено от главния директор на Главна дирекция „Гражданска въздухоплавателна администрация“, на територията на Република България

На основание чл. 7, ал. 1 и 3 от Закона за публичните предприятия

МИНИСТЕРСКИЯТ СЪВЕТ ПОСТАНОВИ:

Чл. 1. (1) Извършването на услугата от общ икономически интерес на територията

на Република България – полети за осигуряване на въздушен транспорт за нуждите на спешната медицинска помощ, организирана от държавата при условията и по реда на Регламент (ЕС) № 965/2012 на Комисията от 5 октомври 2012 г. за определяне на технически изисквания и административни процедури във връзка с въздушните операции в съответствие с Регламент (ЕО) № 216/2008 на Европейския парламент и на Съвета от авиационен оператор със свидетелство за авиационен оператор и SPA.HEMS одобрение, издадено от главния директор на Главна дирекция „Гражданска въздухоплавателна администрация“, наричана по-нататък „услугата“, се възлага на „Хели Мед Сървиз“ – ЕАД (дружеството), за срок 10 години.

(2) Услугата по ал. 1 отговаря на следните изисквания:

1. полети за осигуряване на въздушен транспорт за нуждите на спешната медицинска помощ, организирана от държавата с цел бързо транспортиране чрез превозване на медицински персонал или медицински доставки (оборудване, кръв, органи, лекарства),

или болни или ранени лица и други пряко свързани лица, при условията и по реда на Регламент (ЕС) № 965/2012 на Комисията от 5 октомври 2012 г. за определяне на технически изисквания и административни процедури във връзка с въздушните операции в съответствие с Регламент (ЕО) № 216/2008 на Европейския парламент и на Съвета от авиационен оператор със свидетелство за авиационен оператор и SPA.НЕМС одобрение, издадено от главния директор на Главна дирекция „Гражданска въздухоплавателна администрация“;

2. предоставя се безплатно и е еднакво достъпна;

3. предоставя се на територията на цялата страна, по всяко време на денонощието, 365 дни в годината;

4. предоставя се при спазване на медицинския стандарт „Спешна медицина“, утвърден с Наредба № 3 от 2017 г. на министъра на здравеопазването (ДВ, бр. 86 от 2017 г.);

5. извършва се с въздухоплавателни средства – държавна собственост;

6. компенсирането на дейността по извършване на услугата по ал. 1 се осъществява при спазване на изискванията на Решение на Комисията от 20 декември 2011 г. относно прилагането на чл. 106, параграф 2 от Договора за функционирането на Европейския съюз за държавната помощ под формата на компенсация за обществена услуга, предоставена на определени предприятия, натоварени с извършването на услуги от общ икономически интерес (ОВ, L 7 от 11 януари 2012 г.), наричано по-нататък „Решение 2012/21/ЕС“.

Чл. 2. (1) Размерът на компенсацията за извършване на услугата по чл. 1, ал. 1 се определя въз основа на нетните разходи, направени при извършването на услугата при спазване на методиката съгласно приложението и изискванията на Решение 2012/21/ЕС.

(2) Разходите са всички разходи, свързани с извършването на услугата по чл. 1, ал. 1.

(3) Разходите за инвестиции, пряко свързани с извършването на услугата по чл. 1, ал. 1, се отразяват при изчисляването на размера на компенсацията за извършване на услугата.

(4) В съответствие с изискванията на Решение 2012/21/ЕС размерът на компенсацията не надвишава необходимото за покриване на нетните разходи, направени от предприятието за извършване на услугата по чл. 1, ал. 1, включително разумна печалба до размера на съответния суап процент плюс сто базисни пункта.

(5) Всякакви постъпления и финансираня, получени при изпълнението на услугата по чл. 1, ал. 1, се отразяват при изчисляването на размера на компенсацията за нейното извършване.

Чл. 3. (1) За компенсиране на нетните разходи от извършване на услугата по чл. 1, ал. 1 дружеството получава авансово всеки месец по график, утвърден от министъра на транспорта и съобщенията, парична сума в размер, равен на средномесечната стойност на определения през предходната година размер на компенсацията.

(2) Ежегодно, в срок до 31 май, „Хели Мед Сървиз“ – ЕАД, изготвя и представя на министъра на транспорта и съобщенията обобщен годишен доклад за действително направените нетни разходи, както и за разходите за преки инвестиции за извършване на услугата по чл. 1, ал. 1, определени в съответствие с изискванията на методиката съгласно приложението. Докладът съдържа и размера на исканата компенсация за нетните разходи, определени съгласно приложението.

(3) Министърът на транспорта и съобщенията ежегодно назначава независим одитор за проверка за съответствие на представения доклад и размера на исканата компенсация по ал. 2 с изискванията на методиката съгласно приложението.

(4) В срок до три месеца от предоставянето на обобщения годишен доклад министърът на транспорта и съобщенията въз основа на мотивиран доклад на одитора определя със заповед размера на компенсацията, дължима за извършване на услугата по чл. 1, ал. 1 за предходната година.

(5) Компенсацията за извършване на услугата по чл. 1, ал. 1 не може да надвишава размера, определен в чл. 2, параграф 1, буква „а“ от Решение 2012/21/ЕС – левовата равностойност на 15 млн. евро. В размера на компенсацията за всяка година се включва и цената на предоставеното право на ползване върху въздухоплавателните средства, пропорционално разделено за срока на тяхната амортизация, която не следва да надхвърля срока на възлагане на услугата (10 години).

(6) В случай че е установен размер на компенсацията над левовата равностойност на 15 млн. евро, същата подлежи на нотифициране на държавна помощ и не се изплаща преди получаването на положително решение от Европейската комисия. В тези случаи министърът на транспорта и съобщенията публикува на интернет страницата на Министерството на транспорта и съобщенията информация за размера на помощта, предоставена на дружеството, на годишна основа след одобрение от Европейската комисия.

(7) Министърът на транспорта и съобщенията предоставя на министъра на финансите информация за размера на компенсацията за тригодишен период за изготвяне на средносрочната бюджетна прогноза по реда на Закона за публичните финанси.

(8) Министърът на транспорта и съобщенията в хода на бюджетната процедура представя на министъра на финансите предложение за включване на размера на компенсацията в проекта на закон за държавния бюджет за следващата година.

(9) В случай че размерът на компенсацията по ал. 4 превишава получените средства по ал. 1, разликата се доплаща на дружеството през следваща бюджетна година.

(10) В случай че получените средства по ал. 1 превишават размера на компенсацията по ал. 4 с не повече от 10 на сто, размерът на превишението се приспада от размера на компенсацията за следващата бюджетна година.

(11) В случай че получените средства по ал. 1 превишават размера на компенсацията по ал. 4 с повече от 10 на сто, пълният размер на превишението се възстановява от дружеството в едномесечен срок от издаването на заповедта по ал. 4.

Чл. 4. (1) Министърът на транспорта и съобщенията е администратор на помощта. Контролът върху процеса на компенсирание с цел недопускане на свръхкомпенсиране на дружеството при извършване на услугата по чл. 1, ал. 1 за периода на възлагане, както и в края на този период, се извършва чрез ежегодни проверки от министъра на транспорта и съобщенията или от оправомощено от него лице.

(2) За осигуряване на прозрачност министърът на транспорта и съобщенията публикува по подходящ начин информация относно трансфера на дължимата на дружеството компенсация за извършване на услугата по чл. 1, ал. 1.

Допълнителна разпоредба

§ 1. В сроковете за изготвяне на средносрочната бюджетна прогноза и на проекта на закон за държавния бюджет за съответния период министърът на транспорта и съобщенията предлага на министъра на финансите да включи размера на средствата за компенсиране извършването на услугата от общ икономически интерес на територията на Република България – полети за осигуряване на въздушен транспорт за нуждите на спешната медицинска помощ, организирана от държавата при условията и по реда на Регламент (ЕС) № 965/2012 на Комисията от 5 октомври 2012 г. за определяне на технически изисквания и административни процедури във връзка с въздушните операции в съответствие с Регламент (ЕО) № 216/2008 на Европейския парламент и на Съвета от авиационен оператор със свидетелство за авиационен оператор и SPA.NEMS одобрение, издадено от главния директор на Главна дирекция „Гражданска въздухоплавателна администрация“, в средносрочната бюджетна

прогноза, съответно в проекта на закон за държавния бюджет на Република България за следващата календарна година.

Заклучителна разпоредба

§ 2. Постановлението влиза в сила от датата на вписване на „Хели Мед Сървиз“ – ЕАД, в търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел.

Министър-председател:

Кирил Петков

Главен секретар на Министерския съвет:

Красимир Божанов

Приложение

към чл. 2, ал. 1

МЕТОДИКА

за определяне на размера на компенсацията въз основа на нетните разходи от извършване на услугата полети за осигуряване на въздушен транспорт за нуждите на спешната медицинска помощ, организирана от държавата, от „Хели Ер Сървиз“ – ЕАД, на територията на Република България

1. При изчисляване на разходите по извършване на услугата от общ икономически интерес на територията на Република България – полети за осигуряване на въздушен транспорт за нуждите на спешната медицинска помощ, организирана от държавата, наричана по-нататък „услугата“, се вземат предвид само разходите, направени при извършване на услугата. Разходите за инвестиции, пряко свързани с извършването на услугата по чл. 1, ал. 1, се отразяват при изчисляването на размера на компенсацията за извършване на услугата.

2. Размерът на нетните разходи на „Хели Ер Сървиз“ – ЕАД, за извършване на услугата се изчислява по следната формула:

$$\text{НРпсмп} = (\text{Рз} + \text{РИ}),$$

където:

НРпсмп е размерът на нетните разходи на „Хели Ер Сървиз“ – ЕАД, за съответната година;

Рз са разходите на „Хели Ер Сървиз“ – ЕАД, направени за извършване на услугата, изчислени въз основа на отчетени и разпределени разходи от счетоводната система на дружеството за разпределение на разходите по дейности и услуги;

РИ – разходите за инвестиции, пряко свързани с извършване на услугата.

3. Размерът на компенсацията за извършването на услугата се изчислява по следната формула:

$$\text{Кпсмп} = \text{НРпсмп} + \text{РП},$$

където:

Кпсмп е размерът на компенсацията за съответната година;

Нпсмп – размерът на нетните разходи на „Хели Ер Сървиз“ – ЕАД, за съответната година в левове;

РП – размерът на разумната печалба.
4609

ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 192 ОТ 21 ЮЛИ 2022 Г.

за одобряване на промени по бюджета на Министерството на транспорта и съобщенията за 2022 г. във връзка с образуване на търговско дружество

МИНИСТЕРСКИЯТ СЪВЕТ ПОСТАНОВИ:

Чл. 1. Одобрява промени по бюджета на Министерството на транспорта и съобщенията за 2022 г. за допълнителни плащания в частта на финансирането на бюджетното салдо за сметка на централния бюджет в размер на 3 000 000 лв. за формиране на капитала на еднолично акционерно дружество с държавно участие в капитала „Хели Мед Сървиз“ – ЕАД, София.

Чл. 2. Министърът на транспорта и съобщенията да извърши съответните промени по бюджета на Министерството на транспорта и съобщенията за 2022 г. и да уведоми министъра на финансите.

Чл. 3. Министърът на финансите да извърши произтичащите от чл. 1 промени по централния бюджет за 2022 г.

Заключителни разпоредби

§ 1. Постановлението се приема на основание чл. 109, ал. 4, т. 1 от Закона за публичните финанси.

§ 2. Изпълнението на постановлението се възлага на министъра на транспорта и съобщенията.

§ 3. Постановлението влиза в сила от деня на обнародването му „Държавен вестник“.

Министър-председател:
Кирил Петков

Главен секретар на Министерския съвет:
Красимир Божанов

4610

ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 193 ОТ 21 ЮЛИ 2022 Г.

за одобряване на допълнителни разходи по бюджета на Министерството на туризма за 2022 г. за авансово финансиране на разходи по Програмата за ползване на хуманитарна помощ за лица, търсещи временна закрила в Република България вследствие на военните действия в Украйна

МИНИСТЕРСКИЯТ СЪВЕТ ПОСТАНОВИ:

Чл. 1. (1) Одобрява допълнителни разходи по бюджета на Министерството на туризма за 2022 г. в размер 79 734 000 лв. за изпълнение

на Програма за ползване на хуманитарна помощ за лица, търсещи временна закрила в Република България вследствие на военните действия в Украйна.

(2) Средствата по ал. 1 да се осигурят за сметка на реструктуриране на разходите и/или трансферите по централния бюджет за 2022 г.

Чл. 2. (1) Със сумата по чл. 1, ал. 1 да се увеличат разходите по бюджета на Министерството на туризма за 2022 г. по „Политика в областта на устойчивото развитие на туризма“, бюджетна програма „Подобряване на политиките и регулациите в сектора на туризма“.

(2) Със сумата по чл. 1, ал. 1 да се увеличат показателите по чл. 22, ал. 3 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2022 г.

Чл. 3. Министърът на туризма да извърши съответните промени по бюджета на Министерството на туризма за 2022 г. и да уведоми министъра на финансите.

Чл. 4. Министърът на финансите да извърши произтичащите от чл. 1 промени по централния бюджет за 2022 г.

Чл. 5. (1) След предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“, Оперативна програма „Добро управление“, Оперативна програма „Околна среда“, Оперативна програма „Транспорт и транспортна инфраструктура“ и Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси“, в срок до 30 ноември 2022 г. за средствата по чл. 1 министърът на туризма да извърши намаление на разходите по „Политика в областта на устойчивото развитие на туризма“, бюджетна програма „Подобряване на политиките и регулациите в сектора на туризма“, по бюджета на Министерството на туризма и да уведоми министъра на финансите.

(2) Със сумата по ал. 1 се намаляват показателите по чл. 22, ал. 3 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2022 г.

(3) Министърът на финансите да извърши произтичащите от ал. 1 промени по централния бюджет за 2022 г.

Преходни и заключителни разпоредби

§ 1. Постановлението се приема на основание чл. 109, ал. 3 от Закона за публичните финанси.

§ 2. Изпълнението на постановлението се възлага на министъра на туризма.

§ 3. Постановлението влиза в сила от 21 юли 2022 г.

Министър-председател:
Кирил Петков

Главен секретар на Министерския съвет:
Красимир Божанов

4611

МИНИСТЕРСТВА И ДРУГИ ВЕДОМСТВА

МИНИСТЕРСТВО НА ФИНАНСИТЕ

СПОРАЗУМЕНИЕ

за извършване на Икономически преглед на Република България между Република България, от една страна, и Организацията за икономическо сътрудничество и развитие, от друга страна

(Ратифицирано със закон, приет от 47-ото Народно събрание на 10 юни 2022 г. – ДВ, бр. 47 от 2022 г. В сила от 12 юли 2022 г.)

99-00-193/14 октомври 2021 г.

Г-н Алваро Перейра
Директор, секция
„Проучвания на страните“,
Отдел „Икономика“,
Организация за икономическо
сътрудничество и развитие
ул. „Андре Паскал“ № 2
75775 Париж
Седекс 16, Франция

Уважаеми господин Перейра,

Пиша Ви, за да Ви информирам, че Министерството на финансите на Република България ще направи вноска от 800 000 евро (осемстотин хиляди евро) в Организацията за икономическо сътрудничество и развитие за област 1.1.2 „Партньорски прегледи на икономическите политики на държавите“ от работната програма и бюджета на Организацията за икономическо сътрудничество и развитие (ОИСР). Отбелязваме, че безвъзмездните средства обхващат периода от 1 януари 2022 г. до 31 декември 2023 г.

Продължаването на всички продукти на ОИСР се извършва след включването им от Съвета на ОИСР в работната програма и бюджета на ОИСР. Продуктите, обхванати от настоящото Споразумение за провеждане на Икономически преглед на Република България между Република България, от една страна, и Организацията за икономическо сътрудничество и развитие, от друга страна, понастоящем са включени в Работната програма и бюджета на ОИСР за периода 2021 – 2022 г., като Отдел „Икономика“ на ОИСР планира да предложи тези продукти да продължат да се включват в бъдещите работни програми и бюджети на ОИСР. В случай че тези продукти в крайна сметка не бъдат включени в бъдещата работна програма и в бюджета на ОИСР обаче, ОИСР ще има право да преустанови финансираната с тази вноска дейност и да прекрати настоящото Споразумение, като в този случай Министерството на финансите на Република България ще покрие единствено разходите, които ОИСР е извършила или е поела ангажимент да извърши до датата на прекратяване на Споразумението.

ОИСР управлява вноската в съответствие със своите финансови правила и други съответни правила, политики и процедури на ОИСР, в които понастоящем се предвижда такса за възстановяване на административни разходи, прилагана върху общата сума на вноската.

Тази сума ще бъде платена изцяло при получаване на фактура от ОИСР.

С цел ограничаване на административните разходи, ако при приключване на проекта остане неизразходвана сума в размер на 2 000 евро или по-малко, от ОИСР не се изисква да върне тези средства на Министерството на финансите на Република България.

Отбелязвам, че резултатите от дейността под каквато и да е форма са еднолична собственост на ОИСР.

Всеки спор, противоречие или иск, който възниква от или във връзка с настоящото Споразумение или неговото нарушаване, прекратяване или недействителност, се урежда чрез арбитраж в съответствие с правилата за арбитраж на Постоянния арбитражен съд от 2012 г. Броят на арбитрите е един. Езикът, който следва да се използва при арбитражното производство, е английски. Мястото на арбитраж е Париж (Франция). Страните изрично се отказват от правото си да се стремят към анулиране или отхвърляне на всяко арбитражно решение, постановено от арбитражния трибунал, или ако този отказ не е юридически възможен, страните изрично се съгласяват, че ако арбитражно споразумение, постановено от арбитражния трибунал, е анулирано, юрисдикцията, постановяваща решение за производството по анулиране, не може да постанови решение относно делото по същество. Следователно, спорът се урежда от ново арбитражно производство в съответствие с настоящата клауза.

Настоящото писмо и Вашето потвърждение за приемане представляват обвързващо споразумение между нас.

Споразумението влиза в сила, след като Република България уведоми ОИСР за приключването на своите вътрешни процедури, необходими за влизането в сила на Споразумението.

С уважение:

Валери Белчев,
министър на финансите

Директор
Отдел „Икономика“
Секция „Проучвания на страните“

Г-н Валери Белчев
Министър
Министерство на финансите
ул. „Г. С. Раковски“ № 102
София 1040
Република България
Изпратено по имейл: г-н Милен
Тросков m.troskov@minfin.bg
28 декември 2021 г.

Уважаеми г-н министър,
Бих искал да Ви благодаря за предложението Ви за доброволен принос от Република

България, който ще допринесе за работата на ОИСР по икономическия преглед на България в област 1.1.2 „Партньорски прегледи на икономическите политики на страните“ на обща стойност от 800 000 евро.

Имам удоволствието да Ви информирам, че тази доброволна вноска беше официално приета от Бюджетния комитет на ОИСР на 14 декември 2021 г. и сега е неразделна част от сметките на Организацията, като се администрира в съответствие с Финансовите правила на Организацията, и при прилагане на стандартните процедури за изпълнение на нейната работна програма.

Очакваме нашето бъдещо сътрудничество с Република България.

С уважение,
Алваро Перейра

4485

МИНИСТЕРСТВО НА ТРУДА И СОЦИАЛНАТА ПОЛИТИКА

ПРАВИЛНИК

за устройството и дейността на Националния институт за помирение и арбитраж

Г л а в а п ъ р в а

ОБЩИ РАЗПОРЕДБИ

Чл. 1. С този правилник се уреждат дейността, структурата и организацията на работа на Националния институт за помирение и арбитраж, наричан по-нататък „институтът“, както и функциите на неговите ръководни органи.

Чл. 2. (1) Институтът е юридическо лице със седалище София с ранг на изпълнителна агенция към министъра на труда и социалната политика.

(2) Ръководни органи на института са:

1. надзорен съвет;
2. директор.

Чл. 3. (1) Директорът на института е второ-степенен разпоредител с бюджет към министъра на труда и социалната политика.

(2) Издръжката на института се формира от бюджетни средства и от собствени приходи.

(3) Източниците на собствени приходи се формират от:

1. национални и международни програми;
2. разпространение на материали, свързани с дейността на института;
3. информационно обслужване;
4. провеждане на курсове и семинари;
5. дарения;
6. други законни дейности.

Чл. 4. Институтът:

1. съдейства за доброволното уреждане на колективни трудови спорове между работници и служители и работодатели чрез посредничество и арбитраж;

2. създава, поддържа и развива информационна система за колективни трудови договори и колективни трудови спорове;

3. събира, съхранява, класифицира и анализира самостоятелно и в сътрудничество със социалните партньори информация за:

а) колективното трудово преговаряне по икономически дейности, икономически сектори (обществен/частен), вид на предприятията (микро-, малки, средни, големи) и териториално разположение;

б) колективните трудови спорове – причини за възникване, характер на исканията, брой на засегнати работници и служители и способности и срокове за уреждането на споровете;

4. изготвя анализи на отраслови и браншови колективни трудови договори с цел подпомагане на социалните партньори и министъра на труда и социалната политика при вземане на решение за разпространение на отраслов или браншов колективен трудов договор;

5. подготвя и изпълнява програми за обучения на посредници и арбитри;

6. поддържа регистър с информация за посредниците и арбитрите;

7. провежда курсове и семинари с представители на социалните партньори, с работодатели, с работници и служители и с други заинтересувани лица;

8. издава информационни, обучителни или с друго съдържание бюлетини, брошури и издания, свързани с дейността на института;

9. осъществява сътрудничество с български и международни институции и организации във връзка с дейността на института;

10. участва в подготовката на нормативни актове и предлага на министъра на труда и социалната политика усъвършенстване на нормативната уредба относно уреждането на колективните трудови спорове, както и предложенията относно усъвършенстване на колективното трудово преговаряне;

11. проучва и популяризира добрата чуждестранна практика в областта на уреждането на колективните трудови спорове и колективното трудово преговаряне;

12. публикува на интернет страницата на института действащите колективни трудови договори, сключени по реда на чл. 51б КТ;

13. осъществява други функции, възложени му с нормативни актове.

Г л а в а в т о р а

НАДЗОРЕН СЪВЕТ

Чл. 5. (1) Надзорният съвет се състои от по двама представители на представителните организации на работниците и служителите, на работодателите и на държавата. Директорът на института е член на надзорния съвет по право.

(2) Представителите на организациите на работниците и служителите и на работодателите

лите по предходната алинея се определят от националните им ръководни органи.

(3) Представителите на държавата се определят от министъра на труда и социалната политика.

(4) Членовете на надзорния съвет избират от своя състав председател на ротационен принцип за срок от една година.

Чл. 6. Надзорният съвет:

1. приема правилник за организацията и дейността си;

2. приема стратегия и програми за дейността на института;

3. приема проект на годишен бюджет, който се утвърждава от министъра на труда и социалната политика;

4. приема правила за осъществяване на посредничество и арбитраж и следи за прилагането им;

5. приема критерии за подбор и утвърждава списъците на посредниците и арбитражите;

6. обнародва утвърдените списъци по т. 5 в „Държавен вестник“;

7. приема етични правила за поведение на посредниците и арбитражите;

8. определя възнаграждението на посредниците при уреждане на колективни трудови спорове;

9. приема методология на информационната система за колективните трудови договори и колективните трудови спорове.

Чл. 7. (1) За участието си в заседанията на надзорния съвет членовете му получават възнаграждение в размер, определен от министъра на труда и социалната политика.

(2) Възнаграждението по ал. 1 се заплаща за всяко заседание, на което членът на надзорния съвет е присъствал.

(3) Директорът на института не получава възнаграждението по ал. 1.

Г л а в а т р е т а

ДИРЕКТОР

Чл. 8. (1) Директорът на института се назначава от министъра на труда и социалната политика по трудово правоотношение, след консултации с надзорния съвет на института.

(2) Директорът ръководи, координира и контролира цялостната дейност на института, като:

1. осъществява оперативното ръководство на института и го представлява;

2. организира подготовката и изпълнението на стратегия и програми за дейността на института;

3. предлага на надзорния съвет:

а) проекти на стратегия и програми за дейността на института;

б) проект на бюджет и отчет за изпълнението на бюджета на института;

в) доклад до министъра на труда и социалната политика за дейността на института;

4. сключва договори, свързани с дейността на института;

5. разпорежда се с бюджета на института;

6. провежда гарантирана, открита и достъпна информационна политика за дейността на института, като спазва разпоредбите на действащото законодателство и принципа за поверителност на информацията относно колективните трудови договори и уреждането на колективни трудови спорове;

7. взаимодейства с органите на държавната администрация, организациите на работодателите и на работниците и служителите, както и с други юридически лица във връзка с дейността на института;

8. определя едноличен арбитър или арбитражна комисия съгласно чл. 14, ал. 3 ЗУКТС;

9. утвърждава образец и издава удостоверенията на посредниците и арбитражите;

10. утвърждава образец на печата на института;

11. утвърждава длъжностното разписание и длъжностните характеристики на служителите;

12. сключва, изменя и прекратява трудовите договори с лицата, работещи в института по трудово правоотношение;

13. командирова служителите от института в страната и в чужбина;

14. командирова членовете на надзорния съвет в страната и в чужбина;

15. издава вътрешни правила и други актове, свързани с дейността на института;

16. ръководи, организира и контролира дейността по защита на класифицираната информация, защита на личните данни и безопасността на труда;

17. организира изпълнението на задачите във връзка с отбранително-мобилизационната подготовка;

18. осъществява други функции, свързани с дейността на института, които не са в правомощията на други органи.

(3) Дейността на директора се подпомага от заместник-директор, който:

1. осигурява организацията и условията за ефективна работа на служителите;

2. организира, координира и контролира изпълнението на задачите в администрацията на института;

3. отговаря за подготовката, планирането и отчетността при изпълнението на ежегодните цели на администрацията на института;

4. изготвя ежегодно доклад за дейността на администрацията на института;

5. отговаря за стопанисването и управлението на ползваните недвижими имоти и движими вещи, предоставени на института;

6. контролира деловодното обслужване, документооборота и архива на института, работата с документите и тяхното съхраняване и опазването на служебната тайна;

7. организира подготовката и предлага на директора на института проекти на вътрешни правила и други актове;

8. организира и контролира работата с предложенията и сигналите на гражданите и юридическите лица;

9. замества директора при негово отсъствие;

10. осъществява други функции, свързани с дейността на института, възложени му от директора.

Г л а в а ч е т в ъ р т а

АДМИНИСТРАЦИЯ НА ИНСТИТУТА

Чл. 9. (1) Институтът е организиран в една дирекция.

(2) Общата численост на персонала на института се определя с постановление на Министерския съвет по предложение на министъра на труда и социалната политика.

Чл. 10. Администрацията на института:

1. осигурява техническото изпълнение на правомощията на директора и на дейностите по административното обслужване на страните по колективните трудови спорове в процедурите по посредничество и арбитраж;

2. подготвя проекти на стратегия и програми за дейността на института и отчети за изпълнението им;

3. поддържа и развива информационна система за колективното трудово преговаряне и колективните трудови спорове;

4. поддържа регистър на посредниците и арбитражите с персонални данни за тях, за обученията, които са преминали, както и за споровете, по които са били посредници или арбитражи;

5. организира и координира провеждането на обучението на посредниците и арбитражите;

6. осигурява техническото и административното обслужване на дейността на надзорния съвет на института;

7. участва в подготовката на проекти на нормативни актове, свързани с дейността на института;

8. организира национални и международни срещи и прояви, свързани с дейността на института;

9. проучва и популяризира добрата чуждестранна практика в областта на уреждане на колективните трудови спорове и колективното трудово преговаряне;

10. подготвя проект на бюджет и отчет за изпълнението на бюджета на института;

11. отчита приходите и разходите и изготвя счетоводния баланс, месечните и годишните оборотни ведомости на института;

12. изготвя месечните, тримесечните и годишните отчети за касовото изпълнение на бюджета на института;

13. съхранява документацията, свързана с дейността на института;

14. осъществява протоколната дейност и връзките с обществеността;

15. подготвя проекти на договори, свързани с дейността на института, и дава становища по законосъобразността на договори, предложени на института;

16. изготвя длъжностното и поименното разписание на института;

17. подготвя документи, свързани с възникването, изменението и прекратяването на трудовите правоотношения на служителите в института;

18. съхранява личните досиета на служителите в института;

19. публикува информация, свързана с дейността на института, на неговата интернет страница и следи за нейната актуалност;

20. събира, съхранява и обобщава мнения и препоръки за дейността на института;

21. осъществява други функции, възложени от директора на института.

Г л а в а п е т а

ПОСРЕДНИЦИ И АРБИТРИ

Чл. 11. (1) Посредник или арбитър може да бъде лице, включено в списъците на посредниците и арбитражите, утвърдени от надзорния съвет на института.

(2) Списъците на посредниците и арбитражите се предлагат от представителните организации на работниците и служителите и на работодателите, както и на държавата, на надзорния съвет за утвърждаване и обнародване в „Държавен вестник“.

(3) Посредниците и арбитражите, предложени от представителните организации на работниците и служителите и на работодателите, се определят от националните им ръководни органи, а на държавата – от министъра на труда и социалната политика.

(4) Представителните организации на работниците и служителите и на работодателите и министърът на труда и социалната политика уведомяват писмено директора на института за решението си по ал. 3 и представят декларации на предложените за посредници и арбитражи, че отговарят на критериите за подбор и ще спазват правилата за осъществяване на посредничество и арбитраж и етичните правила за поведение на посредниците и арбитражите.

Чл. 12. Утвърдените от надзорния съвет посредници и арбитражи получават удостоверение, което представят на страните по спора.

Чл. 13. Надзорният съвет може да изключи от списъка посредник или арбитър:

1. по негово желание;

2. при грубо нарушение на правилата за осъществяване на посредничество и арбитраж за уреждане на колективни трудови спорове от НИПА и на етичните правила за поведение на посредниците и арбитражите;

3. за уронване на престижа и доброто име на института;

4. при обективна невъзможност за изпълнение на задълженията му за срок, по-дълъг от шест месеца;

5. при системен неоснователен отказ за участие в уреждането на колективен трудов спор.

Чл. 14. Списъците на посредниците и арбитрите се променят и допълват по реда на тяхното приемане.

Чл. 15. (1) Възнаграждението на посредника при уреждане на колективен трудов спор се заплаща от бюджета на института по ред и в размер, определени с решение на надзорния съвет.

(2) Възнаграждението на арбитра и на членовете на арбитражната комисия за разглеждането и решаването на спора се уговаря между арбитражния орган и страните по спора.

Г л а в а ш е с т а

ОРГАНИЗАЦИЯ НА ДЕЙНОСТТА

Чл. 16. (1) Работното време на служителите в института е 8 часа дневно и 40 часа седмично при петдневна работна седмица.

(2) Работното време на служителите по ал. 1 е с променливи граници от 8 ч. до 18,30 ч. със задължително присъствие от 10 до 16,30 ч., с обедна почивка 30 минути между 12 и 14 ч. и задължително отработване на 8-часовия работен ден.

(3) Отчитането на работното време се извършва от система за контрол чрез идентификация с лична магнитна карта.

Чл. 17. (1) Документите, изпратени до института от държавни органи, физически лица, юридически лица и други институции, се завеждат във входящ регистър на електронна деловодна система, като се отбелязва датата на получаването им.

(2) При завеждането на документите се извършва проверка за наличието на всички материали, посочени в тях, и се образува служебна преписка, която се разпределя според адресата и съдържанието ѝ.

Чл. 18. Директорът разпределя преписките с резолюция, която съдържа указания, дата и срок за изпълнение.

Чл. 19. Изходящите от института документи се съставят в два екземпляра, като вторият екземпляр съдържа имената и подписа на служителя/ите, изготвил/и документите.

Чл. 20. Служителите в института може да бъдат награждавани с отличия за образцово изпълнение на служебните им задължения.

Чл. 21. Организацията на работата и други специфични вътрешни процедури се уреждат с актове на директора на института.

ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

§ 1. Правилникът е утвърден със Заповед № РД-06-40 от 15 юли 2022 г. на министъра на труда и социалната политика на основание чл. 4а, ал. 2 от Закона за уреждане на колективните трудови спорове.

§ 2. Този правилник отменя Правилника за устройството и дейността на Националния институт за помирение и арбитраж (обн., ДВ, бр. 35 от 2003 г.; изм., бр. 29 от 2005 г., бр. 20

от 2010 г.; изм. и доп., бр. 29 от 2012 г.; изм., бр. 59 от 2012 г.; изм. и доп., бр. 95 от 2013 г.; изм., бр. 39 от 2014 г.).

§ 3. Правилникът влиза в сила от деня на обнародването му в „Държавен вестник“.

Министър:
Георги Гьоков

4519

МИНИСТЕРСТВО НА ОБРАЗОВАНИЕТО И НАУКАТА МИНИСТЕРСТВО НА МЛАДЕЖТА И СПОРТА

Наредба за изменение на Наредба № 24 от 5.11.2019 г. за условията и реда за организиране и провеждане на тренировъчна и състезателна дейност на децата и учениците извън учебния план (обн., ДВ, бр. 90 от 2019 г.; изм. и доп., бр. 42 от 2021 г.)

§ 1. В чл. 14 се правят следните изменения:

1. В ал. 1 думите „15 юли“ се заменят с „30 юни“.

2. В ал. 2 думите „15 септември“ се заменят с „1 септември“.

§ 2. В чл. 16 се правят следните изменения:

1. Алинея 2 се заличава.

2. Алинея 3 се изменя така:

„(3) Министърът на младежта и спорта назначава експертна комисия, която изготвя и представя проект на правилата по ал. 1 и проекти на финансови планове за организиране и провеждане на състезанията от Ученическите игри за съответната учебна година.“

3. В ал. 4 думите „20 октомври“ се заменят с „10 септември“.

4. Алинея 5 се заличава.

§ 3. В чл. 18 ал. 3 се изменя така:

„(3) Състезанията по чл. 16, включени в Националния спортен календар на Министерството на образованието и науката, се финансират съгласно утвърдените правила по чл. 16, ал. 4 и финансови планове, утвърдени от министъра на младежта и спорта, съответно министъра на образованието и науката, за средствата от бюджетите на двете ведомства.“

§ 4. Навсякъде в текста на наредбата думите „Спортния календар на Министерството на образованието и науката“ и „Спортният календар на Министерството на образованието и науката“ се заменят съответно с „Националния спортен календар на Министерството на образованието и науката“ и „Националният спортен календар на Министерството на образованието и науката“.

Заклучителна разпоредба

§ 5. Наредбата влиза в сила от деня на обнародването ѝ в „Държавен вестник“.

Министър на образованието и науката:
Николай Денков
Министър на младежта и спорта:
Радостин Василев

4513

**ВЪРХОВЕН
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД****РЕШЕНИЕ № 5435****от 8 май 2020 г.****по административно дело № 14272 от 2018 г.**

Върховният административен съд на Република България – трето отделение, в съдебно заседание на тридесети октомври в състав: председател: Жанета Петрова, членове: Светлана Борисова, Аглика Адамова, при секретар Ани Стефанова Андреева и с участието на прокурора Владимир Йорданов изслуша докладваното от председателя Жанета Петрова по адм. дело № 14272/2018 г.

Стойчо Николов Стоев, Камен Желязков Иванов, Илия Георгиев Велев, Явор Велинов Големанов, Борислав Пеев Пеев, Лъчезар Йорданов Велинов, Румен Павлов Русев, Венцислав Стойков Велев, Венцислав Георгиев Велев, Николай Цонков Недялков и Емил Павлов Кючуков са подали жалба срещу разпоредбите на чл. 44, ал. 1 и 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж, приета с Постановление № 30 от 10 март 2000 г. на Министерския съвет на Република България за приемане на Наредба за обществено осигуряване на самоосигуряващите се лица и българските граждани на работа в чужбина и Наредба за пенсиите (обн., ДВ, бр. 21 от 17 март 2000 г., в сила от 1 януари 2000 г.), изменена и допълнена по отношение на чл. 44 с Постановление № 127 от 2 юни 2006 г. за изменение и допълнение на Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (ДВ, бр. 48 от 13 юни 2006 г.). Направени са оплаквания за незаконосъобразност на оспорените нормативни разпоредби и е поискано да бъдат отменени или обявени за нищожни поради противоречието им с чл. 3, т. 3 от Кодекса за социално осигуряване, чл. 4, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация и чл. 14, ал. 2 от Закона за нормативните актове с присъждане на направените разходи.

Жалба срещу същите разпоредби е подадена и от Стефан Николаев Мазнев с искане за отмяната им като незаконосъобразни.

Министерският съвет на Република България е оспорил жалбите и е поискал да бъдат отхвърлени с присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованите лица Емил Добрев Калчев и Диан Маринов Димов, присъединили се към оспорването на основание чл. 189, ал. 2 АПК, са поискали отмяната на разпоредбите на чл. 44, ал. 1 и 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж.

Министърът на труда и социалната политика е поискал отхвърлянето на жалбите.

Представителят на Върховната административна прокуратура е дал заключение,

че жалбите са неоснователни и следва да се отхвърлят, тъй като няма противоречие между оспорените разпоредби и съответните разпоредби от по-висок нормативен ранг.

Върховният административен съд, като провери допустимостта на жалбите и законосъобразността на оспорените подзаконовни разпоредби, прие следното:

Подадените по делото жалби са допустими за разглеждане. Съгласно чл. 186 АПК право да оспорват подзаконов нормативен акт имат гражданите, организациите и органите, чиито права, свободи или законни интереси са засегнати или могат да бъдат засегнати от него или за които той поражда задължения. В жалбите се твърди, че оспорените нормативни разпоредби засягат права на жалбоподателите, тъй като са дискриминационни и противоречат на чл. 4, ал. 1 и 2 от Закона за защита от дискриминация, чл. 3, т. 3 от Кодекса за социално осигуряване, уреждащ принцип за равнопоставеност на осигурените лица, и чл. 14, ал. 2 от Закона за нормативните актове. Вследствие на прилагането на оспорените разпоредби някои от тях не могли да се пенсионират по облекчения режим на чл. 69 от Кодекса за социално осигуряване, въвеждащ изискване за осигурителен стаж към 31.12.2015 г. общо 27 години, от които 18 години в системата на Министерството на вътрешните работи. Времето на наборната им военна служба, отслужена по време на обучението им в Средното милиционерско училище – Пазарджик, не било зачетено като осигурителен стаж, тъй като по време на обучението им те не били навършили пълнолетие. За други от жалбоподателите, които още не са се пенсионирали, времето също нямало да бъде зачетено от органите на Националния осигурителен институт с оглед прилагането на чл. 44 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж.

Изложените от жалбоподателите съображения обосновават наличието на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 АПК с оглед възможността да са нарушени или да бъдат нарушени техни осигурителни права, което е абсолютна процесуална предпоставка за произнасянето на съда.

Оспорените разпоредби на Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж са такива на подзаконов нормативен акт, съдържащ административноправни норми с многократно правно действие, отнасящи се до неопределен и неограничен брой лица. По определението на чл. 7, ал. 2 от Закона за нормативните актове наредбата е нормативен акт, който се издава за прилагане на отделни разпоредби или подразделения на нормативен акт от по-висока степен. Подзаконовите нормативни актове могат да се оспорват пред съд изцяло

или в отделни техни разпоредби без ограничение във времето.

Разпоредбите на чл. 44, ал. 1 и 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж са приети при спазване на правилата по чл. 50 – 79, съдържащи се в Устройствения правилник на Министерския съвет от 1999 г. (обн., ДВ, бр. 103 от 30 ноември 1999 г. – отм.) и правилата по чл. 56 – 79 от Устройствения правилник на Министерския съвет и неговата администрация от 2005 г. (обн., ДВ, бр. 84 от 21 октомври 2005 г. – отм.), на редовно заседание на Министерския съвет с общо съгласие на членовете на колективния орган. Към датата на приемането им Законът за нормативните актове не е уреждал процедура по приемането на подзаконови нормативни актове.

С писмо № 104-10-11 от 2.03.2000 г. министърът на труда и социалната политика внесъл в деловодството на Министерския съвет проект на постановление за приемане на Наредба за пенсиите и Наредба за общественно осигуряване на самоосигуряващите се лица и българските граждани на работа в чужбина заедно с проекти на наредбите и писма, съдържащи становищата по проекта, изготвени от заинтересованите министерства и ведомства в хода на проведена съгласувателна процедура. В съгласувателните писма няма отправени забележки към предлагания текст на чл. 44 от Наредбата за пенсиите (в действащата редакция – ал. 1 на чл. 44).

На заседание на Министерския съвет, проведено на 24 февруари 2000 г., по т. 18 от протокол № 8 от 24.02.2000 г. е взето решение за издаване на постановление за приемане на Наредба за общественно осигуряване на самоосигуряващите се лица и българските граждани на работа в чужбина и Наредба за пенсиите. Издаденото Постановление № 30 от 10 март 2000 г. на Министерския съвет на Република България, с което е приета Наредбата за пенсиите, е обнародвано в „Държавен вестник“, бр. 21 от 17 март 2000 г., и е в сила от 1 януари 2000 г. съгласно съдържащата се в него изрична разпоредба, с която му е придадено обратно действие.

С писмо № 104-10-29 от 2.06.2006 г. министърът на труда и социалната политика внесъл в деловодството на Министерския съвет проект на постановление за изменение и допълнение на Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж заедно с доклад на министъра на труда и социалната политика, финансова обосновка и справка за отразяване на получените становища от заинтересованите министерства и ведомства, получени след съгласуване на проекта, както и самите становища. В хода на съгласувателната процедура е направено предложение от Министерството на вътрешните работи за създаване на ал. 2 на чл. 44 от Наредбата за пенсиите и осигурителния

стаж, което е прието от министъра на труда и социалната политика и отразено в предложението окончателен проект за изменение и допълнение на нормативния акт. На заседание на Министерския съвет, проведено на 25 май 2006 г., по т. 23 от протокол № 21 от 25.05.2006 г. е взето решение за издаване на постановление за приемане на изменения и допълнение на Наредбата за пенсиите, приета с Постановление № 30 от 10 март 2000 г. на Министерския съвет на Република България. Издаденото Постановление № 127 от 2 юни 2006 г. на Министерския съвет на Република България е обнародвано в „Държавен вестник“, бр. 48 от 13 юни 2006 г.

Разпоредбата на чл. 44, ал. 1 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж гласи: „За осигурителен стаж от трета категория се признава времето на наборна военна служба и времето на обучение на курсанти и школници след навършване на пълнолетие до размера на наборната служба за съответния род войски съгласно действащото законодателство, независимо кога са положени. За този стаж се дължат осигурителни вноски от републиканския бюджет.“

Разпоредбата на чл. 44, ал. 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж гласи: „Когато по време на обучението се промени срокът на наборната военна служба, за осигурителен стаж се зачита определеният срок към датата на започване на обучението, а за ненавършилите пълнолетие – към датата на навършване на пълнолетието.“

Жалбоподателите и присъединилите се към оспорването заинтересовани лица са завършили пълния курс на обучението в Средно милиционерско училище „Феликс Едмундович Дзержински“ към Министерството на вътрешните работи в периода 1988 – 1991 г., съответно 1989 – 1991 г. С Указ № 151 от 5.02.1971 г. на председателя на Държавния съвет на Народна република България е открито Средно милиционерско училище към Министерството на вътрешните работи (обн., ДВ, бр. 11 от 9 февруари 1971 г.; изм., бр. 29 от 11 април 1975 г. и бр. 57 от 22 юли 1983 г.). Срокът на обучение в училището е три години. За школници се приемат младежи, които са завършили X клас на единното средно политехническо училище и не са по-възрастни от 18 години. На завършилите пълния курс на средното милиционерско училище се признава гражданско средно образование и отбита редовна военна служба. Незавършилите курса на средното милиционерско училище служат пълния срок на редовната военна служба.

Преценката за законосъобразност на създадената подзаконова регулация изисква исторически анализ на законите, които са уреждали обществените отношения, свързани с въоръжените сили на Република България.

В периода на обучението на жалбоподателите като школници в Средното милиционерско училище – Пазарджик, е имал действие Законът за всеобщата военна служба в Народна република България (обн., ДВ, бр. 13 от 14 февруари 1958 г.; отм., бр. 112 от 27 декември 1995 г., в сила от 28.02.1996 г.). В рамките на същия период е действала и разпоредбата на чл. 81 ППЗП (отм.).

Съгласно Закона за всеобщата военна служба в Народна република България (отм.) военната служба е задължителна за всички граждани. Военната служба във Върхожените сили се състои от действителна военна служба и служба в запаса. На действителна военна служба се намират маршалите, генералите, офицерите, свръхсрочнослужещите старшини и сержанти, приети за кадър във Върхожените сили, и всички срочнослужещи от сержантския, войнишкия и курсантския състав, които служат редовната си военна служба във Върхожените сили. Служещите редовната си военна служба от сержантския и войнишкия състав се наричат срочнослужещи, а приетите на щатна служба след изслужване на редовната военна служба – свръхсрочнослужещи. Намиращите се на действителна военна служба се наричат военнослужещи, а зачислените в запаса – запасни. На редовна военна служба подлежат всички български граждани, които в годината на набора навършват 18 години и са годни да служат във Върхожените сили или в Строителните войски (чл. 21 ЗВВСНРБ).

Съгласно чл. 10 от Закона за отбраната и върхожените сили на Република България (обн., ДВ, бр. 112 от 27.12.1995 г., в сила от 27.02.1996 г.; отм., бр. 35 от 12.05.2009 г., в сила от 12.05.2009 г.) военната служба във Върхожените сили е държавна служба с особено предназначение, която се изпълнява съгласно Конституцията и закона. Лицата, изпълняващи военна служба, са военнослужещи. Военнослужещите се ползват с всички права по Конституцията и законите, доколкото друго не е предвидено в този закон. Военната служба е кадрова и наборна, съответно по своето правно положение военнослужещите са кадрови и наборни (чл. 83 ЗОВСРБ). Всички мъже, граждани на Република България, годни за военна служба, които са навършили 18 години, подлежат на наборна военна служба. Наборната военна служба е задължителна и се изпълнява при условия и по ред, определени в Конституцията и в този закон (чл. 96 ЗОВСРБ).

Военнослужещите могат да се обучават, да придобиват квалификации и професионална подготовка във военни и граждански академии и училища, школи и учебни центрове (чл. 213, ал. 1 ЗОВСРБ). Съгласно чл. 90, ал. 2 ЗОВСРБ при постъпване на обучаващите се във висшите военни училища се присвоя-

ва звание „курсант“, а в средните военни училища, колежи и школи – „школник“. На завършилите школите за запасни офицери се присвоява звание „старшина-школник“ (чл. 90, ал. 3 ЗОВСРБ).

Разпоредбата на чл. 96 ЗОВСРБ, която обявява наборната военна служба за задължителна, е отменена съгласно изменение на закона (ДВ, бр. 46 от 12 юни 2007 г., в сила от 1.01.2008 г.).

Нормите на чл. 44, ал. 1 и 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж се прилагат по отношение на лица, отслужили наборна военна служба, както и по отношение на лица, които са се обучавали като курсанти и школници във висши и средни училища след навършване на пълнолетие. Разпоредбите не пораждаат проблеми при правоприлагането, що се отнася до уредения с тях общ случай, при който за осигурителен стаж се признава времето на наборната военна служба. При втория нормативно уреден случай за осигурителен стаж се признава времето на обучение на курсанти и школници до размера на наборната служба съобразно действащото законодателство, но при условие, че курсантите и школниците са навършили 18-годишна възраст. С въвеждането на възрастов критерий формално се постига уеднаквяване на изискванията по двете нормативни хипотези, тъй като по закон наборната служба се изпълнява от лица, навършили 18 години. С въведения регламент нормите имат стеснено приложно поле, от което са изключени случаите на непълнолетни лица, обучавани във военни училища и школи, чието обучение е признато за отбита редовна военна служба. Издателят на акта е следвало да съобрази подзаконовата нормативна уредба с тази по Указ № 151 от 5.02.1971 г. и Указ № 117 от 31.07.1971 г. за откриване на сержантски старшински средни военни училища, още повече, че и двата указа не са отменени.

Ако целта на издателя на подзаконовия нормативен акт е била да не признава за осигурителен стаж приравненото на наборна служба обучение на лица, които са постъпили във военни училища и школи по свой избор, придобивайки с обучението определена военна квалификация, за разлика от тези, които са задължени да постъпят на военна служба с навършване на 18-годишна възраст и да служат в течение на определен от закона срок, то тя не е постигната, при положение че времето на обучението се признава за трудов стаж, ако лицето е навършило 18 години.

Наред с вече отбелязаното, възприетото нормативно разрешение води до неравно третиране на лица, поставени в едни и същи условия, тъй като времето на обучение на някои от лицата, които не са навършили 18 години, няма да бъде признато за осигурителен стаж,

а на други, които се обучават заедно с тях, ще бъде признато само защото при започване на обучението са навършили 18 години. Показателна е разпоредбата на чл. 3 от Указ № 151 от 5.02.1971 г., според която за школници се приемат младежи, които са завършили X клас на единното средно политехническо училище и не са по-възрастни от 18 години, както и тази на чл. 1, ал. 3 от Указ № 117 от 31.07.1971 г. за откриване на сержантски старшински средни военни училища, според която за ученици се приемат младежи, завършили осми клас, не по-възрастни от 16 навършени години, и младежи със средно образование, не по-възрастни от 21 навършени години. С въведеното по този начин ограничение, както основателно възразяват жалбоподателите, се нарушава принципът за равнопоставеност на осигурените лица, предвиден в чл. 3, ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване, както и забраната за дискриминация по чл. 4, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация.

Разпоредбите на чл. 44, ал. 1 и 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж в частта, в която се съдържа изискване за навършването на пълнолетие на обучаващите се курсанти и школници като предпоставка за признаването на осигурителен стаж, противоречат и на чл. 9, ал. 7 от Кодекса за социално осигуряване. Нормата на чл. 9, ал. 7 от Кодекса за социално осигуряване, според която за осигурителен стаж при пенсиониране се зачита периодът на наборна или мирновременна алтернативна служба, ясно изразява целта на законодателя да признае безусловно за осигурителен стаж при пенсиониране периода на наборната военна служба като особен вид държавна служба, в това число и времето на обучение във висши и средни училища към Министерството на отбраната и Министерството на вътрешните работи, след като то е приравнено на отслужена наборна служба с норми от по-висок ранг от този на оспорените. Лицата, завършили тези училища, са задължени да служат в армията или в органите на Министерството на вътрешните работи не по-малко от 10 години, което съставлява основание за приравняването на тяхното обучение на наборна военна служба.

Не може да се сподели доводът на жалбоподателите, че разпоредбите на чл. 44, ал. 1 и 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж са нищожни, тъй като имат обратно действие и преуреждат вече сложили се обществени отношения. Издателят на нормативния акт не е допуснал нарушение на чл. 14, ал. 2 от Закона за нормативните актове, тъй като разпоредбата на чл. 44, ал. 1 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж не засяга вече придобити осигурителни права. Тя почти изцяло възпроизвежда съдържанието на действащата преди разпоредба на чл. 81

от Правилника за прилагане на Закона за пенсиите (утвърден с Постановление № 3 на Министерския съвет от 15 януари 1958 г.; отм. с § 1, т. 1 от заключителните разпоредби на Постановление № 30 на Министерския съвет от 10 март 2000 г. за приемане на Наредба за пенсиите и Наредба за обществено осигуряване на самоосигуряващите се лица и българските граждани на работа в чужбина – ДВ, бр. 21 от 17 март 2000 г., в сила от 1 януари 2000 г.), според която за трудов стаж от III категория се зачита изслужената наборна военна служба или приравнената към нея на курсанти и школници след навършване на пълнолетие до размера на наборната служба за съответния род войски съгласно действащото законодателство. Що се отнася до разпоредбата на чл. 44, ал. 2 (нова), тя съответства по смисъл на приетото с ал. 1.

Съгласно чл. 15, ал. 1 от Закона за нормативните актове нормативният акт трябва да съответства на Конституцията и на другите нормативни актове от по-висока степен. С оглед констатираните противоречия със закона следва да се постанови отмяната на чл. 44, ал. 1 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж в частта относно думите: „... след навършване на пълнолетие...“ и на чл. 44, ал. 2 от наредбата в частта относно думите „... а за ненавършилите пълнолетие – към датата на навършване на пълнолетието“.

С оглед изхода на делото в полза на жалбоподателите следва да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв. на всеки от тях.

По изложените съображения и на основание чл. 193, ал. 1 АПК Върховният административен съд

РЕШИ:

Отменя чл. 44, ал. 1 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (обн., ДВ, бр. 21 от 17 март 2000 г.; изм., бр. 43, 61 и 81 от 2000 г., бр. 36 от 2001 г., бр. 19 от 2002 г.; попр., бр. 21 от 2002 г.; доп., бр. 74 от 2002 г.; изм., бр. 76 и 119 от 2002 г., бр. 19 от 2003 г., бр. 25 от 2004 г.; доп., бр. 68 от 2004 г.; изм., бр. 24 от 2005 г., бр. 48 от 2006 г., бр. 15 от 2007 г., бр. 17 от 2008 г., бр. 1, 16, 79, 84 и 87 от 2009 г., бр. 2 от 2010 г., бр. 13 от 2011 г.; изм. и доп., бр. 16 и 80 от 2012 г., бр. 33 от 2013 г.; изм., бр. 62 от 2013 г.; изм. и доп., бр. 23 от 2014 г., бр. 19 от 2015 г.; изм., бр. 40 от 2015 г.; изм. и доп., бр. 17 и 54 от 2016 г., бр. 29 от 2017 г.; доп., бр. 41 от 2017 г.; изм. и доп., бр. 21, 49 и 107 от 2018 г., бр. 40 от 2019 г.; доп., бр. 62 от 2019 г.) в частта относно думите: „... след навършване на пълнолетие...“.

Отменя чл. 44, ал. 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж в частта относно думите „... а за ненавършилите пълнолетие – към датата на навършване на пълнолетието“.

Осъжда Администрацията на Министерския съвет на Република България да заплати на Стойчо Николов Стоев, Камен Желязков Иванов, Илия Георгиев Велев, Явор Велинов Големанов, Борислав Пеев Пеев, Лъчезар Йорданов Велинов, Румен Павлов Русев, Венцислав Стойков Велев, Венцислав Георгиев Велев, Николай Цонков Недялков и Емил Павлов Кючуков по 1000 лв. разноски за производството на всеки от тях.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщението пред петчленен състав на Върховния административен съд.

При влизането му в сила решението подлежи на обнародване в „Държавен вестник“.

Председател:
Георги Чолаков

ОСОБЕНО МНЕНИЕ

на съдия **Светлана Борисова** по адм.д. № 14272/2018 г. на ВАС, трето отделение

Не съм съгласна с мнението на мнозинството от състава, че разпоредбата на чл. 44, ал. 1 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж в частта относно думите: „... след навършване на пълнолетие...“ и разпоредбата на чл. 44, ал. 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж в частта относно думите „... а за ненавършилите пълнолетие – към датата на навършване на пълнолетието“ противоречат на норми от по-висок ранг и поради това следва да бъдат отменени.

Посоченото изискване в чл. 44 от наредбата, че осигурителен стаж за трета категория се признава за времето на наборна военна служба и времето на обучение на курсанти и школьници след навършване на пълнолетие, съответства изцяло на законовата разпоредба на чл. 97 от Закона за отбраната и въоръжените сили на РБ от 1995 г. (отм.), съгласно която всички мъже, граждани на Република България, годни за военна служба, без разлика на раса, народност, вероизповедание, образование, социален произход и семейно положение, които са навършили 18 години, подлежат на наборна военна служба. След като изискването на закона е наборна военна служба и осигурителният стаж за нея да се признава само за навършили пълнолетие лица, същото правило следва да важи и за времето на обучение на курсантите и школьниците и осигурителен стаж да се признава само за времето, през което те са пълнолетни.

Основната проверка за законосъобразност на оспорената наредба, която съдът следва да извърши, е доколко тя е съобразена със закона, действал към момента на съществуване на наборна военна служба. В случая проверката установява съответствие на разпоредбата на чл. 44 от наредбата с чл. 97 от Закона за отбраната и въоръжените сили на РБ от 1995 г.

В чл. 9, ал. 7 от КСО за осигурителен стаж при пенсиониране се зачита периодът

на наборна служба, а изискването за наборна служба е навършването на 18 години съгласно чл. 97 от ЗОВСРБ (отм.). Поради това считам, че с подзаконов нормативен акт не може да се разширява кръгът на лицата с признат осигурителен стаж за наборна служба, когато те не отговарят на законовото изискване за изпълняването ѝ.

Считам, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Съдия:

Светлана Борисова

4514

РЕШЕНИЕ № 7164 от 14 юли 2022 г.

по административно дело № 2874 от 2022 г.

Върховният административен съд на Република България – петчленен състав – I колегия, в съдебно заседание на девети юни две хиляди и двадесет и втора година в състав: председател: Марио Димитров, членове: Любомира Мотова, Мадлен Петрова, Светослав Славов, Любка Петрова, при секретар Григоринка Любенова и с участието на прокурора Чавдар Симеонов изслуша докладването от съдията Мадлен Петрова по административно дело № 2874/2022 г.

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК.

С Решение № 5435 от 8.05.2020 г. на тричленен състав на Върховния административен съд, трето отделение, постановено по адм. д. № 14272/2018 г., са отменени разпоредбата на чл. 44, ал. 1 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж в частта относно думите „... след навършване на пълнолетие“ и разпоредбата на чл. 44, ал. 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж в частта относно думите „... а за ненавършилите пълнолетие – към датата на навършване на пълнолетието“ и администрацията на Министерския съвет е осъдена за съдебни разноски.

Срещу така постановеното решение са подадени касационни жалби от министъра на труда и социалната политика чрез ст. юрк. Ивелина Шопска и от Министерския съвет на Република България чрез процесуален представител Веселин Ангелов с доводи за необоснованост и неправилност на решението.

В касационната жалба на министъра на труда и социалната политика са изложени съображения за съответствие на чл. 44, ал. 1 и 2 от НПОС в отменената им част с нормативните актове от по-висока степен – чл. 9, ал. 7 от КСО и съответно чл. 97 от Закона за отбраната и въоръжените сили на РБ (отм.). Административният орган счита, че изискването за наборна служба е навършването на 18 години, поради което с разпоредбата от подзаконовия нормативен акт не може

да се разширява кръгът на лицата с признат осигурителен стаж за наборна служба. Излага доводи и за липса на неравно третиране на лица, постановени в едно и също положение, като се позовава на съдебна практика на Върховния административен съд по приложението на чл. 4, ал. 3 от Закона за защита от дискриминация във връзка с осигурителния стаж за обучение на курсанти и школници, признат по силата на чл. 44 от НПОС от навършването на пълнолетие.

Искането е за отмяна на решението.

В касационната жалба на Министерския съвет са изложени доводи, че понятието „действителна военна служба“, употребено в чл. 3, ал. 1 от Указ № 117 от 1971 г. за откриване на сержантски (старшински) средни военни училища, не е равнозначно на понятието „редовна военна служба“ по Закона за всеобщата военна служба в НРБ (ЗВВСНРБ, отм.). Съгласно чл. 21 от ЗВВСНРБ (отм.) редовната военна служба се изпълнява при навършване на пълнолетие. За целите на пенсионното производство за трудов стаж по чл. 81 ППЗП (отм.) се зачита времето на редовна служба. Нормата на чл. 3, ал. 1 от Указ № 117 предвижда, че обучаващите се в сержантски (старшински) средни военни училища се намират на действителна военна служба и имат всички права и задължения на срочнослужещи в армията, но това според касатора не означава, че се отбива същинска редовна служба по смисъла на ЗВВСНРБ (отм.). Аргумент за това черпи от предвиденото в същата разпоредба задължение за незавършилите курса да служат пълния срок на редовна военна служба след навършване на призивната възраст. Счита, че нормата на чл. 44 НПОС изцяло съответства на чл. 97 от ЗОВСРБ (отм.), според която на наборна военна служба подлежат всички мъже, граждани на РБ, навършили 18 години.

Посочва, че не е налице дискриминация по какъвто и да било признак съгласно чл. 7, ал. 1, т. 8 от ЗЗДискр, като цитира съдебна практика на Върховния административен съд по този въпрос.

Искането е за отмяна на решението и отхвърляне на жалбите. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции.

Ответниците – Стойчо Николов Стоев, Камен Желязков Иванов, Илия Георгиев Велев, Явор Велинов Големанов, Борислав Пеев Пеев, Лъчезар Йорданов Велинов, Румен Павлов Русев, Венцислав Стойков Велев, Венцислав Георгиев Велев, Николай Цонков Недялков и Емил Павлов Кючуков, чрез общия им пълномощник адвокат Никола Попов оспорват касационните жалби като неоснователни по съображения, изложени в представен по делото

писмен отговор от 23.06.2020 г. Претендира отхвърляне.

Ответникът – Емил Добрев Калчев, чрез адв. Никола Попов изразява становище за неоснователност на касационните жалби.

Ответникът – Стефан Николаев Мазнев, не е изразил становище по касационните жалби. Със заявление, постъпило в съда на 3.11.2020 г., е оттеглил жалбата си вх. № 10449 от 18.06.2019 г.

Ответникът – Диан Маринов Димов, не е изразил становище по касационните жалби.

Заклучението на прокурора от Върховната административна прокуратура е за неправилност на решението поради неправилно тълкуване и приложение на материалния закон.

Върховният административен съд, петчленен състав на първа колегия, като взе предвид доводите на страните и установените по делото факти, приема следното:

Касационните жалби са процесуални допустими като подадени от надлежни страни и в срока по чл. 211, ал. 1 АПК. При разглеждането им по същество съдът съобрази следното:

Предмет на оспорване пред тричленния състав на Върховния административен съд, трето отделение, са били разпоредбите на чл. 44, ал. 1 и 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС), приета с Постановление № 30 от 10 март 2000 г. на Министерския съвет на Република България за приемане на Наредба за обществено осигуряване на самоосигуряващите се лица и българските граждани на работа в чужбина и Наредба за пенсиите (ДВ, бр. 21 от 17 март 2000 г., в сила от 1 януари 2000 г.), изменена и допълнена по отношение на чл. 44 с Постановление № 127 от 2 юни 2006 г. за изменение и допълнение на Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (ДВ, бр. 48 от 13 юни 2006 г.).

Разпоредбата на чл. 44, ал. 1 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж гласи: „За осигурителен стаж от трета категория се признава времето на наборна военна служба и времето на обучение на курсанти и школници след навършване на пълнолетие до размера на наборната служба за съответния род войски съгласно действащото законодателство, независимо кога са положени. За този стаж се дължат осигурителни вноски от републиканския бюджет.“

Разпоредбата на чл. 44, ал. 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж гласи: „Когато по време на обучението се промени срокът на наборната военна служба, за осигурителен стаж се зачита определеният срок към датата на започване на обучението, а за ненавършилите пълнолетие – към датата на навършване на пълнолетие.“

С обжалваното съдебно решение съдът е отменил разпоредбата на чл. 44, ал. 1 от НПОС в частта относно думите „... след навършване

на пълнолетие“ и разпоредбата на чл. 44, ал. 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж в частта относно думите „... а за ненавършилите пълнолетие – към датата на навършване на пълнолетието“.

За да постанови този резултат, тричленният състав е приел, че жалбоподателите имат правен интерес от оспорването на посочените разпоредби от подзаконовия нормативен акт, тъй като са се обучавали като школьници в СМУ „Ф. Е. Дзержински“, гр. Пазарджик, в периоди от 1988 г. – 1991 г. и от 1989 г. до 1991 г. и на основание чл. 44 от НПОС времето на наборната им военна служба, отслужена по време на обучението им, през което са били непълнолетни, не е или няма да бъде зачетено за осигурителен стаж при пенсиониране, а от навършване на пълнолетие на всеки един от тях.

Приел е, че оспорените разпоредби на чл. 44, ал. 1 и 2 от НПОС са такива от подзаконов нормативен акт, съдържащ административноправни норми с многократно действие, отнасящи се до неопределен и неограничен кръг лица. При приемането им според съда е спазен редът, предвиден в чл. 50 – 79 от Устройствения правилник на Министерския съвет от 1999 г. (ДВ, бр. 103 от 30 ноември 1999 г. – отм.) и правилата по чл. 56 – чл. 79 от Устройствения правилник на Министерския съвет и неговата администрация от 2005 г. (ДВ, бр. 84 от 21 октомври 2005 г. – отм.) на редовно заседание на Министерския съвет с общо съгласие на членовете на колективния орган. В мотивите си съдът е отбелязал, че към датата на приемането им Законът за нормативните актове не е уреждал процедура по приемането на подзаконови нормативни актове.

От данните по преписката е установил, че Наредбата за пенсиите е приета с Постановление № 30 от 10 март 2000 г. на Министерския съвет на Република България, обнародвано в „Държавен вестник“, бр. 21 от 17 март 2000 г., в сила от 1 януари 2000 г., прието с решение на МС по т. 18 от протокол № 8 от 24.02.2000 г. С Постановление № 127 от 2 юни 2006 г. на Министерския съвет на Република България, обнародвано в „Държавен вестник“, бр. 48 от 13 юни 2006 г., прието с решение на МС по т. 23 от протокол № 21 от 25.05.2006 г., е прието изменение и допълнение на Наредбата за пенсиите въз основа на проект, внесен от министъра на труда и социалната политика, заедно с доклад на вносителя, финансова обосновка и справка за отразяване на получените становища от заинтересованите министерства и ведомства, получени след съгласуване на проекта, както и самите становища. Създаването на ал. 2 на чл. 44 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж е по предложение на Министерството на вътрешните

работи, направено в хода на съгласувателната процедура, което е прието от министъра на труда и социалната политика и е отразено в предложението окончателен проект за изменение и допълнение на нормативния акт.

За жалбоподателите и присъединилите се към оспорването заинтересовани лица съдът е установил, че са завършили пълния курс на обучението в Средното милиционерско училище „Феликс Едмундович Дзержински“ към Министерството на вътрешните работи в периода 1988 – 1991 година, съответно 1989 – 1991 година. С Указ № 151 от 5.02.1971 г. на председателя на Държавния съвет на Народна република България е открито Средно милиционерско училище към Министерството на вътрешните работи (обн., ДВ, бр. 11 от 9 февруари 1971 г.; изм., бр. 29 от 11 април 1975 г. и бр. 57 от 22 юли 1983 г.). Срокът на обучение в училището е три години. За школьници се приемат младежи, които са завършили X клас на единното средно политехническо училище и не са по-възрастни от 18 години. На завършилите пълния курс на средното милиционерско училище се признава гражданско средно образование и отбита редовна военна служба. Незавършилите курса на средното милиционерско училище служат пълния срок на редовната военна служба.

Според съда преценката за законосъобразност на оспорените разпоредби изисква исторически анализ на законите, които са уреждали обществените отношения, свързани с въоръжените сили на РБ. Посочил е, че в периода на обучение на жалбоподателите е действал Законът за всеобщата военна служба на НРБ (обн., ДВ, бр. 13 от 14 февруари 1958 г., отм., бр. 112 от 27 декември 1995 г., в сила от 28.02.1996 г.). Съгласно чл. 21 от ЗВВСНРБ (отм.) на редовна военна служба подлежат всички български граждани, които в годината на набора навършват 18 години и са годни да служат във Въоръжените сили или в Строителните войски. Осигурителният стаж на школьниците и курсантите в този период е уреден в разпоредбата на чл. 81 ППЗП (отм.).

В периода от 27.02.1996 г. до 12.05.2009 г. е действал Законът за отбраната и въоръжените сили на РБ. Съгласно чл. 97 от ЗОВСРБ на наборна военна служба подлежат всички мъже, граждани на РБ, годни за военна служба, които са навършили 18 години. Разпоредбата на чл. 96 от ЗВОСРБ, която предвижда, че наборната служба е задължителна, е действала до 1.01.2008 г.

Нормите на чл. 44, ал. 1 и 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж се прилагат по отношение на лица, отслужили наборна военна служба, както и по отношение на лица, които са се обучавали като курсанти и школьници във висши и средни училища след навършване на пълнолетие.

С въвеждането на възрастов критерий във втория нормативно уреден случай формално се постига уеднаквяване на изискванията по двете нормативни хипотези, тъй като по закон наборната служба се изпълнява от лица, навършили 18 години. С въведения регламент нормите имат стеснено приложно поле, от което са изключени случаите на непълнолетни лица, обучавани във военни училища и школи, чието обучение е признато за отбита редовна военна служба.

Първият аргумент на съда за отмяна на оспорените разпоредби в посочената част е, че издателят на акта е следвало да съобрази подзаконовата нормативна уредба с тази по Указ № 151 от 5.02.1971 г. и Указ № 117 от 31.07.1971 г. за откриване на сержантски старшински средни военни училища, още повече, че и двата указа не са отменени.

Вторият аргумент е, че възприетото нормативно разрешение води до неравно третиране на лица, поставени в едни и същи условия, тъй като времето на обучение на някои от лицата, които не са навършили 18 години, няма да бъде признато за осигурителен стаж, а на други, които се обучават заедно с тях, ще бъде признато само защото при започване на обучението са навършили 18 години. Съдът се е позовал на разпоредбата на чл. 3 от Указ № 151 от 5.02.1971 г., според която за школници се приемат младежи, които са завършили X клас на единното средно политехническо училище и не са по-възрастни от 18 години, както и тази на чл. 1, ал. 3 от Указ № 117 от 31.07.1971 г. за откриване на сержантски старшински средни военни училища, според която за ученици се приемат младежи, завършили осми клас, не по-възрастни от 16 навършени години, и младежи със средно образование, не по-възрастни от 21 навършени години. На това основание е приел за основателно възражението на жалбоподателите, че с въведеното в оспорените разпоредби ограничение по възраст се нарушава принципът за равнопоставеност на осигурените лица, предвиден в чл. 3, ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване, както и забраната за дискриминация по чл. 4, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация.

Приел е, че разпоредбите на чл. 44, ал. 1 и 2 от НПОС противоречат и на чл. 9, ал. 7 от КСО, която предвижда, че за осигурителен стаж при пенсиониране се зачита времето на наборна или мирновременна алтернативна служба и ясно изразява целта на законодателя да признае безусловно за осигурителен стаж при пенсиониране периода на наборната военна служба като особен вид държавна служба, в това число и времето на обучение във висши и средни училища към Министерството на отбраната и Министерството на вътрешните работи, след като то е приравнено

на отслужена наборна служба с норми от по-висок ранг от този на оспорените. Лицата, завършили тези училища, са задължени да служат в армията или в органите на Министерството на вътрешните работи не по-малко от 10 години, което съставлява основание за приравняването на тяхното обучение на наборна военна служба.

Доводът на жалбоподателите за нищожност на оспорените разпоредби, тъй като имат обратно действие и преуреждат вече сложили се обществени отношения, е отхвърлен като неоснователен.

От констатирания противоречия със закона в решението е обоснован краен извод, че е нарушено изискването по чл. 15 от ЗНА нормите от подзаконовия нормативен акт в частта относно думите „... след навършване на пълнолетие“ в чл. 44, ал. 1 от НПОС и в частта относно думите „а за ненавършилите пълнолетие – към датата на навършване на пълнолетието“ да съответстват на Конституцията и норми от по-висока степен и е постановена отмяната им в посочената част.

Решението следва да бъде обезсилено на основание чл. 221, ал. 3 АПК в частта по жалбата на Стефан Николаев Мазнев поради оттегляне на оспорването в хода на касационното производство със заявление от 3.11.2020 г., постъпило по адм. дело № 6890/2020 г., и производството по делото по отношение на този жалбоподател да се прекрати.

В останалата част решението е валидно и допустимо, но неправилно постановено поради нарушение на материалния закон.

Съдът е извършил дължимата проверка за законосъобразност на оспорените разпоредби от подзаконовия нормативен акт и законосъобразно е приел, че са издадени от компетентен орган и при спазване на действащите по време процесуални правила за приемане на подзаконовни нормативни актове от Министерския съвет.

Спорът в касационното производство е по съответствието на разпоредбите на чл. 44, ал. 1 и 2 от НПОС в отменената им част с норми от по-висока степен. Съгласно чл. 15, ал. 1 ЗНА нормативният акт трябва да съответства на Конституцията и на нормативни актове от по-висока степен. Правото на обществено осигуряване на гражданите е уредено в чл. 51, ал. 1 от Конституцията на Република България.

Изводите на първоинстанционния съд, че оспорените разпоредби въвеждат неравно третиране по критерий „възраст“ и противоречат на принципа за равнопоставеност на осигурените лица при осъществяване на държавното обществено осигуряване по чл. 3, т. 3 от КСО и на забраната за дискриминация по чл. 4 от ЗЗДискр, са в противоречие с чл. 7, ал. 1, т. 8 от Закона за защита от дискримина-

ция. Тази норма предвижда, че изискванията за възраст и определен от закона трудов или служебен стаж за целите на пенсионното осигуряване не представляват дискриминация. В това отношение са основателни доводите в касационните жалби. Въведеното в чл. 44, ал. 1 и 2 от НПОС нормативно изискване за възраст е за целите на пенсионното осигуряване и представлява обективно обстоятелство по отношение периода на обучение, който се зачита за осигурителен стаж. Този обективен критерий е използван за признаване на осигурителен стаж и в другата хипотеза, предвидена в чл. 44, ал. 1 от НПОС – за времето на наборната военна служба. Това следва от изискването за пълнолетие (18-годишна възраст) за изпълнение на редовна/наборна военна служба, предвидено в специалните закони – чл. 21 от ЗВВСНРБ (отм.) и чл. 97 от ЗОВСРБ (отм.). В този смисъл е и съдебната практика по приложението на чл. 4 от Закона за защита от дискриминация – Решение № 5609 от 14.05.2020 г. на Върховния административен съд, пето отделение, по адм. дело № 5057/2019 г. и Решение № 12791 от 15.12.2021 г. на Върховния административен съд, пето отделение, по адм. дело № 5361/2021 г., в които е прието, че признаването за осигурителен стаж на времето на обучение от курсантите и школьниците от навършването на пълнолетие, предвидено в чл. 44, ал. 1 от НПОС, не е дискриминационно.

Неправилно съдят е приел и че посочените в решението текстове от разпоредбите на чл. 44, ал. 1 и 2 от НПОС противоречат на чл. 9, ал. 7 КСО. Тази норма предвижда, че се зачита за осигурителен стаж при пенсиониране периодът на наборна или мирновременна алтернативна служба.

Настоящият касационен състав намира за правилен подхода на тричленния състав за преценка на съответствието на оспорените разпоредби от подзаконовия нормативен акт с норми от по-висока степен въз основа на исторически анализ на нормативната уредба на редовната военна служба по Закона за всеобщата военна служба в НРБ (ЗВВСНРБ, отм.), съответно на наборната военна служба по Закона за отбраната и въоръжените сили на РБ (ЗОВСРБ) (обн., ДВ, бр. 112 от 1995 г., в сила от 27.02.1996 г.; отм., бр. 35 от 2009 г., в сила от 12.05.2009 г.). Съгласно чл. 21 от ЗВВСНРБ (отм.) на редовна военна служба подлежат всички български граждани, които в годината на набора навършват 18 години и са годни да служат във Въоръжените сили или в Строителните войски. Тази норма е действала в периода 1988 г. – 1991 г. по време на обучението на жалбоподателите в СМУ, гр. Пазарджик. По силата на чл. 2, буква „б“ от Указ № 151 от 5.02.1971 г. на завършилите пълния курс на средното милиционерско училище се признава отбита редовна во-

енна служба. Наборната военна служба е въведена с чл. 97 ЗОВСРБ (обн., ДВ, бр. 112 от 27.12.1995 г., в сила от 27.02.1996 г.; отм., бр. 35 от 12.05.2009 г.). Съгласно тази разпоредба всички мъже, граждани на Република България, годни за военна служба, без разлика на раса, народност, вероизповедание, образование, социален произход и семейно положение, които са навършили 18 години, подлежат на наборна военна служба.

При използване на същия подход по отношение нормативната уредба на трудовия стаж, съответно осигурителния стаж при пенсиониране, се установява, че при действието на ЗВВСНРБ (отм.) по силата на чл. 81 ППЗП (ред. преди изм. с ДВ, бр. 76 от 1996 г.) приравненото на отбита редовна военна служба обучение на завършилите средното милиционерско училище не се зачита за трудов стаж от III категория. Зачитането на този период като трудов стаж е въведено с изменението на чл. 81 ППЗП (ДВ, бр. 76 от 1996 г., отм., в сила от 1.01.2000 г.). Съгласно тази разпоредба за трудов стаж от III категория се зачита изслужената наборна военна служба или приравнената на нея на курсанти и школьници след навършване на пълнолетие до размера на наборната служба за съответния род войски съгласно действащото законодателство. Промяната в посочената разпоредба е свързана с влизане в сила на ЗОВСРБ (отм.) и съобразена с въвеждането на наборната военна служба с чл. 97 от този закон и изискването за възраст от 18 години. ЗОВСРБ (отм.) е действащият по време нормативен акт от по-висока степен към момента на признаване на периода на обучението като трудов стаж.

От 1.01.2000 г. действа ал. 7 на чл. 9 от КСО, според която за осигурителен стаж при пенсиониране се зачита периодът на наборна или мирновременна алтернативна служба. По силата на § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО времето, което се зачита за трудов стаж и за трудов стаж при пенсиониране, положен до 31.12.1999 г. съгласно действащите дотогава разпоредби, се признава за осигурителен стаж по този кодекс.

От изложеното е видно, че предвиденото в разпоредбите на чл. 44, ал. 1 и 2 от НПОС изискване за зачитане като осигурителен стаж на времето на обучение на школьниците от навършването на пълнолетие съответства на понятието наборна военна служба по чл. 9, ал. 7 от КСО и изискванията за възраст, предвидени във връзка с изпълнението на наборна военна служба, въведени в чл. 97 ЗОВСРБ (отм.), респективно редовна военна служба по чл. 21 от ЗВВСНРБ (отм.).

Като е приел противното и е постановил отмяна на чл. 44, ал. 1 от НПОС в частта относно думите „от навършване на пълнолетие“ и на чл. 44, ал. 2 от НПОС в частта относно думите „... а за ненавършилите пълнолетие – към да-

тата на навършване на пълнолетие“, съдът е допуснал нарушение на материалния закон, което съставлява касационно основание по чл. 209, т. 3 АПК за неговата отмяна. Спорът следва да се реши по същество, като се отхвърли жалбата на Стойчо Николов Стоев, Камен Желязков Иванов, Илия Георгиев Велев, Явор Велинов Големанов, Борислав Пеев Пеев, Лъчезар Йорданов Велинов, Румен Павлов Русев, Венцислав Стойков Велев, Венцислав Георгиев Велев, Николай Цонков Недялков и Емил Павлов Кючуков против чл. 44, ал. 1 от НПОС в частта относно думите „от навършване на пълнолетие“ и чл. 44, ал. 2 от НПОС в частта относно думите „...а за ненавършилите пълнолетие – към датата на навършване на пълнолетие“.

С оглед изхода от спора искането на Министерския съвет на РБ за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции е основателно. На основание чл. 143 АПК жалбоподателите следва да бъдат осъдени да заплатят сумата 200 лв. разноски за всяка инстанция, или общо 400 лв.

Водим от горното, Върховният административен съд, петчленен състав на първа колегия,

РЕШИ:

Обезсилва Решение № 5435 от 8.05.2020 г. на тричленен състав на Върховния административен съд, трето отделение, постановено по адм. дело № 14272/2018 г., в частта по жалбата на Стефан Николаев Мазнев поради оттеглянето ѝ и прекратява производството

по делото по отношение на жалбоподателя Стефан Николаев Мазнев.

Отменя Решение № 5435 от 8.05.2020 г. на тричленен състав на Върховния административен съд, трето отделение, постановено по адм. дело № 14272/2018 г., в останалата част и вместо него постановява:

Отхвърля жалбата на Стойчо Николов Стоев, Камен Желязков Иванов, Илия Георгиев Велев, Явор Велинов Големанов, Борислав Пеев Пеев, Лъчезар Йорданов Велинов, Румен Павлов Русев, Венцислав Стойков Велев, Венцислав Георгиев Велев, Николай Цонков Недялков и Емил Павлов Кючуков против чл. 44, ал. 1 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (обн., ДВ бр. 21 от 17.03.2000 г.; изм., бр. 48 от 2006 г.) в частта относно думите „от навършване на пълнолетие“ и чл. 44, ал. 2 от НПОС (ДВ, бр. 48 от 2006 г.) в частта относно думите „... а за ненавършилите пълнолетие – към датата на навършване на пълнолетие“.

Осъжда Стойчо Николов Стоев, Камен Желязков Иванов, Илия Георгиев Велев, Явор Велинов Големанов, Борислав Пеев Пеев, Лъчезар Йорданов Велинов, Румен Павлов Русев, Венцислав Стойков Велев, Венцислав Георгиев Велев, Николай Цонков Недялков и Емил Павлов Кючуков да заплатят на Министерския съвет на Република България сумата 400 лв. разноски за двете съдебни инстанции.

Решението е окончателно.

Председател:
Георги Чолаков

НЕОФИЦИАЛЕН РАЗДЕЛ**ДЪРЖАВНИ ВЕДОМСТВА,
УЧРЕЖДЕНИЯ, ОБЩИНИ
И СЪДИЛИЩА****МИНИСТЕРСТВО
НА ОКОЛНАТА СРЕДА И ВОДИТЕ****ЗАПОВЕД № РД-529
от 22 юни 2022 г.**

На основание чл. 42, ал. 5 във връзка с чл. 41, т. 1 от Закона за защитените територии (ЗЗТ) и писмо с изх. № М-64/21.01.2021 г. на РИОСВ – Пловдив, поради установено несъответствие в действителното местоположение на забележително скално образувание и посоченото в Заповед № РД-1464 от 12.12.2003 г. на министъра на околната среда и водите за обявяване на природна забележителност (ПЗ) „Скален масив „Белинташ“ и произтичащата от това липса на предмет на опазване в поземлени имоти (ПИ) с идентификатори 70737.16.7 и 70737.28.21 (със стари номера 016007 и 028021 по КВС) по кадастралната карта и кадастралните регистри (КККР) за землището на с. Сини връх, община Асеновград, област Пловдив, включени в границата на горечитираната ПЗ:

1. Заличавам природна забележителност „Скален масив „Белинташ“, обявена със Заповед № РД-1464 от 12.12.2003 г. на министъра на околната среда и водите (ДВ, бр. 6 от 2004 г.), с площ 2,3 ха (23,00 дка), заведена с № 535 в Държавния регистър на защитените територии от категорията „природна забележителност“.

На основание чл. 39 във връзка с чл. 23, ал. 1 от ЗЗТ с цел опазване на забележителен обект на неживата природа, представляващ платовидно скално образувание с дължина от около 750 м, ширина от 30 до 50 м и височина приблизително 35 м, със следи от древнотракийско светилище, с изключителна рядкост, представителност, културно-историческа и природонаучна стойност:

2. Обявявам за природна забележителност „Скален масив „Белинташ“ в землището на с. Сини връх, община Асеновград, област Пловдив.

3. Природна забележителност „Скален масив „Белинташ“ включва части от поземлени имоти (ПИ) с идентификатори, както следва: ПИ 70737.16.2 – част (с площ 0,453 дка), ПИ 70737.16.4 – част (с площ 5,649 дка), ПИ 70737.16.109 – част (с площ 0,820 дка), ПИ 70737.26.7 – част (с площ 3,718 дка), ПИ 70737.26.17 – част (11,776 дка) по КККР за землището на с. Сини връх, община Асеновград, област Пловдив, с обща площ 22,416 дка.

4. Природната забележителност е с граница, описана с координати на точките в координатна система БГС 2005 съгласно приложението, представляващо неразделна част от настоящата заповед.

5. Режими на дейности в природната забележителност:

5.1. В границата на природната забележителност се забранява:

5.1.1. разрушаване и изземване на скални маси;
5.1.2. строителство и други дейности, с които се изменя естественият облик на скалното образувание;

5.1.3. ловуване и ловно-стопански мероприятия;

5.1.4. бивакуване и къмпингуване на хора;
5.1.5. бивакуване и паша на домашни животни;
5.1.6. скално катерене, алпинизъм, парапланиризм, делтапланиризм и мотоделтапланиризм;

5.1.7. движение на моторни превозни средства;
5.1.8. палене на огън;

5.1.9. търсене, проучване и добив на подземни богатства;

5.1.10. замърсяване с отпадъци;

5.1.11. промяна предназначението на имотите;

5.1.12. засаждане на инвазивни чужди видове.

5.2. Изключения от забраните по т. 5.1 се допуска в следния случай:

5.2.1. Строителство с цел поддръжка, ремонт и реконструкция на съществуваща туристическа инфраструктура.

6. След влизане в сила на настоящата заповед Регионалната инспекция по околна среда и водите (РИОСВ) – Пловдив, да предприеме необходимите действия по отразяване на защитената територия в КККР за землището на с. Сини връх, община Асеновград, област Пловдив.

7. Природната забележителност „Скален масив „Белинташ“, обявена по т. 2 от настоящата заповед, да се впише в Държавния регистър на защитените територии при Министерството на околната среда и водите с номера на заличената природна забележителност по т. 1 – 535.

8. Настоящата заповед отменя Заповед № РД-1464 от 12.12.2003 г. на министъра на околната среда и водите за обявяване на природната забележителност, заличена по т. 1.

Нарушителите на тази заповед се наказват съгласно административнонаказателните разпоредби на Закона за защитените територии.

На основание чл. 43 от ЗЗТ заповедта да се обнародва в „Държавен вестник“.

Заповедта може да бъде обжалвана по реда на Административнопроцесуалния кодекс пред Върховния административен съд в едномесечен срок от обнародването ѝ в „Държавен вестник“.

За министър:

Т. Белев

Приложение

Номер	Изток Y (m)	Север X (m)
1.	455866.461	4635036.731
2.	455846.293	4635012.926
3.	455807.101	4634987.128
4.	455754.718	4634920.125
5.	455704.651	4634863.795
6.	455678.041	4634798.652

Номер	Изток Y (m)	Север X (m)
7.	455666.995	4634754.313
8.	455659.481	4634713.629
9.	455662.462	4634668.023
10.	455671.625	4634667.304
11.	455678.962	4634672.018
12.	455682.657	4634679.057
13.	455685.210	4634687.399
14.	455685.509	4634697.044
15.	455685.525	4634705.424
16.	455687.221	4634714.666
17.	455700.552	4634704.796
18.	455704.747	4634711.838
19.	455709.632	4634721.791
20.	455711.556	4634730.137
21.	455711.838	4634738.893
22.	455711.440	4634745.373
23.	455711.936	4634752.225
24.	455713.668	4634756.762
25.	455714.514	4634760.944
26.	455722.023	4634767.800
27.	455728.472	4634772.644
28.	455735.001	4634774.566
29.	455738.508	4634778.451
30.	455739.479	4634783.000
31.	455737.302	4634789.645
32.	455737.929	4634796.491
33.	455739.802	4634801.916
34.	455742.796	4634805.676
35.	455749.850	4634808.605
36.	455763.198	4634839.288
37.	455773.536	4634857.648
38.	455806.423	4634888.942
39.	455815.980	4634913.392
40.	455820.078	4634913.445
41.	455836.310	4634914.430
42.	455845.097	4634913.455
43.	455848.584	4634908.785
44.	455853.232	4634910.052
45.	455870.888	4634925.386
46.	455853.916	4634947.012
47.	455857.997	4634963.532
48.	455866.325	4634957.377
49.	455876.281	4634953.394
50.	455884.001	4634955.270
51.	455889.678	4634959.912
52.	455868.497	4635008.247

Номер	Изток Y (m)	Север X (m)
53.	455880.626	4635016.937
54.	455893.479	4635020.738
55.	455891.929	4635026.191
56.	455890.498	4635027.359
57.	455886.021	4635024.246
58.	455881.847	4635025.748
59.	455877.303	4635028.860
60.	455872.380	4635032.992

4538

ЗАПОВЕД № РД-555
от 27 юни 2022 г.

На основание чл. 39 във връзка с чл. 33, ал. 1 от Закона за защитените територии (ЗЗТ) и предложение на WWF – България (с вх. № 48-00-362 от 18.04.2022 г. на Министерството на околната среда и водите), с цел опазване на местообитания на критично застрашени, застрашени и уязвими видове риби:

1. Обявявам защитена местност „Есетрите – Ветрен“ в землището на с. Ветрен, община Силистра, област Силистра, с площ 2884,607 дка.

2. Защитена местност „Есетрите – Ветрен“ включва поземлен имот с идентификатор 10834.55.66 съгласно кадастралната карта и кадастралните регистри (КККР) за землището на с. Ветрен, ЕКАТТЕ 10834, община Силистра, област Силистра, с площ 2884,607 дка.

3. В границата на защитената местност се забранява:

3.1. добив на инертни материали от коритото на р. Дунав и драгиране на дъното на реката, с изключение на дейности по поддръжка на проводимостта на страничния ръкав, във връзка с управление на водния режим с цел подобряване на екологичното състояние на прилежащите влажни зони при установена необходимост;

3.2. депониране на драгажна маса и нарушаване на естествения седиментен транспорт;

3.3. изхвърляне на отпадъци;

3.4. заустване на непречистени отпадъчни води;

3.5. строителство на хидротехнически съоръжения;

3.6. нарушаване на естествените хидроморфологични процеси и дейности, които биха довели до пренасочване и забавяне на водните течения и затваряне на страничните ръкави на реката в участъка – предмет на настоящата заповед.

4. След влизане в сила на настоящата заповед Регионалната инспекция по околната среда и водите (РИОСВ) – Русе, да предприеме необходимите действия по отразяване на защитената територия в КККР за землището на с. Ветрен, ЕКАТТЕ 10834, община Силистра, област Силистра.

5. Защитената местност да се впише в Държавния регистър на защитените територии при Министерството на околната среда и водите.

Нарушителите на тази заповед се наказват съгласно административнонаказателните разпоредби на Закона за защитените територии.

На основание чл. 43 от ЗЗТ заповедта да се обнародва в „Държавен вестник“.

Заповедта може да бъде обжалвана по реда на Административнопроцесуалния кодекс пред Върховния административен съд в едномесечен срок от обнародването ѝ в „Държавен вестник“.

Министър:
Б. Сандов

4539

— ■ —

**МИНИСТЕРСТВО
НА ТРУДА И СОЦИАЛНАТА
ПОЛИТИКА**

**ЗАПОВЕД № РД-01-228
от 19 юли 2022 г.**

На основание чл. 2, ал. 3 и чл. 3, ал. 1, 3 и 6 от Наредба № РД-07-5 от 16.05.2008 г. за условията и реда за отпускане на целева помощ за отопление във връзка с писмо № 1029-40-2280 от 5.07.2022 г. на Националния осигурителен институт, Решение № Ц-19 от 1.07.2022 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране и писмо № Е-03-09-1 от 5.07.2022 г. на председателя на Комисията за енергийно и водно регулиране нареждам:

1. Определям корекционен коефициент по чл. 2, ал. 3 от Наредба № РД-07-5 от 16.05.2008 г. за условията и реда за отпускане на целева помощ за отопление на стойност 2,552.

2. Определям 104,71 лв. (сто и четири лева и седемдесет и една стотинки) месечен размер на целевата помощ за отопление за отоплителен сезон 1 ноември 2022 г. – 31 март 2023 г.

Министър:
Г. Гьоков

4528

— ■ —

ОБЩИНА ВИДИН

**РЕШЕНИЕ № 84
от 30 май 2022 г.**

На основание чл. 21, ал. 1, т. 11 от ЗМСМА, чл. 134, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 136, ал. 1 и чл. 127, ал. 6 от ЗУТ Общинският съвет – Видин, одобрява проект за изменение на общ устройствен план на община Видин – за промяна предназначението на поземлени имоти с идентификатори 24061.503.1433 и 24061.503.1528 по кадастралната карта на гр. Дунавци, община Видин, от територия, отредена за „Устройствена жилищна зона“, в територия с ново предназначение за „Складово-производствени дейности“.

Председател:
Г. Велков

4541

**ОБЛАСТЕН УПРАВИТЕЛ
НА ОБЛАСТ КЮСТЕНДИЛ**

**ЗАПОВЕД № ОА-ДС-19-10
от 13 юли 2022 г.**

На основание чл. 32, ал. 1 от Закона за администрацията, § 4к, ал. 6 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за собствеността и ползването на земеделските земи, чл. 28б, ал. 8 от Правилника за прилагане на Закона за собствеността и ползването на земеделските земи, протокол № РД-18-308 от 10.12.2021 г., протокол № ОА-РД-26-89 от 11.04.2022 г. и протокол № ОА-РД-26-115 от 3.06.2022 г. на комисията по чл. 28б от ППЗСПЗЗ одобрявам план на новообразувани имоти по § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ и регистъра към него за землището на с. Бараково, община Кочериново, област Кюстендил.

Одобреният план може да бъде обжалван чрез областния управител на област Кюстендил пред Районния съд – Дупница, в 14-дневен срок от обнародването на заповедта в „Държавен вестник“.

Областен управител:
К. Димитрова

4512

— ■ —

ОБЩИНА ПЛЕВЕН

**РЕШЕНИЕ № 976
от 30 юни 2022 г.**

На основание чл. 21, ал. 2 във връзка с ал. 1, т. 8 и 11 от Закона за местното самоуправление и местната администрация, чл. 134, ал. 1, т. 2 и 3 и ал. 3, чл. 136, ал. 1 и чл. 127, ал. 6 от Закона за устройство на територията Общинският съвет – Плевен, реши:

1. Одобрява проект за частично изменение на общ устройствен план (ОУП) на гр. Плевен и подробен устройствен план – план за регулация и застрояване за урегулирани поземлени имоти I-659.1117, II-659.1076 и III-659.1077, кв. 839. С частичното изменение на общия устройствен план за имотите се установява устройствена зона за „Многофункционално ползване от тип смесена централна зона“ – Ц. С изменението на подробния устройствен план се образуват нови урегулирани поземлени имоти: I-659.1043 – за многофункционална спортна зала, покрит басейн и хотел, и II – за трафопост. Променя се уличната регулация на улица между ОК 4124 към ОК 4125.

2. Възлага на кмета на община Плевен или оправомощено лице да извърши необходимите правни и фактически действия съгласно разпоредбите на Закона за устройство на територията, свързани с изпълнение на настоящото решение.

За председател:
П. Василева

4553

Адрес на редакцията: 1169 София, пл. Княз Александър I № 1, тел. 02 939-35-17

e-mail: DVest@parliament.bg, rumen@parliament.bg.

Електронна страница на „Държавен вестник“: <http://dv.parliament.bg>

IBAN номерът на банковата сметка на „Държавен вестник“ е:

BG10BNBG96613100170401, BIC на БНБ – BNBGBGSD

Печат: „Алианс Принт“ – ЕООД, София 1592, ул. Илия Бешков № 3

ДЪРЖАВЕН ВЕСТНИК

ISSN 0205 – 0900